

การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
ที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ
และวิธีการสอนตามคู่มือครู

บทคัดย่อ
ของ
นาราวดี กิจวิจิ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

มีนาคม 2532

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและวิธีการสอนตามคู่มือครูโดยทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2530 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 60 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 30 คน ดำเนินการทดลองโดยใช้แผนการวิจัยแบบ Randomized Controlled Group Pretest - Posttest Design กลุ่มทดลองได้รับการสอนเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและกลุ่มควบคุมได้รับการสอนเขียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครูใช้เวลาในการทดลองสอนกลุ่มละ 18 คาบ คาบละ 45 นาที โดยใช้เนื้อหาในการทดลองเดียวกัน

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบก่อนและหลังการทดลองด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษแล้วนำเอาคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ t - test ชนิด Difference Score เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเขียนภาษาอังกฤษ และใช้ t - test Dependent เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างก่อนและหลังการทดลอง

ผลการทดลองพบว่า

1. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองระหว่างก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่นักเรียนกลุ่มควบคุม

A COMPARISON OF MATHAYOM SUKSA III STUDENTS' WRITING
ABILITY AND ACHIEVEMENT MOTIVE IN LEARNING ENGLISH
THROUGH THE METHOD BASED ON THE NATURAL APPROACH
AND THROUGH THE METHOD IN THE TEACHER 'MANUAL

AN ABSTRACT

BY

NARAWADEE KITWITEE

Presented in partial fulfilment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

March 1989

The purpose of this study was to compare Mathayom Suksa III students' writing ability and achievement motive in learning English through the method based on the Natural Approach and through the method in the Teacher 's Manual

The sample used in this study was 60 Mathayom Suksa III students of the Secondary Demonstration School of Srinakharinwirot University, Prasanmit, Bangkok, during the second semester of the 1987 academic year. The sample was simply randomized and divided into the experimental and control groups with 30 students in each. The randomized control group pretest - posttest design was used in the experiment. The experimental group was taught through the method based on the Natural Approach; whereas the control group was taught through the method in the Teacher 's Manual. Each group was taught with the same content for eighteen 45 minutes' periods.

The instruments used were the English writing ability test and achievement motive test administered by the researcher. The scores of writing ability and achievement motive were analyzed by the t - test difference score for between group comparison and by the t - test dependent for within group comparison.

The findings of the study revealed that :

1. The English writing ability between the experimental and control groups was significantly different at the .01 level.

2. The achievement motive in learning English between the experimental and control groups was significantly different at

the .01 level.

3. The achievement motive in learning English of the experimental group, between the pretest and the posttest, was significantly different at the .01 level, but that of the control group was not significantly different.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิต และคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปรับแผนนิพนธ์
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

คณะกรรมการสอบ

เลอศักดิ์ เกษณ์ ไชยหรือ... ประธาน

เลอศักดิ์ เกษณ์ ไชยหรือ... ประธาน

..... กรรมการ

..... กรรมการ

..... กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย รองศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล หวังพานิช ศาสตราจารย์ ดร.ดวงเดือน พันธุมนาวิน และอาจารย์ขจร สุขรังสรรค์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำในการศึกษาค้นคว้า ให้คำปรึกษา ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตลอดจนให้คำปรึกษาในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ซึ่งช่วยให้ปริญญานิพนธ์สำเร็จได้ด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านอาจารย์เป็นอย่างมาก และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ท่านอาจารย์ใหญ่ หัวหน้าหมวดภาษาอังกฤษ และคณาจารย์ โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ที่ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการทดลองครั้งนี้ด้วยดีตลอดมา และขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณ อาจารย์ทัศนีย์ เบญจศิลาวัณย์ อาจารย์จันทรา ตันติพิงสานุรักษ์ อาจารย์อริสา วานิชยากร และอาจารย์อัจฉรา องค์กรวิริทยา ที่กรุณาสละเวลาอันมีค่าในการตรวจแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และขอขอบคุณ อาจารย์ยัช พรหมปัทมะ ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือคำนวณค่าทางสถิติโดยเครื่องคอมพิวเตอร์

ขอขอบคุณ พี่ น้อง เพื่อน ๆ โดยเฉพาะวิชาเอกการมัธยมศึกษา (การสอนภาษาอังกฤษ) คุณนาวิวิลาส และคุณนาถฤดี กิจวิจิ ที่มีส่วนช่วยเหลือและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัย และขอขอบคุณเจ้าหน้าที่หอสมุดมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ที่ให้บริการในการค้นคว้า ตลอดจนบุคคลอื่นที่ไม่ได้เอ่ยนามซึ่งมีส่วนทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ลุล่วงไปด้วยดี

ท้ายสุดนี้ ผู้วิจัยขอโน้มราลึกถึงพระคุณอันยิ่งใหญ่ของบิดา มารดา ซึ่งเป็นผู้ให้ทุกสิ่งทุกอย่างอันสูงสุดแก่ผู้วิจัย รวมทั้งครูอาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัย มาตั้งแต่ต้น จนทำให้ผู้วิจัยมีความรู้ ความสามารถและประสบความสำเร็จเรื่อยมาจนถึงปัจจุบันนี้

นาราวดี กิจวิจิ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	7
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	7
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	8
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	14
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน	14
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับแนวโน้มในการสอนภาษาต่างประเทศ ในปัจจุบัน	22
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนเขียนโดยวิธีตามแนว ทฤษฎีธรรมชาติ	26
งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียน ..	39
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับแรงจูงใจในสัมฤทธิ์ในการเรียน ..	41
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	45
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	46
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	46
เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	47
การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ	47
การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล	56

บทที่	หน้า
การวิเคราะห์ข้อมูล	57
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	58
4 การวิเคราะห์ข้อมูล	61
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	61
ลำดับขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล	61
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	62
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	67
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	67
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	67
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	67
การดำเนินการศึกษาค้นคว้า	69
การวิเคราะห์ข้อมูล	69
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	69
อภิปรายผล	70
ข้อเสนอแนะ	75
บรรณานุกรม	78
ภาคผนวก	88
ภาคผนวก ก	89
ภาคผนวก ข	98
ภาคผนวก ค	102

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แบบแผนการทดลอง	56
2	แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ความสามารถใน การเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียน กลุ่มควบคุม	62
3	เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม	63
4	แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม	64
5	เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม	64
6	เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง	65
7	เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลัง การทดลอง	66

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แผนภูมิแสดงสมมติฐานแห่งการจัดลำดับตามธรรมชาติ.....	28
2 แผนภูมิแสดงสมมติฐานแห่งการตรวจสอบ.....	29
3 แผนภูมิแสดงกระบวนการของสมมติฐาน.....	30

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในปัจจุบันภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ทั่วโลกยอมรับ และใช้เป็นภาษาสำหรับการติดต่อระหว่างชาติ กระทรวงศึกษาธิการจึงกำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายอย่างถูกต้อง และเหมาะสมตามกาลเทศะ ทั้งทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน (ศึกษาธิการ 2522 : 32 - 33) ถ้าสังเกตหลักซึ่งจะเห็นว่าภาษาเป็นเครื่องมือของความคิด กล่าวคือ ภาษาเป็นสิ่งจำเป็นในการสื่อความหมาย คนเราสามารถที่จะรับรู้ความหมายที่ผู้อื่นแสดงออกได้จากการฟังและการอ่าน และเราสามารถที่จะสื่อความหมายแสดงออกไปยังผู้อื่นได้จากการพูดและการเขียน (Dallmann, 1978 : 26)

ในด้านของการเขียนนั้น ทักษะในการเขียนเป็นทักษะสุดท้ายในการเรียนภาษาอังกฤษ และเป็นทักษะที่ยากที่สุด (สุไร พงษ์ทองเจริญ 2520 : 132) และนับแต่วงการสอนภาษาต่างประเทศให้ความสนใจกับวิธีการสอนแบบฟัง - พูด (Audio - Lingual Method) เรื่อยมาจนกระทั่งปัจจุบันเน้นการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแล้วก็ตาม การเขียนยังเป็นที่ทักษะที่ได้รับความสนใจน้อยที่สุด ทั้ง ๆ ที่โอกาสที่เราจะเขียนถึงคนที่เป็ชาติเจ้าของภาษามีมากพอ ๆ กับโอกาสที่เราจะได้พูดคุยกับเจ้าของภาษาหรืออาจจะมากกว่าก็ได้ (พรทิพย์ ตั้งไชยวรวงศ์ 2525 : 3) ซึ่งถ้าลองพิจารณาดูจะพบว่า นักเรียนซึ่งเรียนจบมาจากโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย จะใช้ภาษาอังกฤษในภาษาของตนเกี่ยวกับการเขียนถึง 80% พูดเพียง 20% ถ้าต้องการสอบเรียนต่อต่างประเทศ ข้อสอบจะเขียนถึง 90% และพูดเพียง 10% หรือการสอบอื่น ๆ จะใช้เวลาในการสัมภาษณ์ซึ่งเป็นการพูดเพียง 10% เท่านั้น และเนื่องจากเราใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง การสอนจึงควรเน้นการเขียนถึง 80% ไม่จำเป็นต้องเน้นการพูด เพราะ

ผู้ที่มีความสามารถทางการเขียนจะพูดได้ เมื่อมีโอกาใช้ภาษานั้นเพียง 2 - 3 ปี แต่ผู้ที่พูดได้ก่อนจะประสบความลำบากในการใช้ภาษาเขียน (สุเบดา ปาทาน 2529 : 3 อ้างอิงจาก Rangram Boontarik. 2522 : 54) นอกจากนี้จากการสำรวจของกองวางแผนการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นศึกษานิเทศก์ ผู้บริหาร และครูผู้สอนภาษาอังกฤษมีความเห็นว่า ควรเน้นการอ่านและการเขียนแก่เด็กไทยถึง 44.8% ในขณะที่เห็นว่า ควรเน้นการฟังและการพูดเพียง 24.8% ดังนั้นทักษะการเขียนจึงควรได้รับความสนใจมากขึ้น (กองวางแผนการศึกษา ม.ป.ป. : 373)

ถึงแม้ว่าการเขียนจะมีความสำคัญดังได้กล่าวมาแล้ว แต่เท่าที่ผ่านมาเน้นนักเรียนไทยใช้เวลาเรียนภาษาอังกฤษเป็นเวลาหลายปี แต่ก็ยังมีความสามารถทางการเขียนไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนด ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของ วิไล ชิวเจริญกุล (วิไล ชิวเจริญกุล 2523 : 62) ได้ศึกษาความสามารถทางการฟัง การอ่าน และ การเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาฝึกหัดครูระดับปริญญาตรีปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษาภาคใต้ พบว่าความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนของนักศึกษาไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการเขียน นักศึกษาร้อยละ 80 มีปัญหาเกี่ยวกับการใช้ภาษา การเขียนประโยคให้ถูกต้องตามไวยากรณ์ การใช้วลีภาษา การเลือกใช้คำสำนวน และการเรียบเรียงข้อความในเรื่องปัญหาทางด้านข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ ได้มีผู้ศึกษาและจัดอันดับข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ พอสรุปได้ดังนี้

กองกาญจน์ นิธิพงศ์ (กองกาญจน์ นิธิพงศ์ 2516 : 60) ได้วิจัยข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาตรีปีที่ 4 จากวิทยาลัยวิชาการศึกษา 7 แห่ง และ นภาพร ทวีพิทักษ์ผลบุญ (นภาพร ทวีพิทักษ์ผลบุญ 2516 : 62) ได้วิจัยข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ปีที่ 2 วิชาเอกภาษาอังกฤษ จากวิทยาลัยครู 10 แห่ง ได้ผลการวิจัยตรงกันว่า นิสิตนักศึกษามีข้อบกพร่องด้านการใช้คำศัพท์และสำนวนมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือ ด้านการสะกดคำ อันดับที่สามคือ ข้อบกพร่องด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์ และอันดับสุดท้ายคือ ด้านการใช้

เครื่องหมายวรรคตอน นอกจากนี้ ไรเมส (Raimes. 1979 : 4 - 5) ได้กล่าวถึงปัญหาของนักเรียนต่างชาติที่มีประสบการณ์ในการเขียน คือ ปัญหาเรื่องการใช้คำศัพท์ ปัญหาด้านไวยากรณ์ ปัญหาไม่มีข้อมูลในการเขียน และวิธีการใช้สำนวนต่าง ๆ ส่วนในระดับมัธยมศึกษาจากการวิเคราะห์หลักสูตรมัธยมศึกษา ของคณะกรรมการที่ตั้งขึ้นเพื่อปรับปรุงหลักสูตร พ.ศ.2524 ยอมรับว่านักเรียนระดับมัศึกษายังไม่สามารถใช้ภาษาได้โดยเฉพาะด้านทักษะการเขียน ซึ่งเป็นทักษะที่ยากที่สุดจนบรรดาทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน คณะกรรมการเห็นว่า นักเรียนยังมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในขั้นใช้การไม่ได้ เพราะไม่สามารถเขียนถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดเห็นทั้งในรูปแบบเรียงความ จดหมาย หรือการอภิปรายงานได้ด้วยตนเอง ทั้งนี้เพราะนักเรียนส่วนมากไม่ได้รับการฝึกฝนการเขียนมาอย่างดีพอ ตั้งแต่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและนักเรียนส่วนใหญ่ไม่ชอบเขียนเพราะเห็นคุณค่าน้อยกว่าการเรียนทักษะอื่น ทักษะการเขียนของนักเรียนไทยจึงยังไม่พัฒนาไปเท่าที่ควร (สินินาถ สัตยมาศ 2528 : 7)

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อบกพร่องทางการเขียนของนักเรียนไทย พอสรุปได้ว่า นักเรียนไทยในระดับต่าง ๆ ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ มีข้อบกพร่องในด้านการเขียนเกือบทุกด้าน เช่น การใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ คำศัพท์ สำนวน การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตลอดจนการสะกดคำ

นอกจากปัญหาที่เกิดกับตัวนักเรียนข้างต้นแล้ว ปัญหาที่สำคัญมากอีกปัญหาหนึ่ง คือ กระบวนการเรียนการสอนของครู กู๊ด (Good. 1983 : 140) ได้กล่าวว่าการสอนของครูมีอิทธิพลอย่างมากต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรู้ของนักเรียน ถ้าครูมีความรู้และทักษะในการสอนไม่เพียงพอ ขาดประสบการณ์ก็จะนำไปสู่การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ไม่ดีหรือไม่ประสบความสำเร็จ เมทซ์เจอร์ (Metzger. 1977 : 3346) ได้กล่าวถึงปัญหาที่ทำให้เกิดความล้มเหลวในการสอนเขียนคือ วิธีสอนของครูขาดการจูงใจให้นักเรียนอยากเรียน ครูส่วนมากไม่ชอบสอนวิชาการเขียนด้วยเหตุผลต่าง ๆ เช่น เรียงความเป็นวิชาที่สอนยากที่สุดเพราะต้องอาศัยทักษะและวิชาอื่น ๆ ช่วยประกอบ อีกทั้งควรให้สัมพันธ์กับการฟัง

การพูด และการอ่าน (บุญนำ บุญเสวีรัฐ 2522 : 50) แอลเลน และวิตโดสัน (สมบุรณ์ วิชาวิญญู 2528 : 14 อ้างอิงจาก Allen and Widdowson. 1979 : 136) กล่าวว่าการสอนเขียนนั้นครูมักจะสอนในลักษณะที่ว่า ครูจะมอบหมายให้นักเรียนไปเขียนภาษาอังกฤษเรื่องใดเรื่องหนึ่งตามที่ครูกำหนดให้ หรือที่นักเรียนสนใจ แล้วนำงานเขียนมาส่งครู ครูก็จะตรวจแก้ไข ซึ่งตามปกติจะปรากฏข้อผิดพลาดมากทั้งด้านไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์ และการเรียบเรียงความคิด การเขียนแบบนี้จัดเป็นการเขียนอิสระ (Free Writing) หรือการเขียนแบบสร้างสรรค์ (Creative Writing) แอลเลน และวิตโดสันเห็นพ้องกันว่า เทคนิคการเขียนนี้ไม่มีประโยชน์นัก เป็นเพียงการสอนเพื่อแสดงลีลาการเขียนของแต่ละบุคคล โดยไม่คำนึงถึงลักษณะของภาษาที่จะนำไปใช้ในสังคมและในชีวิตจริง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อนงค์ โสระโว (อนงค์ โสระโว 2526 : 23) ได้ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสอนเขียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทยได้เสนอปัญหาซึ่งเป็นสาเหตุให้นักเรียนไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายไม่ประสบความสำเร็จในการเขียน ทั้งนี้เนื่องจากครูมักจะสอนโดยให้นักเรียนแต่งความแบบเสรีเป็นส่วนใหญ่ ผลจากการเขียน คือจะปรากฏข้อผิดพลาดมากมายในการเขียนเรียงความของนักเรียน ข้อผิดพลาดจะมีทั้งด้านการใช้ศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ และตัวสะกด สิ่งเหล่านี้ทำให้ครูผู้สอนเกิดความท้อใจ ในขณะเดียวกันเมื่อนักเรียนพบข้อผิดพลาดเหล่านี้ จะเกิดความเบื่อหน่ายและเสียกำลังใจในการที่จะทำงานเขียนครั้งต่อ ๆ ไป อนงค์ โสระโว ได้สรุปความเห็นถึงสาเหตุอื่น ๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการเขียนของนักเรียน เช่น ครูให้เวลาจำกัดในการเตรียมตัวสำหรับเขียน นักเรียนขาดแนวทางในการปรับปรุงการเขียน นักเรียนขาดการฝึกทักษะทางด้านภาษา อันได้แก่ คำศัพท์ การสะกดคำ และโครงสร้างไวยากรณ์ และนักเรียนมักจะเขียนประโยคต่าง ๆ โดยการแปลจากสำนวนไทย

จากปัญหาทั้งที่เกิดขึ้นกับตัวผู้เรียนและเกิดจากกระบวนการเรียนการสอนของครูดังได้กล่าวข้างต้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการค้นคว้าหาแนวทางในการสอนเขียนวิธีใหม่ ๆ เพื่อพัฒนาและแก้ไขทักษะการเขียนของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น การเรียนรู้ภาษานั้นเป็นประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีลักษณะเฉพาะตัว คือ ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง

ที่ประกอบเป็นคำภาษา ผู้เรียนควรรู้แต่เพียงไวยากรณ์ของภาษานั้นว่ามีลักษณะโดยทั่วไปอย่างไร เพื่อให้สามารถเข้าใจและสร้างประโยคใหม่ ๆ ขึ้นได้จากหลักเกณฑ์โดยทั่วไปนั้น อีกทั้งรู้คำศัพท์ที่จำเป็นอย่างเพียงพอแก่การสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ กันได้ แต่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเท่าที่ผ่านมาได้ผลไม่เท่ากับที่คาดหวังไว้ ปัญหาสำคัญ ก็คือ วิธีสอนที่ใช้กันนั้นขัดกับหลักทางภาษาศาสตร์ คือ มิได้มีการเรียนการสอนที่เป็นไปตามธรรมชาติ (อุทัย ภิรมย์รัตน์ และเพ็ญศรี รังสิยากุล 2521 : 40 - 41) ฉะนั้นสิ่งที่ครูผู้สอนควรตระหนักคือ การเรียนภาษาที่เป็นไปตามธรรมชาตินั้นเป็นอย่างไร

สติเฟ้น คี แครชเชน (Krashen. 1981 : 1) กล่าวว่า การรับรู้ภาษา (Language Acquisition) ของเด็ก ไม่ว่าภาษาแรกหรือภาษาที่สองจะมีลักษณะคล้าย ๆ กันคือ ต้องมีการใช้ภาษาเป้าหมายที่กำลังเรียนอย่างมีความหมาย นั่นคือใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้ในสถานการณ์จริง (Natural Communication) การแก้ไขข้อบกพร่องและการสอนกฎเกณฑ์ไวยากรณ์จะไม่มีผลต่อการรับรู้ภาษาเป้าหมายของเด็ก มีผู้อ้างอิงสมมติฐานว่าเด็กจะรับรู้โครงสร้างของภาษาตามลำดับ การรับรู้ภาษาไม่ต้องการเรียนรู้กฎเกณฑ์หรือเรียนแบบรู้ตัว (Conscious Learning) เด็กจะรู้จักแก้ไขข้อบกพร่องของตัวเองเมื่อได้รับปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย (Comprehensible Input) มากขึ้น แต่การเรียนรู้ภาษา (Language Learning) ผู้เรียนจะรู้กฎเกณฑ์ภาษา เป็นการเรียนรู้แบบเป็นทางการ (Formal Knowledge) โดยการเรียนแบบรู้ตัว (Conscious Learning) ในทัศนะของแครชเชน เชื่อว่า การเรียนรู้ไม่สามารถช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว แต่จะเป็นเพียงตัวกำกับ (Editor หรือ Monitor) เท่านั้น และหากให้ความสำคัญต่อกฎเกณฑ์ในการใช้ภาษา หรือกฎทางไวยากรณ์มากกว่าความหมาย (Meaning) แล้ว ภาษา (Language) ก็จะเป็นตัวควบคุมผู้เรียนแทนที่ผู้เรียนจะเป็นผู้ควบคุมภาษา (Lantolf. 1986 : 5)

แครชเชน และ เทอร์เรล (Krashen and Terrell. 1983 : 1) ยังได้กล่าวอีกว่า การสอนภาษาตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ สามารถใช้กับผู้เริ่มเรียนภาษาหรือผู้ที่

เรียนรู้ภาษาบ้างแล้ว วิธีการนี้สามารถใช้ได้ง่ายกับทุกสถานการณ์ ไม่ว่าจะ เป็นภาษาต่างประเทศ ภาษาที่สอง ในโรงเรียนราชภัฏ การศึกษาผู้ใหญ่ หรือผู้ที่เรียนโปรแกรมการเรียนสองภาษา (Bilingual) และที่สำคัญคือ สามารถนำไปใช้ได้กับนักเรียนทุกประเภท และได้กล่าวเสริมอีกว่า การสอนภาษาตามแนวทฤษฎีธรรมชาตินี้ สามารถนำมาใช้กับการเรียนการสอนทุกทักษะคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยเฉพาะทักษะการอ่านนั้นเป็นทักษะที่สำคัญทักษะหนึ่ง การฝึกทักษะการพูดนั้นมาจากการฟัง และทักษะการเขียนมาจากการอ่าน ตามลำดับ (Krashen and Terrell. 1983 : 131 - 132)

ในปี 1981 ศาสตราจารย์โวจ (Voge.1981 อ้างอิงมาจาก Krashen and Terrell: 1983 : 2) แห่งสถานานาชาติภาษาศาสตร์ประยุกต์ ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบ นักศึกษามหาวิทยาลัยชาวเยอรมันที่ได้รับการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ กับวิธี Contextualized Grammar (คล้ายกับวิธี Direct Method ซึ่งครูจะพูดแต่ภาษาที่สอง และจะสอนไวยากรณ์โดยการบอกตามความหมายตรง ๆ) โวจ (Voge) ได้ทดสอบ นักศึกษาที่เรียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติมาแล้ว 1 เทอม ผลปรากฏว่านักศึกษาสามารถพูดและเขียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น รวมทั้งสามารถใช้คำศัพท์ได้ในจำนวนที่กว้างขึ้น ตลอดจนสืบสารข้อมูลและใช้ภาษาได้มากขึ้นด้วย และมีความเที่ยงตรงสูงขึ้นในการใช้ไวยากรณ์ ส่วนในการทดสอบไวยากรณ์แบบจุดย่อย (Discrete Point Grammar) ทั้งสองกลุ่มทำคะแนนได้เท่ากัน

เนื่องจากในปัจจุบันครูส่วนมากยังยึดการสอนเขียนตามแนวโครงสร้างหรือตามแนวเดิมดังได้กล่าวแล้วข้างต้น และยังยึดการสอนเขียนโดยใช้คู่มือครูกันอยู่ โดยมีขั้นตอนการสอน คำศัพท์และฝึกโครงสร้างไวยากรณ์ที่ใกล้เคียงกับเรื่องที่จะเขียน ก่อนให้นักเรียนทำการฝึกเขียน ซึ่งแตกต่างจากแนวโน้มของหลักการเรียนรู้ภาษาในปัจจุบัน ซึ่งมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยผสมผสานทักษะอื่นโดยมีแนวการเรียนภาษาแบบธรรมชาติ ไม่จำเป็นต้องรู้กฎเกณฑ์ทางภาษามาก่อน ซึ่งกฎเกณฑ์ทางภาษาจะเรียนรู้ได้ในภายหลัง หลังจากที่มีการแก้ไขข้อผิดพลาดจากสิ่งที่ได้ก่อสร้างขึ้นมา

นอกจากกระบวนการเรียนการสอนแล้ว องค์ประกอบที่จะส่งผลต่อความสามารถทางการเขียนที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ แรงจูงใจ ซึ่งเป็นองค์ประกอบภายในที่จะกระตุ้นหรือนำทางเป็นตัวรวมพฤติกรรมต่าง ๆ ไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ เมอร์เรย์ (Murray, 1966 : 18) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญมากในการเรียนภาษา

จากการศึกษาวิธีการสอนเขียนภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การสอนเขียนโดยวิธีสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach) ของ สตีเฟน ดี แครชเชน (Stephen D. Krashen) เป็นกระบวนการสอนเขียนที่น่าสนใจวิธีหนึ่งซึ่งสอดคล้องกับหลักภาษาศาสตร์ และหลักการรับรู้ภาษา ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำวิธีการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติมาทดลองสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยเปรียบเทียบกับวิธีสอนตามคู่มือครู โดยจะมุ่งศึกษาเปรียบเทียบว่าวิธีการสอนวิธีไหนจะส่งผลต่อความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ดีกว่ากัน เพื่อที่จะได้เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในการปรับปรุงการสอนเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ กับวิธีการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ กับวิธีการสอนตามคู่มือครู

ความสำคัญของของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นแนวทางสำคัญสำหรับครู และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในการที่จะปรับปรุงแนวการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษ จะได้รูปแบบการสอนเขียนภาษาอังกฤษที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ปีการศึกษา 2530 ที่เรียนวิชาทักษะการเขียน 1 (อ 061) จำนวน 273 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2530 ที่เรียนวิชาทักษะการเขียน 1 (อ 061) จำนวน 2 ห้องเรียน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) แล้วแบ่งเป็นกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม และกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง โดยให้กลุ่มควบคุมเรียนการเขียนตามคู่มือครู และกลุ่มทดลองเรียนการเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ใช้เวลาในการทดลองสัปดาห์ละ 3 คาบ ๆ ละ 45 นาที รวมทั้งสิ้น 18 คาบ

2. เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการสอนเขียนการสร้างแบบฝึกหัด และการจัดกิจกรรมเป็นเนื้อหาจากหนังสือ Writing to Communicate Book One หน้าที่ 1 - 6 ในรายวิชาทักษะการเขียน 1 (อ 061) ซึ่งเป็นรายวิชาทักษะพื้นฐาน และเป็นวิชาเลือกระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521

3. ตัวแปรที่จะศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การสอนเขียน 2 วิธีคือ

3.1.1 การสอนเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ

3.1.2 การสอนเขียนตามคู่มือครู

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

3.2.1 ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ

3.2.2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

4. ระยะเวลาในการทดลอง

ใช้เวลาในการทดลองสัปดาห์ละ 3 คาบ ๆ ละ 45 นาที เป็นเวลา 6 สัปดาห์

ค่านิยมคัมภีร์เฉพาะ

1. การสอนเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ หมายถึง วิธีการสอนเขียนโดยยึดหลักการรับรู้ภาษา (Language Acquisition) ตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ของ แครชเชน และเทอร์เรลล์ (Krashen and Terrell, 1983) ซึ่งเน้นกระบวนการรับรู้ภาษาของผู้เรียน โดยจะต้องรับปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย (Comprehensible Input) และมีช่วงเวลาในการรับรู้ภาษา (Silent Period) มากพอ นอกจากนี้ความสามารถทางการเขียนจะเกิดขึ้นได้อย่างต่อเนื่องจากการอ่าน การเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาตินี้ ผู้เรียนไม่ต้องคำนึงถึงข้อบกพร่องทางไวยากรณ์ เนื่องจากผู้เรียนจะแก้ไขข้อบกพร่องได้ด้วยตนเอง ภายหลังที่ผู้เรียนเกิดการรับรู้ทางภาษา ซึ่งมีการอ่านเป็นต้นแบบแล้ว ลำดับขั้นตอนในการสอนดังกล่าวมีดังนี้

1.1 ขั้นก่อนการเขียน (Prewriting)

1.1.1 ครูสอนให้นักเรียนอ่านเรื่อง ได้แก่ บทความ เรื่องสั้น

จดหมาย บทสนทนา มีขั้นตอนดังนี้

1.1.1.1 ครูใช้สื่อการสอน ได้แก่ รูปภาพ หุ่นมือ สไลด์

ของจริง ประกอบการสอนอ่าน โดยครูเล่าเรื่องพร้อมกับให้นักเรียนดูรูปภาพหรือใช้สื่อการสอนนั้น ๆ ประกอบการเล่าให้นักเรียนฟังจนจบเรื่อง

1.1.1.2 ครูเล่าเรื่องเดิมอีกครั้งในระหว่างการเล่าเรื่อง

ครูจะตั้งคำถามประกอบการสอน เป็นการประเมินผลในขั้นต้นเพื่อดูว่านักเรียนเข้าใจเนื้อเรื่อง

ที่ครูเล่าหรือไม่ เพียงใด

1.1.1.3 นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องด้วยตนเอง เพื่อสังเกต

พิจารณาอุปสรรค คำศัพท์ ที่ได้ฟังจากที่ครูเล่าเรื่องแล้ว

1.1.2 นักเรียนแบ่งกลุ่มช่วยกันอภิปรายหาคำตอบจากเรื่องที่อ่านหรือ ทำแบบฝึกที่เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านทำเรื่องทุกครั้ง

1.1.3 นักเรียนเขียนคำตอบคร่าว ๆ จากเรื่องที่อ่าน

1.1.4 นักเรียนแต่ละกลุ่มอ่านคำตอบให้กลุ่มอื่น ๆ ฟัง

1.1.5 นักเรียนและครูช่วยกันพิจารณาเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด จากคำตอบของทุกกลุ่ม

1.2 ขั้นการเขียน (Writing Activities)

1.2.1 การเขียนคร่าว ๆ (First Draft) นักเรียนแบ่งกลุ่ม และ เขียนงานตามที่ระบุไว้ ได้แก่ เขียนสรุปเรื่องที่อ่าน เติมคำในช่องว่าง ต่อประโยค ต่อเรื่อง หรือบทสนทนา เขียนเรียงลำดับเหตุการณ์ เขียนจากรูปภาพ

1.2.2 ทบทวนเพื่อหาข้อผิดพลาด (Rescanning) นักเรียนแต่ละกลุ่มอ่านงานเขียนให้กลุ่มอื่น ๆ ฟัง และเขียนงานลงบนกระดานหรือแผ่นใส เพื่อตรวจหา ข้อผิดพลาดในงานของแต่ละกลุ่ม

1.2.3 การตรวจแก้ไข (Editing) แต่ละกลุ่มช่วยกันแก้ไขงาน โดยครูเป็นผู้คอยให้คำแนะนำช่วยเหลือ

1.2.4 เขียนใหม่ (Rewriting) เขียนงานที่แก้ไขแล้วใหม่อีกครั้ง

1.2.5 ทบทวนเพื่อเพิ่มเติมส่วนที่บกพร่อง (Revising) ตรวจทบทวน งานเป็นครั้งสุดท้ายในกลุ่มของตน หากมีสิ่งที่ต้องการแก้ไขเพิ่มเติม

1.2.6 งานเดี่ยว (Individual Work) ครูเลือกงานเขียนที่ดีเป็น แบบอย่างให้นักเรียนแต่ละคนลอกลงสมุดงานของตน แล้วให้นักเรียนทำงานที่ครูมอบหมายโดยใช้แนวทางการเขียนที่ผ่านมา

1.3 ที่ประเมินผล ครูประเมินผลโดยสังเกตจากการทำงานของนักเรียน ในขณะที่มีการเรียนการสอน และพัฒนาการทางการเขียนของนักเรียนแต่ละคนตามงานที่ครู ำให้ปฏิบัติ

2. การสอนเขียนตามคู่มือครู หมายถึงการสอนตามแผนการสอนเขียนทักษะการเขียน 1 (อ 061) โดยให้นักเรียนได้รับการฝึกเขียนตามขั้นตอนและแบบฝึกหัดที่มีอยู่ในคู่มือครู ซึ่ง ยึดเนื้อหาในหนังสือ Writing to Communicate Book One โดยครูจะดำเนินการสอน ตามลำดับต่าง ๆ ในแต่ละคาบดังต่อไปนี้

2.1 สร้างความสนใจ

ครูกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจได้หลายวิธี ได้แก่การตั้งคำถาม ใช้รูปภาพ สร้างสถานการณ์ และใช้อุปกรณ์ที่น่าสนใจและเกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่จะเขียน

2.2 แจ้งจุดประสงค์

ครูแจ้งจุดประสงค์ให้นักเรียนทราบว่า นักเรียนจะได้รับอะไรบ้างใน การเรียนแต่ละคาบ และนักเรียนควรจะได้มีพัฒนาการทางด้านพฤติกรรมในการเขียนอย่างไร บ้าง หลังจากเรียนในคาบนั้น ๆ แล้ว

2.3 ทบทวนความรู้เดิมที่จำเป็นต้องนำมาใช้

ทบทวนความรู้เดิมโดยการใช้คำถาม หรือแสดงรูปภาพ อุปกรณ์ และ สร้างสถานการณ์ เพื่อถามนักเรียนเป็นการทบทวนในเรื่องคำศัพท์ ส่วนวน และโครงสร้าง ไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อ เรื่องที่จะเขียน

2.4 เสนอบทเรียนใหม่โดยการกระตุ้นการเรียนรู้

สอนคำศัพท์ โดยการแสดงรูปภาพ อุปกรณ์ และสร้างสถานการณ์เพื่อสอน โครงสร้างไวยากรณ์ และส่วนวนต่าง ๆ ที่จำเป็นจะต้องใช้ในการเรียบเรียงประโยค

2.5 ำให้แนวการเรียนรู้

2.5.1 ครูให้ตัวอย่างประโยคต่าง ๆ ที่มีโครงสร้างไวยากรณ์ใกล้เคียง กับเรื่องที่จะเขียน

2.5.2 ให้นักเรียนฝึกฝนโดยการเขียนประโยคต่าง ๆ เหล่านั้น
ตามที่ครูกำหนดให้

2.5.3 ให้นักเรียนสร้างประโยคใหม่ตามแนวตัวอย่างหรือใกล้เคียง
กับแนวตัวอย่างที่ครูให้

2.5.4 ครูเขียนเรื่องโดยเรียงประโยคให้สับสนแล้วให้นักเรียนเรียง
ประโยคให้ถูกต้องตามลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง

2.6 ให้นักเรียนลงมือปฏิบัติ

ให้นักเรียนเขียนเรื่องหรือฝึกหัดตามเนื้อเรื่องที่เรียน

2.7 แจ้งผลการปฏิบัติ

ครูตรวจผลงานการเขียนของนักเรียน แก้ไขข้อผิดพลาดต่าง ๆ และ
ให้คำชมเชยเมื่อนักเรียนเขียนได้ถูกต้อง

2.8 ประเมินผล

ครูประเมินผลได้โดยการดูจากผลงาน และพัฒนาการทางการเขียนของ
นักเรียนแต่ละคนตามงานที่ครูให้ปฏิบัติ

2.9 ส่งเสริมความมั่นใจและการถ่ายโอน

กำหนดหัวข้ออย่างกว้าง ๆ หรือหลาย ๆ หัวข้อให้นักเรียนเขียนเป็น
การบ้าน

3. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง การที่นักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
สามารถใช้ภาษาสำหรับการเขียนได้อย่างถูกต้องตามที่เจ้าของภาษาใช้ทั้งในด้านการเขียน
คำศัพท์สำนวน โครงสร้างทางไวยากรณ์ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้
ภาษาได้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งวัดได้ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการ
เขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

4. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาของนักเรียนที่จะกระทำสิ่งใด
สิ่งหนึ่งอย่างไม่ทอดทิ้ง เพื่อที่จะเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ และมุ่งให้บรรลุความสำเร็จตาม

เป้าประสงค์ที่วางไว้ รู้สึกสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และมีความวิตกกังวลเมื่อประสบ
ความล้มเหลว ซึ่งวัดได้ด้วยแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ
โดยผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ของ
วิบูลรัตน์ วาครักษ์ชิต (วิบูลรัตน์ วาครักษ์ชิต 2528 : 99 - 102) : ซึ่งปรับปรุงมาจาก
แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ รุ่งเรือง ธงศิลา (รุ่งเรือง ธงศิลา 2527 :
44 - 46) นำมาปรับปรุงและหาคุณภาพอีกครั้งหนึ่ง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นหลักฐานสำหรับการดำเนินการวิจัย โดยแยกตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน
 - 1.1 ความสามารถทางการเขียน
 - 1.2 การฝึกความสามารถทางการเขียน
 - 1.3 องค์ประกอบของการเขียน
 - 1.4 ระดับของการเขียน
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับแนวโน้มในการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบัน
3. ทฤษฎี หลักการ และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎี

ธรรมชาติ

4. งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียน
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

1.1 ความสามารถทางการเขียน

การเขียนนับเป็นทักษะที่สำคัญยิ่งทักษะหนึ่ง เพราะการเขียนจะช่วยให้สามารถติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ ช่วยจดบันทึกสิ่งต่าง ๆ ที่เรียนหรือทราบมาและยังสามารถถ่ายทอดความรู้ของตนให้ผู้อื่นทราบด้วย (ศรีวิทย์ สุวรรณกิติ 2522 : 157) ผู้ที่ใช้ภาษาเขียนจึงต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามระเบียบแบบแผน เพราะถ้าเขียนผิดความหมายก็จะผิดไปหรืออาจไม่มีความหมายเลยก็ได้

ลาโด (Lado. 1961 : 248) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียน คือ ความสามารถที่จะใช้ตัวอักษรอย่างมีความหมาย สามารถเรียบเรียงข้อความจากลักษณะ โครงสร้างภาษาที่ใช้ ใช้แบบฟอร์มของการเขียนให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเขียนนั้น ๆ ตลอดจนการใช้ถ้อยคำสำนวนอย่างถูกต้อง

อะราพอฟ (Arapoff. 1975 : 233 - 237) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียน คือความสามารถในการจัดรวบรวมความคิดต่าง ๆ ให้เป็นถ้อยคำที่สละสลวย เช่นเดียวกับ เบอร์ท (Burt. 1975 : 292) ซึ่งกล่าวว่า ความสามารถทางการเขียน แสดงให้เห็นถึงการจัดระเบียบความคิดออกมาในรูปประโยคได้อย่างเหมาะสม

วาลเลตต์ (Valette. 1977 : 217) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนเป็น ความสามารถในการใช้คำศัพท์ การสะกดคำ และไวยากรณ์ โดยการเขียนอย่างเชี่ยวชาญใน คำนลิลา (style) ของภาษา

แพตตี้ (Patty. 1985 : 182 - 226) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนคือ ความสามารถในการแสดงออกซึ่งความคิดที่ต้องการเชื่อมโยง จัดวางและพัฒนารายละเอียด ต่าง ๆ ตลอดจนความสามารถในการเรียบเรียงความคิดให้เป็นประโยคเป็นข้อความสั้น ๆ และเป็นเรื่องราว

กล่าวโดยสรุป จะเห็นว่า ความสามารถทางการเขียนคือ ความสามารถในการ ใช้คำศัพท์ การสะกดคำ ไวยากรณ์ และสำนวนต่าง ๆ ตลอดจนการเรียบเรียงความคิดออกมา เป็นข้อความได้อย่างเหมาะสม

1.2 การฝึกความสามารถทางการเขียน

ทักษะการเขียนนั้น เป็นทักษะที่ยากสำหรับนักเรียน เพราะเป็นทักษะในการ แสดงออก (Productive) นักเรียนต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ ด้าน เช่น คำศัพท์ สำนวน โครงสร้าง และกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ตลอดจนเครื่องหมายวรรคตอน และลีลาในการ เขียน ดังนั้นในการฝึกทักษะในการเขียน ผู้เรียนจะต้องฝึกอย่างมีระบบโดยผ่านขั้นตอนการ พัฒนาทั้ง 5 ขั้น (Rivers. 1978 : 245 - 255) คือ

1. การลอกเลียนแบบ (Copying) เพื่อเป็นการทบทวนความจำจากสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว และยังเป็นการแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของเสียงกับสัญลักษณ์
2. การเขียนใหม่ตามแนวเดิม (Reproduction) การเขียนในขั้นนี้ นักเรียนจะต้องเขียนจากสิ่งที่เขาจำได้หรือจากการอ่าน ตลอดจนการเขียนตามคำบอก หรือเขียนอธิบายรูปภาพ
3. การรวมประโยคตามโครงสร้างใหม่ (Recombination) การเขียนระดับนี้ นักเรียนฝึกจากสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว ทั้งจากการฟังและการอ่าน แต่ในเรื่องของโครงสร้างจะมีรูปแบบที่ยากขึ้น นักเรียนจะต้องรู้จักใช้เทียบแทน และการเปลี่ยนแปลงรูปประโยค เป็นต้น
4. การเขียนแบบควบคุม (Guided Writing) นักเรียนมีอิสระที่จะเลือกใช้คำและโครงสร้างไวยากรณ์ในการเขียน เพื่อให้ได้ใจความที่สมบูรณ์ แต่อย่างไรก็ตาม การเขียนระดับนี้ยังอยู่ภายใต้การแนะนำของครู ครูต้องให้คำแนะนำแก่เด็กที่มีปัญหาตลอดจนนักเรียนที่ขอบเปลี่ยนภาษาของตนเองเป็นภาษาต่างประเทศ
5. การเขียนเรียงความ (Composition) นักเรียนมีอิสระมากขึ้นในการเขียน รู้จักทำเค้าโครงเรื่องเอง และเขียนเรื่องราวได้เอง ครูทำหน้าที่ตรวจและแก้ไข

แฮ็คคีย์ (สุเบดา ปาตาน 2528 อ้างอิงจาก Patty. 1985 : 182 - 226)

ได้เสนอแนะวิธีการที่จะเพิ่มความสามารถในการเขียนไว้ดังนี้

1. ทักษะในการรวบรวมความคิด (Teaching Organization Skill) นักเรียนจำเป็นต้องเรียนรู้วิธีการที่ดีที่สุดที่จะแสดงความคิดของเขา นั่นคือการจัดรวบรวมความรู้สึกลึกซึ้ง เพื่อที่จะได้มีจุดรวมและมองเห็นรายละเอียดที่เหมาะสม น่าสนใจ การจัดรวบรวมความคิดนี้ขึ้นอยู่กับโครงสร้างของประโยค ข้อความ ไม่มีประโยค หรือข้อความใดมีประสิทธิภาพ ถ้าไม่ได้เกิดจากการรวบรวมความคิด
2. การพัฒนาการแสดงออกซึ่งความคิดในการเขียน (Developing Sentence Sense) การแสดงความคิดที่ออกมาไม่ผิดเท่าที่ควร เพราะส่วนใหญ่ นักเรียนใช้ประโยคผิด

การให้กฎไวยากรณ์ตลอดจนอธิบายส่วนต่าง ๆ ของประโยคไม่ทำให้เกิดความสนใจ เพราะประโยคสำหรับนักเรียนคือ การแสดงออกซึ่งความคิดของเขา จุดสำคัญอยู่ที่ความคิด และการแสดงออกซึ่งความคิดนั้น ในวิถีทางที่แจ่มชัดให้ความรู้สึกไม่สับสน

3. การฝึกเขียนสิ่งที่ผิดพลาด (Remedying Sentence Faults) บางครั้ง นักเรียนมักเกิดความสับสนระหว่างภาษาพูดกับภาษาเขียน โดยนำภาษาพูด เช่น Okay. You know ? มาใช้ในภาษาเขียน การฝึกเขียนประโยคที่แสดงความรู้สึกจะช่วยแก้ปัญหานี้ได้

4. กิจกรรมการรวมประโยค (Sentence Combining Activities) วิธีที่ดีคือนำประโยคที่ครูหรือนักเรียนเขียน (ในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการเรียน) มารวมเข้าด้วยกัน นักเรียนอาจใช้วิธีหลาย ๆ อย่างในการรวมประโยค ครูจึงควรเริ่มตั้งแต่รวม 2 ประโยค เป็น 1 ประโยค และมากกว่า 2 ประโยคเป็น 1 ประโยค ให้แน่ใจว่าความคิดจากประโยค สามารถรวมกันได้หลายวิธี

1.3 องค์ประกอบของการเขียน

การเขียนที่ใช้เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อ่านได้เข้าใจถูกต้องตรงตามความคิดของผู้เขียนประกอบด้วยองค์ประกอบต่าง ๆ กัน ซึ่งนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอน การเขียนได้จำแนกองค์ประกอบของการเขียนไว้ดังนี้

ลาโด (Lado. 1968 : 98) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนไว้ว่า ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ในโครงสร้างทางไวยากรณ์ คำศัพท์ การสะกดคำ และเครื่องหมายวรรคตอน ซึ่งนอกจากสิ่งเหล่านี้แล้ว ผู้เขียนจะต้องมีวัตถุประสงค์ในการเขียน และผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการเขียนเพื่อใช้สื่อความหมายกับผู้อ่านได้ตรงกับวัตถุประสงค์ของตนด้วย

แฮริส (Harris. 1969 : 63 - 69) เป็นอีกผู้หนึ่งที่ได้เสนอข้อคิดในเรื่องนี้ว่า การเขียนที่ดีนั้นต้องมีองค์ประกอบในการเขียนที่สำคัญดังนี้

content	:	เนื้อหาสาระของการเขียนตลอดจนความ
		นึกคิดที่แสดงออก

form	: การจัดลำดับเนื้อหา รูปแบบในการเขียน เพื่อให้ตรงตามจุดมุ่งหมายในการเขียนนั้น ๆ
grammar	: การใช้รูปแบบไวยากรณ์ที่สามารถสื่อ ความหมายได้ถูกต้อง
style	: การเลือกโครงสร้าง เลือกความหมาย เฉพาะเพื่อทำให้เกิดอรรถรส
mechanics	: การใช้เครื่องหมายวรรคตอนให้ถูกต้อง ตามกฎเกณฑ์ของภาษา

ในทำนองเดียวกัน ฮีตัน (Heaton, 1975 : 138) ได้ทำการวิเคราะห์และจัดองค์ประกอบที่สำคัญและจำเป็นสำหรับการเขียนไว้ ดังนี้คือ

grammatical skills	: ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ของ ภาษาได้ถูกต้อง
stylistical skills	: ความสามารถในการเลือกใช้ประโยค และใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสม
mechanical skills	: ความสามารถในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้อักษรตัวพิมพ์หรือตัวเขียนใหญ่
judgement skills	: ความสามารถในการที่จะเขียนได้ตาม ความคิด และลำดับความคิดนั้น ๆ อย่าง สมเหตุสมผล

นอกจากนี้ ม.ล.บุญเหลือ กุญชร (บุญเหลือ กุญชร 2500 : 79 - 80) ยังได้ให้ข้อคิดเห็นไว้อย่างน่าสนใจว่า การเขียนเป็นทักษะที่ซับซ้อนมากกว่าการอ่าน ดังนั้นการเขียนเพื่อที่จะให้สื่อความหมายได้ดีและถูกต้องนั้นจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบหลาย ๆ ประการคือ

1. ความสามารถเขียนตัวอักษรได้ถูกต้อง เขียนให้ผู้อ่านได้ชัดว่าเป็นตัวอักษรใด

2. สามารถประสมตัวอักษรเป็นถ้อยคำและใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้อง
3. รู้ภาษา เขียนภาษาเป็นวลี เป็นกระสวนต่าง ๆ ตามความนิยมของภาษานั้น
4. ต้องมีความนึกคิดที่เขียนออกมาได้
5. ต้องรู้จักเรียบเรียงลำดับความคิดนั้น ๆ ให้ผู้อ่านจับความได้สะดวก
6. ต้องรู้จักใช้ถ้อยคำสำนวนที่แจ่มชัด

จากข้อคิดเห็นต่าง ๆ ของนักการศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบของการเขียนดังกล่าวสรุปได้ว่า การเขียนที่ดีจะต้องมีองค์ประกอบสำคัญในอันที่จะทำให้การเขียนนั้นสามารถสื่อความหมายได้อย่างสมบูรณ์และถูกต้อง องค์ประกอบเหล่านี้ได้แก่ จุดมุ่งหมายของการเขียน การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ความรู้เรื่องศัพท์ และโครงสร้างทางไวยากรณ์ และการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งการจัดลำดับความคิด การเรียบเรียงเนื้อความให้สอดคล้องและต่อเนื่องกัน ทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจตรงตามเจตนารมณ์ของผู้เขียนได้

1.4 ระดับของการเขียน

การเขียนเป็นกระบวนการของการสื่อความหมายโดยการถ่ายทอดความคิดออกมาในรูปของการใช้ตัวอักษร ซึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญในการเขียนหลายประการ จึงทำให้การเขียนมีกระบวนการที่ยุ่งยากและซับซ้อน นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญที่สนใจในด้านการเขียนได้แบ่งระดับการเขียนตามลักษณะและความซับซ้อนของการเขียนไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

แวลเลตต์ และ ดิสลิก (สวีสต์ ชีปนวัฒนา 2521 : 17 อ้างอิงมาจาก Valette and Disick. 1976 : 171 - 172) ได้แบ่งระดับการเขียนตามระบบแทกโซโนมี (taxonomy) ซึ่งเป็นระบบในการจำแนกสิ่งต่าง ๆ โดยเริ่มจากง่ายไปหายากออกเป็น 5 ระดับ คือ

1. ระดับทักษะทางกลไก (Mechanical Skill : Reproduction) เป็นระดับที่นักเรียนสามารถคัดลอกเนื้อหาจากตำราเรียนและสามารถเขียนสะกดคำศัพท์หรือข้อความที่จำได้อย่างถูกต้อง

2. ระดับความรู้ (Knowledge : Recall) เป็นระดับที่นักเรียนทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียง สามารถเขียนประโยคจากรูปภาพ โดยใช้โครงสร้างทางภาษาที่เรียนมาแล้วได้อย่างถูกต้อง และมีความเข้าใจในเนื้อหาที่เขียน

3. ระดับการใช้ (Transfer : Application) ในระดับนี้ นักเรียนสามารถเขียนกระบวนประโยคใหม่ ๆ ชนิดต่าง ๆ ได้จากกฎเกณฑ์ที่ได้เรียนมาแล้วแต่ยังเป็นการเขียนแบบควบคุม

4. ระดับสื่อความหมาย (Communication : Self - Expression) เป็นระดับที่นักเรียนสามารถเขียนเพื่อใช้สื่อความหมาย ความคิด ของตนกับผู้อ่าน การเขียนในระดับนี้เน้นความสามารถในการเขียนที่จะทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในเนื้อหาที่เขียนเป็นสิ่งสำคัญยิ่งกว่าการเข้มงวดในเรื่องกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์

5. ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism : Synthesis) ระดับนี้ นักเรียนมีความสามารถพร้อมที่จะเขียนเพื่อแสดงความคิดของตนเองได้อย่างคล่องแคล่วสามารถเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนได้อย่างเหมาะสมและใช้ลีลาในการเขียนได้อย่างสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ของการเขียนนั้น ๆ

ลาโด (Lado, 1964 : 143 - 144) ซึ่งเป็นผู้มีชื่อเสียงในด้านการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศได้แบ่งระดับของการเขียนไว้ 5 ระดับ คือ

1. ระดับการเตรียมการ (Prewriting) เป็นการเตรียมนักเรียนเพื่อให้เรียนรู้การเขียนภาษาต่างประเทศ ระดับนี้เป็นระดับที่ผู้สอนให้ความรู้ในเรื่องของสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงที่พูดและเป็นระดับที่ให้ความรู้เกี่ยวกับวิธีการเขียนตัวอักษร

2. การคัดลอกข้อความจากแบบเรียนที่นักเรียนได้อ่านแล้ว (Copying Read Texts) เป็นระดับที่นักเรียนฝึกคัดลอกข้อความต่าง ๆ จากแบบเรียนที่นักเรียนได้อ่านและเรียนไปแล้ว เมื่อนักเรียนฝึกมากพอและเริ่มเบื่อครูอาจเพิ่มแรงจูงใจ โดยให้นักเรียนเขียนตามคำบอกสั้น ๆ ซึ่งเป็นข้อความจากแบบเรียน

3. การถ่ายทอดเสียงเป็นตัวอักษร (Transcribing) เป็นการเขียนในระดับสูง

ขั้น นักเรียนจะถ่ายทอดเสียงเป็นตัวอักษรโดยไม่ดูจากแบบเรียน ได้แก่การเขียนตามคำบอกจากข้อความที่นักเรียนได้ฝึกพูดและอ่านมาก่อนแล้ว นักเรียนแต่ละคนจะตรวจงานด้วยตนเอง

4. การเขียนเรียงความ (Composition) เป็นการเขียนเพื่อเล่าเรื่องราวให้ความรู้ในรูปแบบที่เหมาะสมและถูกต้อง เช่น การเขียนจดหมายส่วนตัว การเขียนจดหมายธุรกิจ การเขียนรายงาน และการเขียนบทความ

5. การเขียนวรรณคดี (Literature) เป็นการเขียนระดับสูงสุด เป็นการเขียนที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมทางภาษา การเขียนระดับนี้ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ เห็นคุณค่าและมีความเข้าใจในวัฒนธรรมทางภาษาเป็นอย่างดี มีศิลปะในการเขียน สามารถใช้ถ้อยคำได้อย่างลึกซึ้งและกินใจ ทั้งนี้ก็เพราะวรรณคดีเป็นสิ่งที่ถ่ายทอดความคิด ศิลปะและวัฒนธรรมโดยภาษาเป็นสื่อ

กริทเนอร์ (Grittner. 1969 : 271 - 275) แบ่งการเขียนออกเป็นระดับต่าง ๆ ดังนี้

1. ขั้นเริ่มต้นการเขียน (First Writing) นักเรียนคัดลอกเนื้อหาจากแบบเรียนที่นักเรียนได้เรียน พูด และอ่านมาก่อนแล้ว

2. การเขียนจากความจำ (Memory Writing) นักเรียนท่องจำข้อความหรือบทสนทนาได้ดีแล้วจึงเขียนข้อความจากความจำที่ละประโยค นักเรียนเป็นผู้ตรวจแก้ตัวสะกดและคำในประโยคด้วยตนเอง

3. การสะกดคำ (Spelling) นักเรียนเขียนตามคำบอกจากการฟัง ครูอ่านหรือฟังจากเครื่องบันทึกเสียง เสร็จแล้วมีการตรวจและแก้ไขข้อผิดพลาด

4. การเขียนแบบควบคุม (Limited Self - Expression) เป็นการเขียนที่นักเรียนถูกจำกัดโครงสร้างทางภาษาและคำศัพท์ให้อยู่ในขอบเขตที่ตนได้เรียนมาแล้ว

5. การเขียนอนุเจต (Paragraph Writing) นักเรียนมีความรู้ในด้านคำศัพท์และโครงสร้างทางภาษาอย่างเพียงพอแล้ว และนำความรู้เหล่านั้นมาใช้ในการเขียนเรียงข้อความให้เป็นอนุเจตที่มีใจความสอดคล้องและต่อเนื่องกันอย่างเหมาะสม

อัลเลน และวาลเลตต์ (Allen and Vallette. 1972 : 217 - 218) ได้แบ่งระดับของการเขียนออกเป็น 6 ระดับ ดังนี้

1. การเขียนตามตัวอย่าง (Copy Writing Models)
2. การเขียนตามคำบอก (Writing from Dictation)
3. การเขียนกระสวนประโยคตามแบบฝึก (Practice Sentence Patterns)
4. การเขียนแบบควบคุม (Guided Composition)
5. การเขียนจดหมาย (Writing Letters)
6. การเขียนแบบเสรี (Free Composition)

การแบ่งระดับของการเขียนในลักษณะต่าง ๆ กันดังได้กล่าวมาแล้วนั้นสรุปได้ว่าการเขียนแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ

1. การเขียนประสมอักษรเป็นคำ
2. การเขียนเป็นกลุ่มคำ หรือเป็นประโยค
3. การเขียนเป็นข้อความ (Passage) หรืออนุเจต (Paragraph)
4. การเขียนที่มีรูปแบบในการเขียนนั้น ๆ เช่น การเขียนจดหมาย
5. การเขียนเรียงความเป็นการเขียนที่เป็นเรื่องราว ประกอบด้วยอนุเจตที่มี

ใจความสอดคล้องต่อเนื่องกัน

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับแนวโน้มในการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบัน

ในการสอนเขียนแต่เดิมนั้น มิได้มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ภาษา แต่เพื่อเป็นเครื่องแสดงให้เห็นถึงความสามารถทางไวยากรณ์ การสอนจะใช้วิธีการแบบประโยค (Copying Sentences) เขียนตามคำบอก (Dictation) หรือแปล (Translation) การเขียนจึงมุ่งเน้นที่ไวยากรณ์ และรูปแบบประโยค แคลลี (Kelly. 1984 : 82)

เมื่อแนวความคิดเรื่องการสอนแบบฟัง-พูด (Audio - Lingual Method) เข้ามา การสอนเขียนจึงมุ่งที่การฝึกโครงสร้าง (Structural Drill) การใช้คำศัพท์

โครงสร้างไวยากรณ์ เครื่องหมายวรรคตอน ตลอดจนความสามารถในการเขียนประโยค
แวลเล็ตต์ (Valette. 1977 : 219) ซึ่งความสามารถเหล่านี้ไม่ได้เป็นเครื่องชี้บ่งว่า
ผู้เรียนจะสามารถถ่ายโยงไปใช้สื่อความหมายในสถานการณ์จริงได้ ริเวอร์ส (Rivers.
1978 : 291)

ต่อมาการสอนเขียนยึดหลักของ Functional - Notional Approach ซึ่งมุ่ง
พัฒนาความสามารถด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย แอนน์ (Kelly. 1984 : 88
citing Anne . 1982) มีความเห็นว่านักเรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศ ก็ต้องการจะสื่อ
ความหมาย แสดงออกซึ่งความคิดและอารมณ์ของตนเองเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา การสอน
เขียนจึงควรมุ่งใช้สื่อความหมายได้อย่างกว้างขวาง สามารถสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ
โดยนักเรียนต้องสามารถผลิตหรือเข้าใจข้อความเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์นั้น ๆ ด้วย

ระวีวรรณ ศรีคร้ามครัน (ระวีวรรณ ศรีคร้ามครัน 2520 : 17 - 18) ได้
กล่าวถึงสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ว่า ภาษาอังกฤษได้ถูกบรรจุไว้ในหลักสูตร
เพื่อให้ให้นักเรียนได้เรียนหรือเลือกเรียน โดยมีจุดมุ่งหมายกว้าง ๆ เพื่อให้ความรู้และเข้าใจ
ภาษาจากตำราเรียน เอกสารเผยแพร่ความรู้ความบันเทิง การท่องเที่ยว ตลอดจนคำแนะนำ
ในการใช้เครื่องมือเวชภัณฑ์ บัญชี เคมีภัณฑ์ เครื่องจักรกล และการเตรียมตัวเข้าศึกษาต่อใน
ระดับอุดมศึกษาได้ การศึกษาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาควรจะทำให้เด็กได้มีโอกาสฝึก
ทักษะต่าง ๆ รู้จักการใช้ภาษาอย่างถูกต้องและเหมาะสม สามารถใช้สื่อความหมายได้ใน
สังคม ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายควรให้เพิ่มขึ้นจากความสามารถพื้นฐานจนสามารถใช้
ภาษาได้ในทุกโอกาส ให้เด็กได้มีความเข้าใจและซาบซึ้งในวรรณคดี เข้าใจถึงวัฒนธรรม
อารมณ์ ความรู้สึก ปรัชญา รวมทั้งศิลปะของชนชาติเจ้าของภาษาคด้วย การสอนควรเน้นให้
เด็กสนใจ และเห็นความสำคัญของทักษะการอ่าน รู้จักอ่านหนังสือประเภทต่าง ๆ ให้มากเพื่อ
เพิ่มพูนความรู้และความเข้าใจในภาษา การอ่านจะช่วยส่งเสริมให้เด็กเกิดความคิดขึ้น รู้จัก
การบรรยายความเข้าใจความคิดเห็นออกมาในลักษณะการเขียน การบรรยาย และการ
พรรณนาได้

ดังนั้นในช่วงระยะ 10 ปีที่ผ่านมาในวงการสอนภาษาอังกฤษได้หันมาสนใจแนวการสอนที่เน้นการติดต่อสื่อสารไว้ต่าง ๆ กัน คือ

อเล็กซานเดอร์ (Alexander. 1981 : 261) ได้กล่าวถึงการสอนกิจกรรมตามแนวการสอนเพื่อสื่อความหมายนั้นต้องมีวิธีแตกต่างกัน โดยคำนึงถึงความเหมาะสมของผู้เรียน และจุดมุ่งหมายของกิจกรรม การสอนทักษะทั้งสี่ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน มักจะไม่สอนแยกออกจากกันโดยสิ้นเชิง แต่มีกิจกรรมภาษาในลักษณะของการประสมประสานกัน (Integration) เช่น "ฟังเรื่องต่อไปนี้เป็นแล้วเล่าเรื่องย่อ" หรือ "อ่านเรื่องต่อไปนี้เป็นแล้วเขียนย่อเรื่องเฉพาะที่สำคัญ ๆ " เป็นต้น อเล็กซานเดอร์ เน้นการใช้เนื้อหาที่เป็นจริง (Authentic Material) เช่นกัน และจะเริ่มสอนด้วยเนื้อหาดังกล่าวตั้งแต่นั้นเริ่มเรียนภาษา ฉะนั้นภาษาที่ใช้ฝึกจะเป็นภาษาที่มีความหมายและใช้ในการสื่อสารจริงได้ การฝึกก็จะต้องมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน ซึ่งกำหนดหน้าที่ภาษาและหัวข้อความคิดโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การสอนภาษาระดับสูงขึ้นไป สถานการณ์ที่นำมาและหัวข้อความคิดโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การสอนภาษาระดับสูงขึ้นไป สถานการณ์ที่นำมาให้ผู้เรียนเรียนนั้นเป็นสถานการณ์ที่ผู้เรียนจะนำไปใช้ประโยชน์ในการดำรงชีพได้ในอนาคต เช่น อาชีพเลขานุการ นักวิทยาศาสตร์ นักสังคมศาสตร์ ครูสอนภาษา เป็นต้น เมื่อผู้เรียนเรียนโดยมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน ทำให้เกิดแรงจูงใจ ในการเรียนสูงขึ้นด้วย

ซูซาน ซาลิมเบเน (Salimbene. 1983 : 2) กล่าวว่า ครูต้องมีบทบาทในการให้กำลังใจแก่นักเรียน ให้นักเรียนสามารถพูดหรือเขียนภาษาโดยไม่กังวลว่าจะมีข้อบกพร่องมากหรือน้อย แม้ครูจะได้ชื่อว่าเป็นผู้ให้ความรู้แก่นักเรียน แต่การเรียนการสอนภาษาต้องยอมให้นักเรียนเป็นผู้แสดงความคิดเห็นให้มากที่สุด ฉะนั้นจึงสรุปได้ว่าการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมายเป็นกระบวนการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็นระหว่างครูกับนักเรียน หรือนักเรียนกับนักเรียน

ริเวลล์ (Revell. 1979 : 75) กล่าวว่า การสอนเพื่อให้สามารถใช้ภาษาติดต่อสื่อสารนั้น ครูจะต้องสอนสิ่งต่าง ๆ มากกว่าการสอนโครงสร้างภาษา จะเห็นว่าการมีผู้เรียนใช้ภาษาหลังจากมีการสอบปลายปี ดังนั้น ครูจะต้องแสดงให้ผู้เรียนเห็นว่าการเลือกใช้คำเป็น

สิ่งจำเป็น และจะทำให้เนื้อหาที่พูดนั้นชัดเจนยิ่งขึ้น เพราะฉะนั้นจะต้องสอนการใช้ (use) เช่นเดียวกับกฎเกณฑ์ของภาษา (Usage) ในการเรียนการสอนครูจะต้องตระหนักถึงทักษะ (Skill Getting) และการใช้ทักษะนั้น ๆ (Skill Using) โดยธรรมชาติแล้ว สภาพห้องเรียนทำให้สภาพการสื่อสารเป็นสภาพลวง ๆ เท่านั้น โดยแท้จริงการสื่อสารนั้นเกิดจากความจำเป็น ซึ่งความจำเป็นนี้ไม่มีในห้องเรียนส่วนมากนักเรียนจะรู้ล่วงหน้าว่าเขาจะได้พูดอะไรและรู้ว่าคนอื่น ๆ จะพูดอะไร เขาและเพื่อน ๆ พร้อมทั้งครูจะถามคำถามซึ่งทุกคนรู้คำตอบแล้ว เช่น

ครูถาม (โดยรูปภาพหรือข้อความ Text)

Ask what Johnny was doing at 3 o' clock yesterday.

นักเรียนคนที่ 1 : What was Johnny doing at 3 o' clock yesterday ?

นักเรียนคนที่ 2 : He was sitting under a banana tree.

จะเห็นได้ว่า ไม่มีความจำเป็นในการสื่อสาร ไม่มีการแลกเปลี่ยนข่าวสารที่แท้จริงและก็ยังไม่มีใครอยากฟังว่า กำลังพูดอะไร มีการควบคุมคำตอบไว้ ไม่มีความแปลกใจหรือน่าตื่นเต้นอะไร ความจำเป็นในการสื่อสารอาจจะทำให้เกิดขึ้นได้ในห้องเรียน โดยทำให้เกิดความสงสัย หรือทำให้ไม่สามารถทำนายได้ว่า จะพูดอะไรจะทำให้เกิดความต้องการอยากรู้คำตอบ ต้องการฟัง ซึ่งถือว่าเป็นลักษณะการสื่อสารที่แท้จริง

อมรา แสงจันทร์ (อมรา แสงจันทร์ 2524 : 11 - 17) ได้สรุปความคิดเห็นของนักภาษาศาสตร์ที่สนใจแนวการสอนเพื่อการสื่อสารว่า ความสามารถทางภาษาเพื่อการสื่อสารจะประกอบด้วยความรู้ 5 ชนิด คือ

1. ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษาที่ใช้ในแต่ละกลุ่มของสังคมและสถานการณ์ (Rules of Grammar)
2. ความรู้เกี่ยวกับกฎไวยากรณ์ของภาษา (Socio - Cultural Rules of Use)
3. ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของความสัมพันธ์ระหว่างประโยค (Rules of Discourse)

4. ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ที่ว่ารูปลักษณะของภาษามีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด (Probability Rules of Use).

5. กลวิธีที่จะผลิตผลงภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Strategies)

ฉะนั้น หลักการในการสอนตามแนวการสอนเพื่อการติดต่อสื่อสารนั้น ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย โดยผู้สอนควรจะแสดงให้เห็นว่ารูปแบบภาษาที่เรียนสามารถนำไปใช้ได้จริง ๆ ในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งเป็นการกระตุ้นและเร่งเร้าให้ผู้เรียนสนใจ ควรเตรียมโอกาสให้ผู้เรียนได้พบปะสนทนากับเจ้าของภาษาคำย หรือไม่เช่นนั้น ก็พยายามใช้วัสดุประกอบการสอนที่เป็นจริง (Authentic Material) จะทำให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์และทำให้การสอนมีประสิทธิภาพ การจัดให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ การฝึกฝนรวมทั้งได้รับประสบการณ์ให้ตรงกับความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง นอกจากนี้ ผู้สอนอาจใช้ภาษาแม่ในการอธิบายถึงความเหมาะสมที่จะใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ และอธิบายถึงวัฒนธรรมประเพณีของผู้ใช้ภาษานั้น ๆ ด้วย

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ

3.1 ความเป็นมาของวิธีการสอนภาษาตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach)

แครชเชน และเทอร์เรล (Krashen and Terrell, 1983 : 1) ได้กล่าวถึงวิธีสอนต่าง ๆ ที่ผ่านมา เช่น วิธีการสอนภาษาแบบฟัง - พูด หรือวิธีการอื่น ๆ ยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ทั้งนี้เพราะส่วนใหญ่จะเป็นการสอนในเรื่องโครงสร้างทางภาษา ซึ่งไม่สามารถจะนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพขึ้นเรียน เนื่องจากวิธีการสอนเหล่านี้ไม่ได้อิงหลักทฤษฎีการรับรู้ภาษาที่สอง ซึ่งเป็นวิธีการที่จะทำให้ผู้เรียนภาษาสามารถนำภาษาไปใช้ได้ในชีวิตจริงทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

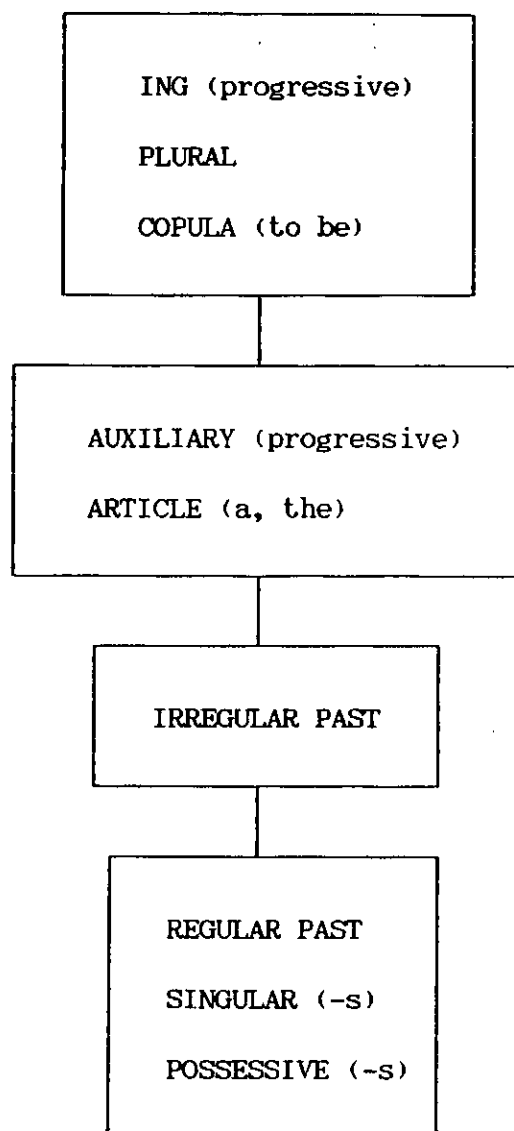
วิธีการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาตินี้ เป็นวิธีการที่ได้รับการพัฒนาโดยฝึกทฤษฎีการรับรู้ภาษาที่สอง แครชเชน ได้ปรับมาจากทฤษฎีธรรมชาติของเทอร์เรล แห่งมหาวิทยาลัย

คาลิฟอร์เนีย นอกจากนี้วิธีการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ยังได้รับอิทธิพลมาจากผลงานของ อັชเชอร์ (Total Physical Response) ซึ่งเป็นการสอนภาษาโดยอาศัยธรรมชาติการเรียนรู้ของภาษาแม่ โดยใช้วิธีการสื่อสารความหมายด้วยภาษากาย (Language body Communication)

นอกจากนี้ ประพาศน์ พฤทธิประภา (ประพาศน์ พฤทธิประภา 2528 : 58 - 63) ได้กล่าวว่า สมมติฐานและทฤษฎีของวิธีธรรมชาติเป็นแนวคิดที่น่าสนใจในปัจจุบัน เนื่องจากในทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) ถือว่าการสื่อสารทางภาษามีบทบาทสำคัญทั้งในเรื่อง การเรียนภาษา (Language Learning) และการรับภาษา (Language Acquisition) มีความสำคัญสรุปได้ดังนี้

1. สมมติฐานแห่งการรับ - การเรียนภาษา (The Acquisition - Learning Hypothesis) สมมติฐานนี้ถือว่า สมรรถภาพในภาษาที่สอง (Second Language Competence) เกิดขึ้นได้โดย การรับภาษา ซึ่งทำให้เกิดความสามารถในการใช้ภาษาสื่อสารได้ตามธรรมชาติ และ การเรียนภาษา หรือการศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับภาษา สมมติฐานนี้ถือว่าความสามารถในการรับภาษา มีได้สิ้นสุดลงเมื่ออย่างเข้าสู่วัยรุ่น (Puberty) ดังที่เคยเชื่อกันว่าเป็น ระยะเวลาวิกฤติ (Critical Period) ที่สมองหมดความยืดหยุ่น (Plasticity) ทำให้รับภาษาไม่ได้ (ประพาศน์ พฤทธิประภา 2528 : 58 อ้างอิงมาจาก Penfield and Roberts. 1959 : Lenneberg 1967) ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษจะมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นถ้าสามารถส่งเสริมให้มี สภาพการณ์ที่เหมาะสมในการรับภาษา (Acquisition - Rich Setting) การวิจัยเรื่องนี้กำลังได้รับความสนใจกันมากในปัจจุบัน

2. สมมติฐานแห่งการจัดลำดับตามธรรมชาติ (The Natural Order Hypothesis) สมมติฐานนี้ถือว่าการรับโครงสร้างทางไวยากรณ์มีลำดับก่อนหลังกัน ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า เด็กและผู้ใหญ่ซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมีลำดับการรับเรื่องหน่วยคำดังนี้

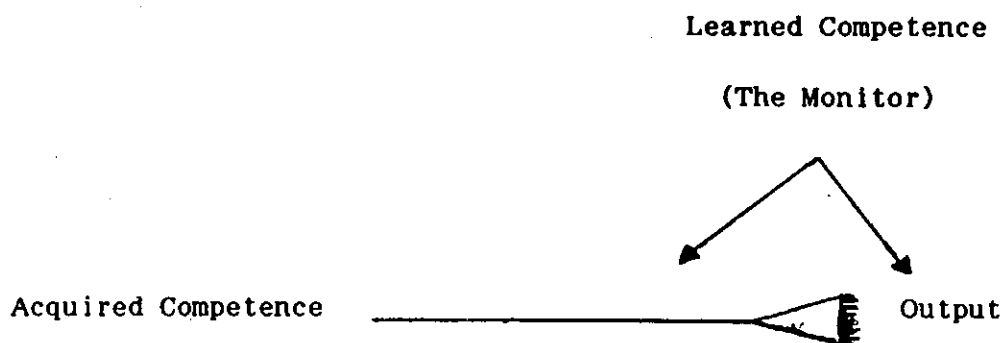

Source : Krashen and Terrell (1983 : 29)

ความรู้เรื่องนี้นับว่ามีประโยชน์อย่างยิ่งในการจัดเนื้อหาหลักสูตรและการสร้างสื่อ
การเรียนรู้ให้สอดคล้อง และประสานกันตามลำดับ (Sequencing)

3. สมมติฐานแห่งการตรวจสอบ (The Monitor Hypothesis) สมมติฐานนี้
เชื่อว่า สมรรถภาพที่เกิดขึ้นจากการเรียน (Learned Competence) นั้นเป็นเพียงตัว
ตรวจสอบ (The Monitor) ความสามารถที่ได้รับมา หรือสมรรถภาพที่รับไว้แล้ว

(Acquired Competence) ดังแผนภูมิข้างล่างนี้

Source : Krashen and Terrell (1983 : 30)

เป็นที่น่าสังเกตว่าการใช้ ตัวตรวจสอบ จะให้ผลหรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่อไปนี้

- ก. ผู้ใช้ภาษาต้องมีเวลาเพียงพอ
- ข. ผู้ใช้ภาษาต้องคิดหาวิธีการแก้ไขไว้ด้วย
- ค. ผู้ใช้ภาษาต้องรู้กฎเกณฑ์

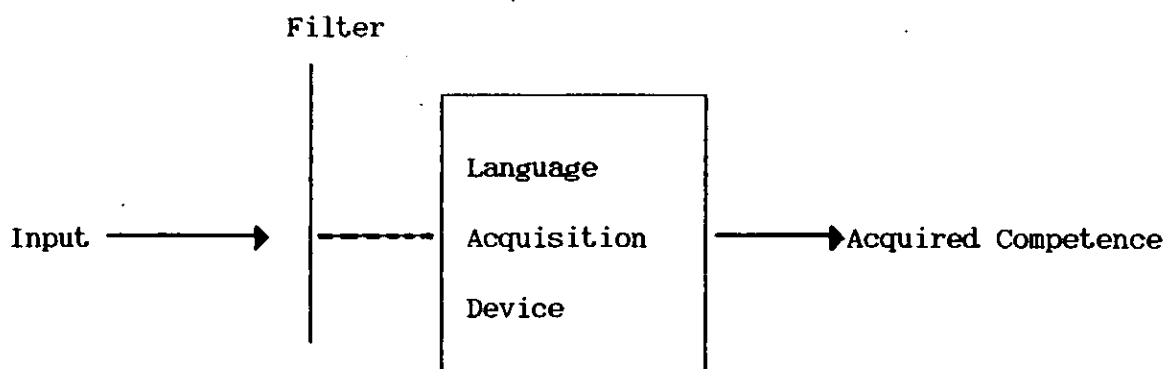
สมมติฐานนี้มีส่วนช่วยให้เราเห็นความแตกต่างระหว่าง การรับ และการเรียนภาษา ตลอดจนเข้าใจบทบาทของการตรวจสอบดังนี้

4. สมมติฐานแห่งการป้อนเข้า (The Input Hypothesis) สมมติฐานนี้เชื่อว่า เราจะรับภาษาได้เมื่อเกิดความเข้าใจปัจจัยที่ป้อนเข้า แต่ปัจจัยป้อนเข้า (Input) จะต้อง มีระดับความยากง่ายสูงกว่า สมรรถภาพที่รับไว้แล้วเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เราจึงจะเข้าใจ ได้ สาระสำคัญของสมมติฐานนี้คือ

- ก. เราจะรับภาษาได้ทีละน้อย ๆ โดยเข้าใจเพิ่มขึ้นจากความสามารถเดิมถ้า ปรับทฤษฎีอ่านวยให้
- ข. ความคล่องแคล่วในการพูดจะค่อย ๆ เกิดขึ้นเองโดยไม่ต้องสั่งสอนตรง ๆ
- ค. เมื่อผู้รับภาษาเข้าใจสาร (Message) ปัจจัยป้อนเข้าจะกลายเป็น "1 + 1" (นั่นคือระดับความสามารถจะเพิ่มขึ้นจากเดิมอีกหนึ่งส่วนพันทิ)

5. สมมติฐานแห่งการกลั่นกรองทางจิต (The Affective Filter Hypothesis)

สมมติฐานนี้ถือว่า ตัวแปรทางเจตคติ (Attitudinal Variables) มีส่วนเกี่ยวข้องกับความสำเร็จและความล้มเหลวในการรับภาษา นั่นคือถ้ามีเจตคติที่ถูกต้องก็จะรับปัจจัยที่ป้อนเข้ามาได้มาก หรืออีกนัยหนึ่งถ้า ตัวกลั่นกรอง (Filter) น้อยก็จะรับได้มาก ดังนั้นการสอนภาษาตามวิธีทางธรรมชาติ (The Natural Approach) จึงพยายามให้ปัจจัยป้อนเข้าที่เข้าใจได้ดี และพยายามลดตัวกลั่นกรองทางจิตให้น้อยลง (Supply Good Comprehensible Input and Lower the Affective Filter) แผนภูมิแสดงกระบวนการของสมมติฐานนี้มีดังนี้

Source : Krashen and Terrell (1983 : 39)

สมมติฐานทั้งห้าข้อที่กล่าวถึงข้างต้นนี้ถือว่าเป็น ปฐมพรรณและหลักการของการสอนภาษาตามวิธีทางธรรมชาติ ซึ่งกำลังเป็นที่กล่าวขวัญถึงกันมากในปัจจุบันนี้

สมมติฐานเหล่านี้มีความเกี่ยวข้องกับแนวทางที่กล่าวถึงมาแล้วอย่างใกล้ชิด เพราะต่างก็เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียนเช่นกัน ปัญหาเรื่องแนวทางในการสื่อสาร อาจจะหมดไปถ้าการวิจัยและการศึกษาค้นคว้าในเรื่องทั้งสองนี้ตามหลักวิชาภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาและภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยาจะก้าวหน้ามากยิ่งขึ้น

จากสมมติฐานและทฤษฎีของวิธีทางธรรมชาติ สรุปได้ว่า องค์ประกอบสำคัญในด้าน

กระบวนการ (Process) และแนวทาง (Strategies) มีสามระดับคือปัจจัยป้อนเข้า (Input) ความรู้ (Knowledge) และตัวส่งออก (Output)

ปัจจัยป้อนเข้า มีสองแบบคือ การเรียนการสอนในห้องเรียน (Formal Instruction) และ การใช้ภาษาตามธรรมชาติ (Functional Exposure to Language) แบบแรกก็คือการเรียนภาษา ส่วนแบบหลังคือ การรับภาษา แบบหนึ่งทำให้เกิดความรู้แจ้ง (Explicit Linguistic Knowledge) อีกแบบหนึ่งทำให้เกิดความรู้แฝง (Implicit Linguistic Knowledge) ส่วนความรู้อย่างอื่น (Other Knowledge) ก็คือ ความรู้โลก (Knowledge of the world) รวมทั้งความรู้ภาษาอื่นซึ่งมีผลกระทบต่อภาษาที่กำลังเรียนอยู่ด้วย

สำหรับ ตัวส่งออก ก็คือ การตอบสนอง (Response) ซึ่งมีสองแบบด้วยกันคือ แบบที่ 1 (Type I) ซึ่งหมายถึงการตอบสนองแบบทันทีทันใดอันเกิดจากความรู้แฝงซึ่งเป็นไปโดยอัตโนมัติ ไม่ต้องเสียเวลาคิด (Unconscious Knowledge) ส่วนแบบที่ 2 (Type II) หมายถึงการตอบสนองที่ต้องเสียเวลาคิด (Conscious Knowledge) เพื่อหากฎเกณฑ์ และศัพท์ที่จะนำมาใช้ให้แน่ใจเสียก่อน จึงเป็นการตอบสนองที่ช้ากว่า

สรุปแล้วรูปธรรมทางทฤษฎีข้างต้นนี้แสดงให้เห็นทั้ง กระบวนการ และแนวทางในการเรียนรู้ภาษา และการรับภาษาอย่างชัดเจน ตลอดจนชี้ให้เห็นด้วยว่าถ้าเราทำให้การเรียนเป็นการรับภาษาได้มากเท่าไร ผู้เรียนก็จะประสบผลสำเร็จรวดเร็วมากขึ้นเท่านั้น คือ ทำให้สามารถใช้ภาษาในการตอบสนองได้ถูกต้องทันทั่วทั้งที่มากยิ่งขึ้น

แครชเชน และเทอร์เรล ยังได้กล่าวต่อไปอีกว่า วิธีการสอนภาษาตามแนวทฤษฎีธรรมชาตินี้ สามารถใช้กับผู้เริ่มเรียนภาษาหรือผู้ที่เรียนรู้ภาษามาบ้างแล้ว วิธีการนี้สามารถใช้ได้ง่ายกับทุกสถานการณ์ ไม่ว่าจะเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ในโรงเรียนราชการ การศึกษาผู้ใหญ่ หรือผู้ที่เรียนโปรแกรมการสอนภาษา (Bilingual) และที่สำคัญคือ สามารถนำไปใช้ได้กับนักเรียนทุกประเภท

ในปี 1981 ศาสตราจารย์ โวจ (Voge. 1981 อ้างอิงมาจาก Krashen and Terrell. 1983 : 2) แห่งสถานานาชาตินาชาตาศาสตร์ประยุคต์ ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบ นักศึกษามหาวิทยาลัยชาวเยอรมันที่ได้รับการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติกับวิธี Contextualized Grammar (คล้ายกับวิธี Direct Method ซึ่งครูจะพูดแต่ภาษาที่สอง แต่จะสอนไวยากรณ์โดยการบอกตามความหมายตรง ๆ) โวจ (Voge) ได้ทดสอบ นักศึกษาที่เรียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติมาแล้ว 1 เทอม ผลปรากฏว่า นักศึกษาสามารถ พูดและเขียนได้ดีขึ้นรวมทั้งสามารถใช้คำศัพท์ได้ในจำนวนที่กว้างขึ้น ตลอดจนสื่อสารข้อมูล และใช้ภาษาได้มากขึ้นด้วยและมีความเที่ยงตรงสูงขึ้นในการใช้ไวยากรณ์ ส่วนในการทดสอบ ไวยากรณ์แบบจุดย่อย (Discrete Point Grammar) ทั้งสองกลุ่มทำคะแนนได้เท่ากัน

แครชเชน และเทอร์เรล (Krashen and Terrell. 1983 : 131 - 132) ได้กล่าวว่า วิธีการสอนภาษาโดยวิธีธรรมชาตินี้สามารถนำมาใช้ได้กับทุกทักษะคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยเฉพาะทักษะการอ่านนั้นเป็นทักษะที่สำคัญทักษะหนึ่ง ทำอย่างไรให้ผู้เรียนจึงจะอ่านด้วยความเข้าใจและรวดเร็ว ทั้งนี้จะต้องขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของผู้เรียน และเนื้อหาที่จะนำมาใช้ในการสอนด้วย

3.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้ภาษาที่สอง (Second Language Acquisition Theory)

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามทฤษฎี Second Language Acquisition Theory ของ สตีเฟน คี แครชเชน (Krashen. 1983 : 26) เกิดขึ้นได้ 2 ลักษณะ ดังนี้คือ

1. การรับรู้ภาษา (Acquisition)
2. การเรียนรู้ (Learning)

การรับรู้ภาษา (Acquisition) คือ การรับรู้ภาษาโดยไม่รู้ตัว (Picking It up Unconsciously) ภาษาพัฒนาขึ้นมาโดยการใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติในการติดต่อสื่อสาร

การเรียนรู้ภาษา (Learning) คือการรู้จักกฎเกณฑ์ภาษา (Knowing about Language) หรือ (Formal Knowledge) โดยการเรียนรู้แบบรู้ตัว (Conscious learning) ในทัศนะของแครชเชน เขาเชื่อว่า การเรียนรู้ไม่สามารถช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่วได้ แต่จะเป็นเพียงตัวกั๊ก (Editor หรือ Monitor) เท่านั้น

แครชเชน (Krashen, 1983 : 25 - 27) สรุปว่า การที่ผู้เรียนจะรับรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศได้ดี จะต้องมียอดปัจจัยประกอบต่อไปนี้

1. ผู้เรียนจะต้องได้ปัจจัยป้อนเข้า (Input) ที่ชัดเจนและมีความหมายซึ่งเรียกว่า Comprehensible Input ซึ่งปัจจัยที่เป็น Comprehensible Input นี้จะเพิ่มความสามารถทางภาษาของผู้เรียนขึ้นไปอีก 1 ขั้น

2. มีเครื่องกีดกั้นการเรียนรู้ต่ำ (Low Affection Filters) เช่น ความวิตกกังวล เป็นต้น

3. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีความพร้อมก่อนที่จะใช้ภาษา คือมี Silent Period ก่อนที่จะใช้ภาษา

4. มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษา

5. ภาษาที่เรียนใหม่ไม่ได้รับการสอดแทรกจากภาษาแม่

6. ผู้เรียนมีโอกาสอยู่ในสถานการณ์การใช้ภาษาจริง โดยมีโอกาสใช้ภาษาที่ใช้ในชีวิตจริง ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนรับรู้ (Acquire) ภาษาได้ง่ายขึ้น

แนวในการจัดการเรียนการสอนตามหลักการของทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สองมีดังนี้คือ

1. ชั้นเรียนจะต้องจัดไว้เพื่อการรับรู้ (Acquisition) ภาษา คือเป็นการเตรียมข้อมูลที่จะเกิดความเข้าใจได้ง่าย นั่นก็คือ ทำอย่างไรจึงจะให้ผู้เรียนเรียนภาษาที่สองเหมือนกับภาษาแรก (ภาษาแม่)

2. ครูจะต้องพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ไม่ว่าผู้เรียนจะเป็นผู้ที่ใช้ภาษาที่หนึ่งหรือภาษาที่สองก็ตาม ถ้านักเรียนเลือกตอบสนองโดยการใช้ภาษาที่สอง ความผิดของนักเรียนยังไม่ควรถูกแก้ไข ถ้าความผิดนั้นไม่ได้เป็นเรื่องรุนแรง

3. รายงานนั้นอาจรวมไปถึงไวยากรณ์ที่ใช้ในชั้นเรียน การแก้ไขข้อผิดพลาดอาจนำไปแก้ไขโดยให้ทำเป็นรายงาน (Homework) หรือช่วยกันในกลุ่มการทำงานของผู้เรียน

4. จุดประสงค์ของการเรียนก็คือ ความหมายโดยการทำกิจกรรม ซึ่งอาจรวมไปถึงโครงสร้างที่แน่นอน แต่จุดหมายที่สำคัญคือ นักเรียนจะต้องสามารถพูดและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน รวมทั้งการแก้ปัญหาได้ด้วย

3.3 หลักการสอนเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ

หลักการสอนเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ แครชเชนได้เน้นในเรื่องการรับรู้ภาษา (Language Acquisition) มากกว่าการเรียนรู้ภาษา (Language Learning) โดยที่แครชเชน ได้เสนอหลักการ ทฤษฎี และงานวิจัยต่าง ๆ โดยหวังว่า ครูผู้สอนจะนำเอาหลักการ ทฤษฎี และงานวิจัย เหล่านี้มาเชื่อมโยงกับประสบการณ์ในการเขียนของครูผู้สอน เพื่อนำไปสร้างเป็นวิธีหรือเทคนิคการสอนเขียนของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ แครชเชนได้เปรียบเทียบการพัฒนาความสามารถในการเขียน กับการพัฒนาความสามารถในการเรียนภาษาที่สองว่าในการเรียนภาษาที่สอง สิ่งที่สำคัญในการพัฒนาความสามารถของการรับรู้ภาษา คือ ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย (Comprehensible Input) และปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายและมีผลต่อการพัฒนาด้านการเขียนก็คือ การอ่าน ยิ่งกว่านั้นขณะที่ผู้เรียนอ่าน ผู้เรียนจะมุ่งจุดสนใจไปยังข้อความที่อ่าน ซึ่งจะเป็นตัวแสดงให้ผู้เรียนได้เห็นถึงโครงสร้างทางไวยากรณ์ (Grammatical Structures) และกฎการใช้ภาษาระดับต่อเนื่อง (Discourse Rules) เป็นไปโดยอัตโนมัติ เมื่อผู้เรียนได้อ่านเรื่องและเข้าใจเรื่องที่อ่านมากพอ (Krashen. 1984 : 23)

แครชเชน (Krashen. 1984: 4) กล่าวว่าเวลาที่นักเรียนอ่านเรื่องที่ตนชอบ

ตามความสมัครใจจะสามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนได้ ซึ่ง คิมเบอร์ลิง วินเกต โรสเซอร์ ดิซารา และแครชเชน (Krashen. 1984 : 4 citing Kimberling, Wingate, Rosser, Dichara and Krashen. 1987) ได้ทำการวิจัยนักศึกษาปีที่ 1 จำนวน 66 คน ของ USC (University of Southern California) โดยใช้แบบสอบถามและให้เขียนเรียงความที่บ้าน โดยแจกแบบสอบถามให้นักศึกษาบอกจำนวนหนังสือที่อ่านตลอดระยะเวลาที่ทำการศึกษาลงมาปรากฏแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดว่า นักศึกษาที่เขียนได้ดีอ่านหนังสือมีจำนวนมากกว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนอ่อนกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงที่เรียนอยู่ระดับมัธยมศึกษา (High School) เฮย์และวัวร์ (Heys and De Vries. 1970) พบว่าการเพิ่มการอ่านให้เด็กนั้น มีผลต่อการพัฒนาการเขียนมากกว่าการเพิ่มการเขียน คาร์ค และอาดัมส์ (Krashen. 1984 : 8 citing Clark, 1935 Adams, 1932) กล่าวว่า การเพิ่มการอ่านให้เด็กแทนการสอนไวยากรณ์มีประโยชน์ต่อการเขียนอีกด้วย จากงานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าการอ่านนั้น มีผลต่อการพัฒนาและปรับปรุงการเขียน และเมื่อเปรียบเทียบผลจากการอ่านกับผลจากการเขียนว่ามีตัวแปรใดมีผลต่อการพัฒนาด้านการเขียน เฮย์ (Krashen. 1984 : 9 citing Heys. 1962) ได้ทำการเปรียบเทียบนักเรียนระดับไฮสคูล เกรด 9 ถึงเกรด 12 ในช่วงของการเขียนให้นักเรียนเขียนสัปดาห์ละ 1 เรื่อง และครูตรวจแก้ไขอย่างเข้มงวด ขณะที่นักเรียนในช่วงของการอ่านให้เขียนเรื่อง 1 เรื่อง ทุก ๆ 3 สัปดาห์ และฝึกการอ่านสัปดาห์ละ 1 คาบ เมื่อถึงปลายปีการศึกษา พบว่านักเรียนทั้ง 2 กลุ่มมีความก้าวหน้าในการเขียนเพิ่มขึ้น แต่กลุ่มที่ได้อ่านเมื่อทำการทดสอบการเขียน กับกลุ่มแรก ปรากฏว่ามีความสามารถในการเขียนในด้านเนื้อหาที่เขียน การเรียบเรียง กลไกในการเขียน การใช้คำศัพท์สำนวนและมีศิลปะในการเขียนมากกว่ากลุ่มที่ได้รับการฝึกเขียนเพียงอย่างเดียว

นอกจากความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียนแล้ว แครชเชนยังกล่าวถึง การหาข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) หรือการแก้ไขข้อผิดพลาด (Error Correction) ว่า จะเกิดประโยชน์เมื่อดำเนินการในระหว่างกระบวนการเรียนการสอน เช่น ในช่วงที่เด็กเขียนอย่างคร่าว ๆ (Draft) เป็นต้น การตรวจแก้ไขในขั้นสุดท้ายเมื่อเด็กเขียนเสร็จเช่น

เมื่อครูให้ข้อสังเกตหรือวิจารณ์ และตรวจงานเด็กโดยเอากลับไปตรวจที่บ้าน แล้วส่งกลับคืนมาให้เด็ก นั้นไม่เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาการเขียนของเด็ก บิช (Krashen. 1984 : 11 citing Beach. 1979) พบว่าการประเมินผลและการตรวจข้อผิดพลาดของครูในระหว่างการเขียนคร่าว ๆ (Drafts) มีผลในทางบวกต่อคุณภาพของการเขียนของนักเรียนระดับไฮสคูล วอลล์และเพิทรอฟสกี (Krashen. 1984 : 11 citing Wall and Petrovsky. 1981) กล่าวว่าข้อสังเกตหรือข้อวิจารณ์ของครูต่อนักเรียนที่มีความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับต่ำกว่าปกติจะต้องอยู่ในช่วงของการเขียนคร่าว ๆ ในครั้งแรก (Initial Drafts) เพื่อเด็กจะได้เอางานเขียนนั้นกลับไปทบทวนแก้ไข การเขียนคร่าว ๆ หลาย ๆ ครั้งโดยครูให้คำแนะนำในแต่ละครั้งมีผลต่อการเขียน จะเห็นได้ว่า การแก้ไขข้อผิดพลาดของครูในขั้นต้นและระหว่างงานเขียนที่นักเรียนเขียนไว้คร่าว ๆ นั้น มีผลต่อการเขียนกว่า การแก้ไขข้อผิดพลาดที่จำกัดเฉพาะช่วงสุดท้ายเมื่องานเขียนนั้นเสร็จแล้ว (Final Version)

การเขียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียนในชั้นเรียนนั้น ย่อมต้องมีข้อบกพร่อง ในแนวการสอนที่เน้นไวยากรณ์ ผู้สอนมักจะตั้งความหวังไว้ว่า ผู้เรียนจะต้องเขียนและพูดภาษาโดยไม่มีที่ผิด ฉะนั้นจึงพยายามสอนหลักไวยากรณ์ และแก้ไขข้อบกพร่องทุกจุดที่ปรากฏในงานเขียน ทำให้ผู้เรียนมีความกังวลว่าจะพูดหรือเขียนผิดอยู่เสมอ ฉะนั้นผู้สอนต้องพิจารณาว่าเทคนิคหรือวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องของตนจะส่งเสริมหรือทำลายความมั่นใจและแรงจูงใจในการใช้ภาษาของผู้เรียนด้วย วอล์คเกอร์ (Walker. 1973 : 102) ศึกษาพบว่า ผู้เรียนไม่ชอบให้ครูตรวจแก้ไขข้อผิดพลาดทุกแห่ง นอกจากข้อผิดพลาดที่สำคัญเท่านั้น เพราะนอกจากจะทำให้ผู้เรียนไม่มีความมั่นใจในการเขียนและพูดแล้ว ยังทำให้ผู้เรียนต้องใช้ความพยายามศึกษาข้อผิดพลาดอย่างละเอียด จนทำให้ละเลยการฝึกการใช้ภาษาด้านอื่น ๆ

ในการสอนเขียน แครชเชน ได้กล่าวเพิ่มเติม ในเรื่องผลของการสอนไวยากรณ์ว่าการสอนไวยากรณ์ไม่มีผลต่อการช่วยให้นักเรียนเขียนได้ เอลเลย์และคณะ (Krashen. 1984 : 12 citing Elley et al. 1976) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบการเขียนของนักเรียนระดับไฮสคูลในนิวซีแลนด์ 3 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เรียนไวยากรณ์แบบเก่า

(Traditional Grammar) กลุ่มที่ 2 เรียนไวยากรณ์ปัวรรค์ (Transformational Grammar) และกลุ่มที่ 3 ไม่เรียนไวยากรณ์เลย ผลปรากฏว่าผลการเขียนของนักเรียน ทั้ง 3 กลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ แคมเบิร์ก (Krashen. 1984 : citing Bamberg) ที่ว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของ UCLA (University of Central Los Angeles) ทั้งที่มีความสามารถในการเขียนดี และเขียนได้ไม่ดี ไม่มีความแตกต่างในด้านไวยากรณ์และกลไกในการใช้ภาษา (Mechanics) ซึ่งได้เรียนมาจากระดับไฮสคูล จะเห็นได้ว่าความสามารถด้านไวยากรณ์และการสอนระบบไวยากรณ์โดยตรงนั้น ไม่มีผลต่อความสามารถในการเขียน

ผู้เขียนได้ค้นนั้น ยังแตกต่างจากผู้ที่ได้เขียนได้ไม่ดีตรงที่กระบวนการเรียบเรียงในการเขียน (Planning) การทบทวนอย่างคร่าว ๆ (Rescanning) และการทบทวนเพื่อเพิ่มเติมส่วนที่บกพร่อง (Revising) (Krashen. 1984 : 12) ซึ่งมีผู้ศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการเรียบเรียงในการเขียนไว้ดังต่อไปนี้

วอลล์ และเพ็ททอฟสกี (Krashen. 1984 : 14 citing Wall and Petrovsky. 1981) พบว่า นักศึกษาปีที่ 1 ที่มีความสามารถในการเขียนดี จะใช้เวลาในการคิดก่อนการเขียนเป็นเวลานาน ในขณะที่นักศึกษาปีที่ 1 เช่นเดียวกัน แต่มีความสามารถในการเขียนค่อนข้างต่ำจะไม่ค่อยวางแผน หรือคิดก่อนเขียน แต่ชอบที่จะเขียนโดยเริ่มการเขียนในทันที ยังมีงานวิจัยที่สนับสนุนอีกว่า นักเขียนที่ดีจะวางแผนการเขียนก่อนการเขียนมาก และแผนการเขียนนั้นเป็นแบบที่ยืดหยุ่นได้ เพื่อเตรียมรับการเปลี่ยนแปลงเมื่อผู้เขียนมีความคิดใหม่ ๆ หรือเนื้อหาที่ต้องการเสริม (Krashen. 1984 : 14 citing Rose and Sommers. 1980)

ในด้านของการทบทวนคร่าว ๆ (Rescanning) เบิร์ดเวล (Krashen. 1984 : 15 citing Birdwell. 1980) พบว่า นักเรียนเกรด 12 ที่ประสบความสำเร็จในการเขียน จะทำการอ่านซ้ำในการเขียนคร่าว ๆ ครั้งแรก (First Draft) ก่อนที่จะดำเนินการเขียนคร่าว ๆ ครั้งที่สอง พิแอนโค (Pianko. 1979 : 14) กล่าวว่า นักเขียนที่ดีในขณะที่อ่าน

บททวนจะหยุด เพื่อวางแผนว่าตนจะเขียนอะไรต่อไปหรือบททวนเพื่อจะดูว่าแผนการเขียนของตนนั้นเหมาะสมหรือไม่เพียงใด

ส่วนในการทบทวนเพื่อหาข้อเพิ่มเติม (Revising) สดอลลาด (Krashen. 1984 : 15 citing Stallard. 1980) พบว่านักเรียนที่เขียนได้ดีจะมีการทบทวน (Revisions) 12.24 ครั้ง โดยเฉลี่ยในงานเขียนแต่ละชิ้น และนักเรียนที่เขียนได้ไม่ดี ทบทวนเฉลี่ย 4.26 ครั้ง และเขากล่าวว่านักเรียนที่ดีจะทบทวนในเรื่องของเนื้อหาในการเขียน (Content) และนักเรียนที่อ่อนด้านการเขียนจะทบทวนด้านประโยคผิวเท่านั้น (Surface Form) แครชเชน (Krashen. 1984 : 17) ได้สรุปการทบทวนในการเขียนไว้ดังนี้ คือ ผู้เขียนที่มีประสบการณ์จะทบทวนโดยมุ่งความสนใจไปที่เนื้อหา ผู้เขียนระดับกลางในวิทยาลัย และไฮสคูล จะทบทวนเพื่อทำความเข้าใจความหมายในการเขียนอย่างคร่าว ๆ ครั้งแรกกระจำจั้งขัดขึ้น ผู้เขียนต่ำกว่าระดับปานกลางจะสนใจในการทำให้ข้อความที่เขียนชัดเจนในความหมายน้อยกว่าระดับกลาง และผู้เขียนในระดับซ่อมเสริมจะปฏิเสธการทบทวนด้านเนื้อหาและความหมาย แต่จะแก้ไขเฉพาะด้านไวยากรณ์และการสะกดคำ

จากการวิจัยที่ แครชเชน ได้เสนอแนะไว้ข้างต้นในเรื่องขององค์ประกอบที่มีผลต่อการพัฒนาการเขียน ตามหลักการเขียนโดยวิธีธรรมชาติ พอสรุปได้ดังนี้ คือ

1. ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย ซึ่งมีผลต่อการเขียน คือ การอ่านและการเพิ่ม การอ่านมีผลต่อการเขียนมากกว่าการฝึกเขียนเพียงอย่างเดียว
2. การหาข้อมูลย้อนกลับ (Feed Back) ควรคำนึงไปพร้อม ๆ กับกระบวนการเขียนและไม่ควรให้ข้อคิดเห็น หรือแก้ไขผิดพลาดเฉพาะในตอนท้ายของการเขียนเมื่อเด็กทำการเขียนเสร็จแล้ว
3. การสอนกฎไวยากรณ์ไม่มีผลต่อการเขียน และการเขียนจะเป็นตัวพัฒนา ด้านกฎไวยากรณ์ได้ในภายหลัง
4. การเขียนที่มีประสิทธิภาพ ต้องมีกระบวนการเรียบเรียงในการเขียน (Composition Process) ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน (Planning) การทบทวนอย่าง

คร่าว ๆ หรือ การอ่านซ้ำ (Rescanning) และการทบทวนเพื่อเพิ่มเติมสิ่งที่จำเป็น (Revising)

จากหลักทฤษฎีและงานวิจัยที่ได้กล่าวข้างต้น ครูผู้สอนสามารถเอาไปปรับใช้และสร้างวิธีการสอนเขียน หรือ หาเทคนิคการสอนที่สอดคล้องกับหลักการตามแนวทฤษฎีธรรมชาติของ แครชเชน ได้ในขั้นต่อไป

4. งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียน

โอเวนส์ (Owens. 1970 : 120) ได้ค้นพบว่านักเรียนที่เขียนได้ดีใช้เวลาว่างส่วนใหญ่ในการอ่านมากกว่าผู้ที่เขียนได้ไม่ดี ทั้งนี้เพราะการอ่านมาก ๆ ก่อให้เกิดความคิด และแนวทางในการเขียน

อีวานเชโก (Evanechko. 1937 : 315 - 326) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนของนักเรียนเกรด 6 ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ของโรงเรียนแห่งหนึ่งใน Victoria, British Columbia จำนวน 118 คน พบว่าความสามารถในการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง

บิพพัส (Bippus. 1978 : 3993 - A) ได้ทำการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพของการเขียน ความสามารถในการเขียน และความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนเกรด 4 และ 6 ในโรงเรียนราษฎร์ในรัฐเวจเจเนีย โดยศึกษาคุณภาพของการเขียนเรื่องต่าง ๆ คือไปนี้ idea, organization, wording, flavor, usage, punctuation, spelling, handwriting โดยใช้ผู้ประเมินที่ได้รับการฝึกอย่างดี 2 คน ประเมินเรียงความของนักเรียนตามเกณฑ์ของ Educational Testing Service (ETS) และ Composition ของ Diederich ผลการวิจัยปรากฏว่ามีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญระหว่างคุณภาพของการเขียนกับความเข้าใจในการอ่านและมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สัมพันธ์ระหว่างเกรด 4 และเกรด 6 นอกจากนี้แล้ว ยังพบว่า คุณภาพของการเขียนเป็นตัวพยากรณ์ความเข้าใจในการอ่านในเกรด 4 แต่ไม่พบในเกรด 6 ในระดับที่ตั้งไว้

ถาวร สิบงกษ (ถาวร สิบงกษ 2510 : 85) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 569 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไวยากรณ์อยู่ในระดับค่อนข้างสูงมีผลสัมฤทธิ์ในด้านคำศัพท์ในระดับปานกลาง และมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านอยู่ในระดับต่ำและความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษทั้ง 3 ด้านดังกล่าวมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ

กุสุมา มนะสุนทร (กุสุมา มนะสุนทร 2519 : 69) ได้ทำการวิจัยความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ในระดับมหาวิทยาลัยจากกลุ่มตัวอย่าง 200 คน ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลวิจัยปรากฏว่าความสามารถในการอ่านกับความสามารถในการเขียนของนักศึกษามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

อัลลิงตัน (Allington. 1975 : 813 - 815) ได้เสนอแนะเทคนิคส่งเสริมการอ่านและการเขียนว่า ครูควรจัดช่วงเวลาประมาณ 3 - 10 นาที สำหรับให้เด็กได้อ่านสิ่งที่เขาสนใจอย่างเงียบ ๆ ปราศจากเสียงรบกวนทุก ๆ วัน จะช่วยให้เด็กอ่านเก่งยิ่งขึ้น และครูควรจัดเวลาว่างไว้สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ให้เด็กได้นั่งเขียนตามลำพังปราศจากเสียงรบกวน แม้ว่าเด็กจะยังไม่เกิดความคิด ครูก็แนะนำให้เขียนชื่อของตนเองซ้ำ ๆ จนกว่าจะเกิดความคิด เมื่อหมดเวลาครูรวบรวมเรื่องที่เด็กเขียนไว้ไปศึกษาหาข้อบกพร่องเพื่อนำไปชี้แจงในการสอนครั้งต่อไป วิธีง่าย ๆ นี้จะช่วยให้เด็กอ่านและเขียนได้เร็วขึ้น

อูล (Aulls. 1975 : 808 - 812) ได้แนะนำเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเพื่อสร้างความสัมพันธ์ของการอ่านเอาเรื่องกับความสามารถในการแต่งความว่า กิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นเกี่ยวกับการอ่านและการเขียน จะทำให้เด็กเห็นรูปแบบของถ้อยคำในประโยคที่สร้างขึ้นเพื่อสื่อความหมายได้ ดังนั้น การสอนแบบบูรณาการทางภาษาควรส่งเสริมการอ่านเอาเรื่องได้ดีเท่ากับการสอนให้มีความสามารถทางการเขียนได้ดีด้วยเพราะว่า

1. การอ่านเป็นกระบวนการของการเก็บความหมายจากถ้อยคำที่เขียนไว้และการเขียนเป็นกระบวนการแสดงความหมายออกทางถ้อยคำเป็นสัญลักษณ์ ผู้เขียนต้องมี

ประสบการณ์ที่จะเขียนให้แจ่มแจ้งเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายได้

2. การอ่านและการเขียนเป็นกระบวนการเรียนรู้ ถ้าหากมีทัศนคติอยู่กับการออกเสียงจะทำให้ความเข้าใจเนื้อเรื่องลดน้อยลง

3. การอ่านเป็นการใช้ความรู้ ถอดความคิดที่ผู้อื่นแสดงไว้ การเขียนเป็นการใช้ความรู้เพื่อจะลำดับความคิดของตนให้ผู้อื่นรู้ ประสบการณ์ในการอ่านและการเขียนช่วยให้เด็กในฐานะผู้อ่านได้รู้ถึงกลวิธี และถ้อยคำที่จะนำไปสู่การรู้ความหมายในเรื่องนั้นได้

4. ถ้าเด็กสนใจอยู่กับการอ่านและการเขียน จะสามารถใช้ภาษาในการเขียนได้ดี

5. โดยธรรมชาติแล้ว เด็กรู้จักใช้ความคิดหาเหตุผลให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ ตามวุฒิภาวะที่สูงขึ้น ดังนั้น การสอนอ่านและเขียนเพื่อส่งเสริมจินตนาการ ควรเริ่มตั้งแต่เล็ก ๆ และสอนให้รู้จักใช้สติปัญญา เมื่อโตขึ้น

6. คำศัพท์ เป็นสิ่งสำคัญในการอ่านเอาเรื่อง การอ่านต้องอาศัยความสามารถในการใช้ถ้อยคำ การสอนเนื้อเรื่องควรจะให้เด็กรู้คุณค่าของคำต่าง ๆ ในขณะที่สอนอ่านไปด้วย

จากเอกสารและงานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า การอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียน และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรจัดให้ต่อเนื่องสัมพันธ์กันทั้งการอ่านและการเขียน เพื่อเป็นการส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาทั้งสองด้านของผู้เรียน

5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แรงจูงใจ หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้ลุล่วงไปด้วยดีพยายามเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ และพยายามทำได้ดีที่สุดกว่าบุคคลอื่น ๆ หรือแข่งขันกันเพื่อให้ได้ถึงมาตรฐานอันดีเยี่ยม บุคคลที่มีแรงจูงใจจะมีความสบายใจถ้ากระทำการสิ่งนั้น ๆ สำเร็จ และจะมีความวิตกกังวล ถ้าหากประสบความล้มเหลว แรงจูงใจมี 3 ด้าน

1. ด้านความต้องการสังคมสัมพันธ์ (Need for Affiliation) เป็นความต้องการที่จะอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นอย่างมีความสุข

2. ด้านความต้องการอำนาจ (Need for Power) เป็นความต้องการที่จะให้ผู้อื่นรู้สึกว่าคุณมีความเหนือกว่า สำคัญกว่า

3. ด้านความต้องการสัมฤทธิ์ผล (Need for Achievement) เป็นความต้องการที่จะพยายามกระทำเพื่อให้ได้มาตรฐานอันดีเยี่ยมในสิ่งที่ตนต้องทำ

แมคเคลแลนด์ (McClelland, 1953 : 110 - 111) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีและแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยมหรือทำได้ดีกว่าคนอื่นที่เกี่ยวข้อง พยายามเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ มีความสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และมีความวิตกกังวลเมื่อไม่สำเร็จ หรือประสบกับความล้มเหลว แต่ พัยค์ (มณีรัตน์ ศรีรัตนพันธ์ 2516 : 102 อ้างอิงมาจาก Prayag, 1969 : 8) ได้กล่าวว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อาจแสดงได้อย่างหนึ่งอย่างใดตามลักษณะ 3 ประการนี้

1. ความต้องการให้งานซึ่งตนเองทำมีความสำเร็จในระดับสูงหรือมาตรฐานอันสูงส่ง

2. งานที่เป็นเอกลักษณ์ (Unique of Characteristic) คืองานที่ทำได้เป็นผลสำเร็จได้อย่างดี มีลักษณะเป็นของตนเอง ซึ่งจะชี้ให้เห็นถึงความสำเร็จของตนเองเป็นผลงานที่สร้างขึ้นมาจากงานศิลปะและงานอื่น ๆ ที่แตกต่างไปจากธรรมดา

3. งานที่ต้องใช้เวลา (Long Term of Work) ลักษณะหนึ่งของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ก็คือ ต้องการความตั้งใจที่ยาวนานในการทำงาน ที่จะทำให้สำเร็จในชีวิต เช่น ความมุ่งมั่นที่จะเป็นวิศวกร แพทย์ นักกฎหมาย และนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จหรืออื่น ๆ

เมอเวย์ (Murray, 1966 : 19) เป็นบุคคลแรกที่กล่าวถึงความต้องการผลสัมฤทธิ์ว่า เป็นความต้องการที่มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน เป็นความต้องการทางจิตของมนุษย์ที่จะเอาชนะอุปสรรค ฝ่าฟันกระทำการที่ยาก ๆ ให้สำเร็จ เมอเวย์ อธิบายไว้ว่า เป็นความปรารถนาหรือแนวโน้มที่จะกระทำการใด ๆ ให้สำเร็จโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซึ่งจัดอยู่ในความต้องการมีอำนาจ (Will power) ของความต้องการทางสังคม

เวเนอว์ (Weiner) ได้สรุปลักษณะเด่นของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงเปรียบเทียบกับผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ไว้ดังนี้ (ประหยัด ทองมาก 2518 : 6 อ้างอิงมาจาก Weiner)

1. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ชอบริเริ่มกระทำการต่าง ๆ ด้วยความคิดของตนเองมากกว่า และภูมิใจที่ได้เลือกงานยากมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ
2. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ตั้งใจทำงานดีกว่า อดทนต่อความล้มเหลวสูงกว่า ชอบเลือกงานสลบซับซ้อนมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

พรหม ชูทัย เจนจิต ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ดังต่อไปนี้ (พรหม ชูทัย เจนจิต 2523 : 29)

1. เป็นผู้ที่มีความมานะบากบั่น พยายามที่จะเอาชนะความล้มเหลวต่าง ๆ พยายามที่จะไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง
2. เป็นผู้ทำงานมีแผน
3. เป็นผู้ตั้งระดับความคาดหวังไว้สูง

ลินด์เกรน (Lindgren. 1967 : 31 - 34) เชื่อว่าพฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงนั้นจะมีความทะเยอทะยาน (Ambition) มุ่งการแข่งขัน (Competitiveness) และพยายามปรับปรุงตนเองให้ดียิ่งขึ้น (Self Improvement) แรงจูงใจมีบทบาทสำคัญต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนมาก นักเรียนที่ตั้งใจสูงมักจะประสบความสำเร็จในการเรียน มีพฤติกรรมอันเป็นที่พึงปรารถนาตามมาตรฐานของสังคม นักเรียนที่ขาดความสนใจหรือไม่ตั้งใจเรียนก็จะไปไม่ถึงเป้าหมาย พฤติกรรมที่ตามมาภายหลังก็จะเป็นปัญหา โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาด้านการปรับตัวหรือปัญหาด้านสุขภาพ นอกจากนี้ ฮิลล์ (เฟื่อนพันธ์ โกณฑ 2524 : 2 อ้างอิงมาจาก Hill) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อผู้เรียนมีแรงจูงใจ ผู้เรียนจะเกิดความเต็มใจเรียนรู้สิ่งใด ๆ จะต้องอาศัยแรงจูงใจเป็นพื้นฐานเสมอ แรงจูงใจกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงมีความสัมพันธ์กันมาก

จากเอกสารที่กล่าวมานี้ สรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นความมุ่งมั่นของบุคคลในการทำงานสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เขาคิดว่ามีประโยชน์สำหรับตนเอง และสั่งสมให้บรรลุตามที่ปรารถนา เมื่อเขาประสบความสำเร็จ เขาก็จะแสวงหาต่อไปอีก แต่ถ้ามีอุปสรรคก็จะคิดค้นหาวิธีการใหม่อีกต่อไป ดังนั้นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จึงเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งที่จะส่งเสริมให้บุคคลทำกิจกรรมต่าง ๆ ในด้านการเรียนและการทำงานสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีผู้ศึกษาไว้ดังนี้

แรฟฟินิ (Raffini. 1940 : 1085 - A) ศึกษาผลของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่จะส่งผลต่อการเรียนรู้และการจำในกลุ่มนิสิตปริญญาตรี ก็สรุปผลในทำนองเดียวกันว่า ทั้งชายและหญิงที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ไมเออร์ (Myers. 1965 : 255 - 363) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สมรรถภาพทางสมองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จำนวน 524 คน พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับสมรรถภาพทางสมองในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอีกด้วย

รัสเซล (Russle. 1969 : 263 - 266) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับ 6 ในวิชาคณิตศาสตร์ ภาษา และการอ่าน โดยใช้แบบทดสอบ California Achievement Test พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ซอง (Song. 1970 : 2571 - A) พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทุกวิชา ผลการวิจัยของ ซอง สอดคล้องกับผลการวิจัยของ บราวน์ (Brown. 1976 : 3411 - A) ที่พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับระดับสติปัญญา ความถนัด เกรดเฉลี่ย และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ แบคแมน และซีคอร์ด (Backman and Secord. 1962 : 152) ที่พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับระดับสติปัญญา

สมศักดิ์ สุนทรสุข (สมศักดิ์ สุนทรสุข 2515 : 84 - 90) ได้ทดลองศึกษาผล การสอนแบบสืบสวนสอบสวน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยใช้กลุ่ม ตัวอย่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมธี โพธิ์พัฒน์ (เมธี โพธิ์พัฒน์ 2523 : 75) ได้ศึกษาความสัมพันธ์และ เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปรากฏว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รุ่งเรือง อังศิลา (รุ่งเรือง อังศิลา 2527 : 87) ได้ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษจากกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ เรียนด้วยการเรียนเพื่อรอบรู้กับการเรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของกลุ่มที่เรียนด้วยการเรียนเพื่อรอบรู้สูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิจัยที่กล่าวมาแล้วจะพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน ดังนั้นถ้าครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความปรารถนาที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และพยายามเอาชนะอุปสรรค ต่าง ๆ ได้ จะช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ กับนักเรียนที่ได้รับการ สอนตามคู่มือจะมีความสามารถทางการเขียนแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ กับนักเรียนที่ได้รับการ สอนตามคู่มือจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ปีการศึกษา 2530 ที่เรียนวิชาทักษะการเขียน 1 (อ 061) จำนวน 273 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2530 ที่เรียนวิชาทักษะการเขียน 1 (อ 061) จำนวน 2 ห้องเรียน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) แล้วแบ่งเป็นกลุ่มควบคุม 1 ห้อง และกลุ่มทดลอง 1 ห้อง ห้องละ 30 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง โดยให้กลุ่มควบคุมเรียนการเขียนตามคู่มือครู และกลุ่มทดลองเรียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีจรรยาวัติ ใช้เวลาในการทดลองสัปดาห์ละ 3 คาบ ๆ ละ 45 นาที

รวมทั้งสิ้น 18 คาบ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แผนการสอนวิชาทักษะการเขียน 1 (อ 061) โดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ
จำนวน 6 แผน แผนละ 3 คาบ ๗ ละ 45 นาที สำหรับกลุ่มทดลอง
2. แผนการสอนวิชาทักษะการเขียน 1 (อ 061) โดยวิธีการสอนตามคู่มือครู
จำนวน 6 แผน ๗ ละ 3 คาบ ๗ ละ 45 นาที สำหรับกลุ่มควบคุม
3. แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อใช้วัดความสามารถ
ในด้านคำศัพท์ การสะกดคำ โครงสร้างของไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน
4. แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. แผนการสอนของกลุ่มทดลองที่เรียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ
มีวิธีการดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้
 - 1.1 ศึกษาหลักสูตร ขอบข่ายของเนื้อหาวิชา และจุดประสงค์การเรียนรู้
ของวิชาทักษะการเขียน 1 (อ 061) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
 - 1.2 ศึกษาการสร้างแผนการสอน จากหนังสือวิธีการสอนภาษาอังกฤษ ของ
ศรีวิทย์ สุวรรณกิติ (ศรีวิทย์ สุวรรณกิติ 2522 : 157 - 172)
 - 1.3 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาที่จะใช้ในการทดลอง ได้แก่ เนื้อหา
จากหนังสือ Writing to Communicate Book One ของกรมวิชาการ หน่วยการเรียนรู้
ที่ 1 - 6 ในรายวิชาทักษะการเขียน 1 (อ 061) ใช้เวลาในการสอน 18 คาบ ๗ ละ
45 นาที ตามลำดับเนื้อหาดังนี้

Unit 1 General Information and Physical Appearance

Unit 2 Hobbies and Interests

Unit 3 Appointment and Taking Messages

Unit 4 Informal Letters and Formal Letters

Unit 5 Directions

Unit 6 Writing from Pictures

1.4 ศึกษาทฤษฎีและหลักการสอนเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ

(The Natural Approach) ของ สตีเฟน ดี แครชเชน และเทรซี่ ดี เทอร์เวล (Krashen and Terrell, 1983) และจากหนังสือ Techniques in Teaching Writing ของ รายนส์ (Raimes, 1983 : 50 - 67) เพื่อสร้างแผนการสอนเขียนตามจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหาในรายวิชาทักษะการเขียน 1 (อ 061) หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 - 6 มีลำดับขั้นตอนการสอนดังนี้คือ

1. ขั้นก่อนการเขียน (Prewriting)

1.1 ครูสอนให้นักเรียนอ่านเรื่อง ได้แก่ บทความ เรื่องสั้น จดหมาย บทสนทนา มีขั้นตอนดังนี้

1.1.1 ครูใช้สื่อการสอน ได้แก่ รูปภาพ หุ่นมือ สไลด์ ของจริง ประกอบการสอนอ่าน โดยครูเล่าเรื่องพร้อมกับให้นักเรียนดูรูปภาพ หรือใช้สื่อการสอนนั้น ๆ ประกอบการเล่าให้นักเรียนฟังจนจบเรื่อง

1.1.2 ครูเล่าเรื่องเดิมอีกครั้ง ในระหว่างการเล่าเรื่อง ครูจะตั้งคำถามประกอบการสอน เป็นการประเมินผลในขั้นต้น เพื่อคือนักเรียนเข้าใจเนื้อเรื่องที่ครูเล่าหรือไม่เพียงใด

1.1.3 นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องด้วยตนเอง เพื่อสังเกต พิจารณาอุปประโยค คำศัพท์ ที่ได้ฟังจากที่ครูเล่าเรื่องแล้ว

1.2 นักเรียนแบ่งกลุ่มช่วยกันอภิปรายหาคำตอบจากเรื่องที่อ่าน หรือทำแบบฝึกที่เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านทำเรื่องทุกครั้ง

1.3 นักเรียนเขียนคำตอบคร่าว ๆ จากเรื่องที่อ่าน

1.4 นักเรียนแต่ละกลุ่มอ่านคำตอบให้กลุ่มอื่น ๆ ฟัง

1.5 นักเรียนและครูช่วยกันพิจารณาเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด
จากคำตอบของทุกกลุ่ม

2. ขั้นการเขียน (Writing Activities)

2.1 การเขียนคร่าว ๆ (First Draft) นักเรียนแบ่งกลุ่มและ
เขียนงานตามที่ระบุไว้ ได้แก่ เขียนสรุปเรื่องที่อ่าน เติมคำในช่องว่าง ต่อประโยค ต่อเรื่อง
หรือบทสนทนา เขียนเรียงลำดับเหตุการณ์ เขียนจากรูปภาพ

2.2 ทบทวนเพื่อหาข้อผิดพลาด (Rescanning) นักเรียนแต่ละกลุ่ม
อ่านงานเขียนให้กลุ่มอื่น ๆ ฟัง และเขียนงานลงบนกระดานหรือแผ่นใส เพื่อตรวจหาข้อผิดพลาด
ในงานของแต่ละกลุ่ม

2.3 การตรวจแก้ไข (Editing) แต่ละกลุ่มช่วยกันแก้ไขงาน
โดยครูเป็นผู้คอยให้คำแนะนำช่วยเหลือ

2.4 เขียนใหม่ (Rewriting) เขียนงานที่แก้ไขแล้วใหม่อีกครั้ง

2.5 ทบทวนเพื่อเพิ่มเติมส่วนที่บกพร่อง (Revising) ตรวจทบทวน
งานเป็นครั้งสุดท้ายในกลุ่มของตน หากมีสิ่งที่ต้องการแก้ไขเพิ่มเติม

2.6 งานเดี่ยว (Individual Work) ครูเลือกงานเขียนที่ดีเป็น
แบบอย่างให้นักเรียนแต่ละคนลอกลงสมุดงานของตน แล้วให้นักเรียนทำงานที่ครูมอบหมายโดย
ใช้แนวทางการเขียนที่ผ่านมา

3. ขั้นประเมินผล ครูประเมินผลโดยสังเกตจากการทำงานของนักเรียน
ในขณะที่มีการเรียนการสอน และพัฒนาการทางการเขียนของนักเรียนแต่ละคนตามงานที่ครู
ให้ปฏิบัติ

1. นำแผนการสอนที่สักร่างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญสาขาการสอนภาษาอังกฤษ
2 ท่าน ทำการตรวจแก้ไข ตามเกณฑ์ เนื้อหา จุดประสงค์ และวิธีสอนของกลุ่มทดลอง

2. นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไขแล้วไปทดลองสอนกับ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาข้อบกพร่อง เวลาที่เหมาะสมของขั้นตอนการสอน เพื่อที่จะได้นำ มาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้ทำการสอนจริง

2. แผนการสอนของกลุ่มควบคุมที่สอนทักษะการเขียนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู มีวิธีการดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษาการสรางแผนการสอน รายละเอียดของหลักสูตร ขอบข่ายของ เนื้อหาวิชา และจุดประสงค์การเรียนรู้ ตามขั้นตอนเช่นเดียวกับกลุ่มทดลอง เพื่อสรางแผน การสอนสำหรับกลุ่มควบคุม โดยให้นักเรียนได้รับการฝึกเขียนตามขั้นตอนซึ่งยึดคู่มือครูเป็นหลัก โดยดำเนินการสอนตามลำดับขั้นต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

2.1.1 สรางความสนใจ

ครูกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจได้หลายวิธี ได้แก่ การ ตั้งคำถาม ใช้รูปภาพ สรางสถานการณ์ และใช้อุปกรณ์ที่น่าสนใจ และเกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่ จะเรียน

2.1.2 แจงจุดประสงค์

ครูแจงจุดประสงค์ให้นักเรียนทราบว่า นักเรียนได้รับอะไรบ้าง ในการเรียนแต่ละคาบ และนักเรียนควรจะได้มีพัฒนาการทางด้านพฤติกรรมในการเขียน อย่างไรบ้าง หลังจากเรียนในคาบนั้น ๆ แล้ว

2.1.3 ทบทวนความรู้เดิมที่จำเป็นต้องนำมาใช้

ทบทวนความรู้เดิมโดยการใช้คำถาม หรือแสดงรูปภาพอุปกรณ์ และสรางสถานการณ์ เพื่อถามนักเรียนเป็นการทบทวนในเรื่องคำศัพท์ สำนวนและโครงสราง วยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องที่จะเขียน

2.1.4 เสนอบทเรียนใหม่โดยการกระตุ้นการเรียนรู้

สอนคำศัพท์ โดยการแสดงรูปภาพ อุปกรณ์ และสรางสถานการณ์ เพื่อสอนโครงสรางวยากรณ์และสำนวนต่าง ๆ ที่จำเป็นจะต้องใช้ในการเรียบเรียงประโยค

2.1.5 ให้แนวการเรียนรู้

- ครูให้ตัวอย่างประโยคต่าง ๆ ที่มีโครงสร้างไวยากรณ์ใกล้เคียงกับเรื่องที่จะเขียน
- ให้นักเรียนฝึกฝนโดยการเขียนประโยคต่าง ๆ เหล่านั้นตามที่ครูกำหนดให้
- ให้นักเรียนสร้างประโยคใหม่ตามแนวตัวอย่างหรือใกล้เคียงกับแนวตัวอย่างที่ครูให้
- ครูเขียนเรื่องโดยเรียงประโยคให้ลื่นแล้วให้นักเรียนเรียงประโยคให้ถูกต้องตามลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง

2.1.6 ให้นักเรียนลงมือปฏิบัติ

ให้นักเรียนเขียนเรื่องหรือฝึกหัดตามเนื้อเรื่องที่เรียน

2.1.7 แจ้งผลการปฏิบัติ

ครูตรวจผลงานการเขียนของนักเรียน แก้ไขข้อผิดพลาดต่าง ๆ และให้คำชมเชยเมื่อนักเรียนเขียนได้ถูกต้อง

2.1.8 ประเมินผล

ครูประเมินผลได้โดยการดูจากผลงาน และพัฒนาการของนักเรียนแต่ละคนตามงานที่ครูให้ปฏิบัติ

2.1.9 ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอน

กำหนดหัวข้ออย่างกว้าง ๆ หรือหลาย ๆ หัวข้อให้นักเรียนเขียนเป็นบ้าน

2.2 นำแผนการสอนที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญสาขาการสอนภาษาอังกฤษ

2 ท่าน ทำการตรวจแก้ไขตามเกณฑ์ เนื้อหา จุดประสงค์ และวิธีสอนของกลุ่มควบคุม

2.3 นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไขไปแล้ว ไปทดลองสอนกับนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ที่ไม่ใช้กลุ่ม

ตัวอย่าง เพื่อหาข้อบกพร่อง เวลาที่เหมาะสมของขั้นตอนที่ใช้ในการสอนเพื่อที่จะได้นำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทำการสอนจริง

3. แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนวิชาทักษะการเขียน 1 (อ 061)

3.1 วิเคราะห์จุดประสงค์ของหลักสูตร ศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้ และเนื้อหาของแบบเรียนในรายวิชาทักษะการเขียน 1 (อ 061)

3.2 ศึกษาแนวทางในการสร้างแบบทดสอบจากแนวคิดของ แฮริส (Harris, 1969) ฮีตัน (Heaton, 1975) ออยล์เลอร์ (Oller, 1979)

3.3 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบการเขียนเรียงความ โดยวัดในด้านคำศัพท์ ส่วนวน โครงสร้างทางไวยากรณ์ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ โดยแบ่งเป็น 2 ฉบับ คือ

ฉบับที่ 1 เขียนโดยอาศัยข้อมูลจากรายการที่กำหนดให้

ฉบับที่ 2 เขียนจากบทสนทนาประกอบภาพชุด

3.4 นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญสาขาการสอนภาษาอังกฤษ 2 ท่าน ตรวจสอบแก้ไข เพื่อความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Face Validity)

3.5 เกณฑ์การตรวจให้คะแนน ยึดหลักการตรวจให้คะแนนแบบ Protocol (Oller, 1979 : 381 - 400) โดยผู้ตรวจให้คะแนน 2 คน คือ ผู้วิจัย และผู้ตรวจอีก 1 คน ซึ่งมีวิธีการตรวจให้คะแนน ดังนี้

1. นับจำนวนคำที่นักเรียนเขียนได้ถูกต้องโดยเว้นคำผิดไว้
2. นับจำนวนคำที่เขียนผิด
3. นับจำนวนคำทั้งหมดจากเรื่องที่ผู้ตรวจเขียนใหม่ที่สมบูรณ์ เช่น

คำสั่งที่ไม่จำเป็นออกไป แก่รูปแบบที่ผิด

คำนวณได้จากสูตรต่อไปนี้

$$\text{คะแนน} = \frac{\text{จำนวนคำที่นักเรียนเขียนได้ถูก} - \text{จำนวนคำที่เขียนผิด}}{\text{จำนวนคำที่ผู้ตรวจเขียนใหม่}}$$

ตัวอย่างการตรวจให้คะแนนแบบ Protocol

Protocol 2

Score: (127-70)/188 = .30

(An intermediate ESL student at Southern Illinois University)

Four years ago befor I got my diploma I had very bad accident that I am going to describe. In that time my father had two cars and it was at 8 p.m. that my father and my mother went out to visit some our relative. I said to my young brother open the dore of garage and lets drive for a little while. I didn't have a drivers license. We drove off on a little whail and I hadn't driving licene I was driving in high way and in this time I d/cid to come back to home I turn the car buck very fast and I couldn't controled and one car was parked. I ran into it. I didn't have a drivers license. I thought its better to go and I went very fast to my home when my father came and He asked me what happend to the car. I told him I had accident with wall and he blive me. But the day after that the police got my father when He was driving by that car and He paid a lot of mony to the police and the man that I had accident with his car.

Rewrite of 2

Four years ago, before I got my diploma, I had a very bad accident that I am going to tell about. At that time my father had two cars. One evening, about 8 p.m. my father and my mother went out to visit some of our relatives. I told my

younger brother to open the door of the garage and we would drive for a little while. I didn't have a driver's license. We drove off on a highway, but finally decided to go home. I turned the car around very fast and I couldn't control it. Another car was parked there and I ran into it very hard. Because I didn't have a driver's license, I thought I'd better go. I went home very fast. When my father came home, he asked me what happened to the car. I told him I had run into a wall and he believed me. But the day after that the police stopped my father when he was driving in that car. He paid a lot of money to the police and to the man whose car I had run into.

3.6 กำหนดคุณสมบัติของผู้ตรวจดังนี้

3.6.1 มีวุฒิอย่างต่ำปริญญาตรี สาขาการสอนภาษาอังกฤษ

3.6.2 มีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษอย่างน้อย 3 ปี

3.7 หากความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 2 คน คือผู้วิจัย และผู้ตรวจอีก 1 คน โดยคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 70) ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในการตรวจแบบทดสอบทั้ง ก่อนและหลังการทดลองเท่ากับ 0.99 แล้วนำคะแนนจากการตรวจของผู้วิจัยไปทำการวิเคราะห์ ข้อมูลต่อไป

4. แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ปรับปรุงมาจากแบบสอบถาม วัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ วิบูลรัตน์ วาดรักษ์ชิต (วิบูลรัตน์ วาดรักษ์ชิต 2528 : 99 - 102) ซึ่งปรับปรุงมาจากแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ รุ่งเรือง ธงศิลา (รุ่งเรือง ธงศิลา 2527 : 44 - 46) ดังตัวอย่าง เช่น

ตัวอย่างแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ข้อความ	ความรู้สึก	จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่จริง
(0) ข้าพเจ้ามีความคิดอยู่เสมอว่าอนาคตของตนเอง จะขึ้นอยู่กับความสำเร็จในการเรียน				
(00) เมื่อมีใครคนหนึ่งได้คะแนนสูง ข้าพเจ้าจะเกิด ความรู้สึกอยากแข่งขันกับเขา				
(000) ข้าพเจ้ามีความพยายามอย่างยิ่งที่จะทำอะไร ให้ดีกว่าที่ตั้งใจไว้				

จากคำถามนี้ ผู้ตอบจะต้องพิจารณาตนเองว่ามีลักษณะเช่นนี้หรือไม่เพียงใด ถ้าคิดว่าตนเองมีความรู้สึกเช่นนี้มากที่สุดจริง ๆ ก็ให้กากำตอบในช่อง "จริง" การให้คะแนนมี 2 กรณี คือ

กรณีที่ 1 ในข้อความที่มีความหมายเชิงนิมาน (Positive) กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ถ้าตอบช่อง จริง	ให้	3 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	2 คะแนน
ไม่จริง	ให้	1 คะแนน

กรณีที่ 2 ในข้อความที่มีความหมายเชิงนิเสธ (Negative) การให้คะแนนจะกลับกันคือ

ถ้าตอบช่อง จริง	ให้	1 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	2 คะแนน
ไม่จริง	ให้	3 คะแนน

เมื่อสร้างแบบสอบถามเสร็จแล้ว ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสร้างแบบสอบถามวัดแรงจูงใจตรวจสอบความเหมาะสมของการใช้ภาษา และลักษณะของข้อความทางบวกและทางลบ แล้วจึงนำแบบสอบถามไปหาคุณภาพโดยนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 100 คน โรงเรียนมัธยมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน เพื่อหาค่าจำแนกรายข้อ โดยการใช้ t-test (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 : 187 - 188) โดยการใช้เทคนิค 25% แบ่งเป็นกลุ่มสูง - ต่ำ แล้วคัดเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 2.00 - 8.85 จำนวน 20 ข้อ จากนั้นนำไปหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับก่อนนำไปใช้จริง ด้วยวิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 : 171) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.88

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest – Posttest (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 : 226) ซึ่งมีแบบแผนการทดลองดังตาราง

ตาราง 1 แสดงแบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
ER	T_1	X	T_2
CR	T_1	$\sim X$	T_2

ความหมายของสัญลักษณ์

- T_1 คือ การสอบก่อนที่จะจัดกระทำการทดลอง (Pretest)
- T_2 คือ การสอบหลังจากที่จัดกระทำการทดลอง (Posttest)
- R คือ การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม (Random Assignment)
- C คือ กลุ่มควบคุม (Control Group)
- E คือ กลุ่มทดลอง (Experimental Group)
- X คือ การสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ
- $\sim X$ คือ การสอนเขียนภาษาอังกฤษตามคู่มือครู

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

2. ก่อนการทดลองทำการวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ (Pretest) กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยปรับปรุงมาจากแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของ วิบูลรัตน์ วาตรักษ์ชิต (วิบูลรัตน์ วาตรักษ์ชิต 2528 : 99 - 102) และได้นำไปทดลองหาคุณภาพแล้ว

3. ดำเนินการทดลองกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยสอนตามแผนการสอนที่สร้าง และหาคุณภาพแล้ว ใช้เนื้อหาและระยะเวลาที่เท่ากัน โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้งกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง

4. ทำการทดสอบหลังจากการทดลอง (Posttest) โดยทดสอบกับนักเรียนทั้งสองกลุ่มด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ฉบับเดียวกับที่ทำการสอบก่อนการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยใช้ t-test ในรูป Difference Score

2. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้ t-test ในรูป Difference Score

3. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม โดยใช้ t-test Dependent

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์

แอลฟา (∞ - Coefficient) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 : 171)

$$\infty = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ ∞ แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น

n แทน จำนวนของแบบทดสอบ

S_i^2 แทน คะแนนของความแปรปรวนเป็นรายข้อ

S_t^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของแบบทดสอบทั้งฉบับ

2. หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยใช้ t - test

(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 : 187 - 188)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{n_H} + \frac{S_L^2}{n_L}}} \quad df = \frac{\left(\frac{S_H^2}{n_H} + \frac{S_L^2}{n_L} \right)^2}{\frac{\left(\frac{S_H^2}{n_H} \right)^2}{n_H - 1} + \frac{\left(\frac{S_L^2}{n_L} \right)^2}{n_L - 1}}$$

เมื่อ $\bar{X}_H$, $\bar{X}_L$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ

S_H^2 , S_L^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ

n_H , n_L แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ

3. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการตรวจให้คะแนน โดยคำนวณจาก
ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ของ เพียร์สัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ
2528 : 70)

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2] [N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนน X
	$\sum Y$	แทน	ผลรวมของคะแนน Y
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของ X แต่ละตัวยกกำลังสอง
	$\sum Y^2$	แทน	ผลรวมของ Y แต่ละตัวยกกำลังสอง
	$\sum XY$	แทน	ผลรวมของผลคูณ X กับ Y ทุกคู่
	N	แทน	จำนวนคน (Case)

4. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการเขียน
ภาษาอังกฤษ และคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียน
ทั้งสองกลุ่ม โดยใช้ t - test ในรูป Difference Score (Scott. 1967 :
262 - 265)

$$t = \frac{MD_1 - MD_2}{S_{MD_1 - MD_2}}$$

$$S_{MD_1 - MD_2} = \sqrt{\frac{S_{D_1}^2}{n_1} + \frac{S_{D_2}^2}{n_2}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ t	แทน ค่าสถิติใช้ในการพิจารณา
MD_1	แทน คะแนนเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างการทดสอบ หลังการเรียนกับก่อนการเรียนของกลุ่มทดลอง
MD_2	แทน คะแนนเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างการทดสอบ หลังการเรียนกับก่อนการเรียนของกลุ่มควบคุม
$S_{D_1}^2$	แทน ความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่างระหว่าง การทดสอบหลังการเรียนกับก่อนการเรียนของกลุ่มทดลอง
$S_{D_2}^2$	แทน ความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่างระหว่าง การทดสอบหลังการเรียนกับก่อนการเรียนของกลุ่มควบคุม
n_1	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มทดลอง
n_2	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มควบคุม

5. เปรียบเทียบคะแนนแรงจูงใจฝั่สมถธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
ภายในกลุ่มระหว่างก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t - test dependent (ชูศรี วงศ์รัตนะ
2527 : 284)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n - 1}}}$$

$$df = n - 1$$

เมื่อ D	แทน ความแตกต่างระหว่างคะแนนแต่ละคู่
n	แทน จำนวนคู่

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการอ่านผลการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมาย ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ให้ความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

- N หมายถึง จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
- $\bar{X}_0$ หมายถึง ค่าเฉลี่ยของคะแนนความแตกต่างระหว่างก่อนและหลังการทดลอง
- S_0^2 หมายถึง ค่าความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่างระหว่างก่อนและหลังการทดลอง
- ΣD หมายถึง ผลรวมของคะแนนความแตกต่างระหว่างก่อนและหลังการทดลอง
- ΣD^2 หมายถึง ผลรวมของคะแนนความแตกต่างระหว่างก่อนและหลังการทดลองแต่ละตัว ยกกำลังสอง

ลำดับขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการสอนเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติกับนักเรียนกลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู
2. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการสอนเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติกับนักเรียนกลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู
3. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง

ซึ่งได้รับการสอนเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติกับนักเรียนกลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครูระหว่างก่อนและหลังการทดลอง

4. เปรียบเทียบแรงจูงใจฝั้สมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการสอนเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติกับนักเรียนกลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครูระหว่างก่อนและหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อทราบผลความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจฝั้สมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ว่าจะให้ผลแตกต่างกันหรือไม่ ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลทั้งหมดมาเปรียบเทียบกันโดยใช้ $t - test$ ในรูป Difference Scores ได้ผลดังต่อไปนี้ คือ

1. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระหว่างกลุ่ม

ตาราง 2 แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง (N = 30)	คะแนนก่อนการทดลอง			คะแนนภายหลังการทดลอง		
	ΣX	$\bar{X}$	SD	ΣX	$\bar{X}$	SD
กลุ่มทดลอง	255.70	8.52	2.91	410.50	13.68	3.21
กลุ่มควบคุม	244.40	8.14	3.72	325.50	10.85	3.47

จากตาราง 2 แสดงว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนการเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและนักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนการเขียนตามคู่มือครู ทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด โดยกลุ่มทดลองเพิ่มขึ้นสูงกว่ากลุ่มควบคุม

ตาราง 3 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม ปรากฏผลดังนี้ คือ

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}_D$	S_D^2	t
กลุ่มทดลอง	30	5.16	6.81	4.01**
กลุ่มควบคุม	30	2.70	4.40	

** P < .01

จากตาราง 3 แสดงว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ และกลุ่มที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่ม

ตาราง 4 แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง (N = 30)	คะแนนก่อนการทดลอง			คะแนนภายหลังการทดลอง		
	ΣX	$\bar{X}$	SD	ΣX	$\bar{X}$	SD
กลุ่มทดลอง	1374	45.8	5.39	1456	48.53	4.44
กลุ่มควบคุม	1412	47.06	6.12	1408	46.93	6.45

จากตาราง 4 แสดงว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนการเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นในขณะที่นักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนการเขียนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษลดลงเล็กน้อย

ตาราง 5 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม ปรากฏผลดังนี้ คือ

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}_0$	S_0^2	t
กลุ่มทดลอง	30	2.73	6.75	4.11**
กลุ่มควบคุม	30	-0.13	7.84	

** P < .01

จากตาราง 5 แสดงว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและกลุ่มที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภายในกลุ่ม

ตาราง 6 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง และนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง ปรากฏผลดังนี้ คือ

กลุ่มตัวอย่าง	N	ΣD	ΣD^2	t
กลุ่มทดลอง	30	154.8	996.26	10.83**
กลุ่มควบคุม	30	81.1	346.85	7.05**

** P < .01

จากตาราง 6 แสดงว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนการเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและนักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนการเขียนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษภายในกลุ่ม

ตาราง 7 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง และนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง ปรากฏผลดังนี้ คือ

กลุ่มตัวอย่าง	N	ΣD	ΣD^2	t
กลุ่มทดลอง	30	82	420	5.76**
กลุ่มควบคุม	30	-4	228	-0.26**

** P < .01

จากตาราง 7 แสดงว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนเขียนโดยวิธีตามแนว ทฤษฎีธรรมชาติ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่นักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนการเขียนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างไม่มี นัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ ก่อนและหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มควบคุมมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติกับการสอนตามคู่มือครู ซึ่งสรุปผลได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ กับวิธีการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ กับวิธีการสอนตามคู่มือครู

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูจะมีความสามารถทางการเขียนแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ปีการศึกษา 2530 จำนวน 6 ห้อง รวม 273 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมศึกษาสัตตมหาวิทยลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2530 จำนวน 60 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากร 273 คน แล้วสุ่มออกเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

3.1 แผนการสอนของกลุ่มทดลอง ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นตามกระบวนการสอน โดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ของสติเฟน ดี แครชเชน และ เทรซี ดี เทอร์เรล (Krashen and Terrell, 1983) ซึ่งแผนการสอนได้ผ่านการตรวจแก้ไขการทดลองใช้ และการปรับปรุงมาแล้ว

3.2 แผนการสอนของกลุ่มควบคุม ซึ่งจัดสร้างขึ้นตามขั้นตอนการสอนของ คู่มือครู ของกรมวิชาการ

4. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

4.1 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียน ซึ่งเป็นแบบทดสอบการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ แบ่งเป็น 2 ฉบับ คือ

ฉบับที่ 1 เขียนโดยอาศัยข้อมูลจากรายการที่กำหนดให้

ฉบับที่ 2 เขียนจากบทสนทนาประกอบภาพชุด

4.2 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยปรับปรุงมาจากแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ วิบูลรัตน์ วาครักษ์ชิต และรุ่งเรือง ธงศิลา เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ จำนวน 20 ข้อ ซึ่งมีค่าอำนาจจำแนก ระหว่าง 2.00 - 8.85 และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับซึ่งหาค่าโดยวิธี

∞ - Coefficient ได้เท่ากับ 0.88

การดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ทำการทดสอบก่อนการทดลองกับนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ
2. ดำเนินการสอนโดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้ง 2 กลุ่ม ใช้เวลาสอนกลุ่มละ 3 คาบ คาบละ 45 นาที สัปดาห์ละ 3 คาบ รวมเวลาในการทดลอง 6 สัปดาห์
3. ทำการทดสอบหลังการทดลองกับนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษฉบับเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนการทดลอง
4. ตรวจวิเคราะห์คะแนนแบบ Protocol ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษโดยผู้ตรวจวิเคราะห์คะแนน 2 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นในการตรวจวิเคราะห์คะแนนก่อนและหลังการทดลองเท่ากับ 0.99

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t -test ในรูป Difference Score
2. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t -test ในรูป Difference Score
3. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ระหว่างก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t -test Dependent

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่เรียนการเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีจรรยาชาติ และนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนที่เรียนการเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ กับนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนที่เรียนการเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่เรียนการเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติกับกลุ่มที่เรียนการเขียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู จากผลการศึกษาค้นคว้าผู้วิจัยได้อภิปรายผลตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนการเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติกับนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู

จากผลการทดลองปรากฏว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนการเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติกับนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนของกลุ่มนักเรียนที่เรียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้และสอดคล้องกับงานวิจัยของ บวรเพ็ญ ทิวะเวช (บวรเพ็ญ ทิวะเวช 2530 : 88) ซึ่งพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ และนักเรียนที่เรียนโดยการสอนตามคู่มือครู มีคะแนนผลต่างของคะแนนเฉลี่ยทางด้านทักษะการเขียนระหว่างก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยพบว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติมีลักษณะเด่นที่แตกต่างไปจากการสอนตามคู่มือครู ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้นักเรียนที่เรียนการเขียนด้วยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติมีความสามารถในการเขียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการสอนตามคู่มือครู พอสรุปได้ดังนี้คือ

1.1 วิธีการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติเป็นวิธีการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีความพร้อมก่อนที่จะใช้ภาษาจริง คือมีช่วงเวลาในการรับรู้ภาษา (Silent Period) โดยเน้นถึงปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย (Comprehensible Input) ซึ่งได้แก่ การฟัง และการอ่าน ขั้นตอนการเรียนการสอนของนักเรียนกลุ่มทดลองซึ่งจัดให้สอดคล้องกับการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยนักเรียนกลุ่มทดลองจะต้องผ่านกิจกรรมการฟัง ได้แก่การฟังจากเทปประกอบการสอน ฟังการเล่าเรื่อง และถามตอบ แล้วจึงเข้าสู่กิจกรรมการอ่านให้นักเรียนอ่านเรื่อง บทสนทนาและข้อความต่าง ๆ จัดเป็นขั้นก่อนการเขียน (Prewriting) ทำให้นักเรียนมีช่วงเวลาพอที่จะค่อย ๆ รับรู้ภาษา และทักษะการฟัง และอ่านนี้เป็นตัวที่ดึงเอาความรู้เดิมที่นักเรียนมีอยู่ (Background Knowledge) เพื่อเตรียมพร้อมสู่ทักษะการเขียนเป็นไปตามคำกล่าวของ แครชเชน (Krashen, 1983 : 19 - 20) ที่ว่าผู้เรียนสามารถรับภาษาได้จากการเข้าใจปัจจัยป้อนในการฟังและอ่านเป็นจุดสำคัญเริ่มแรกของโปรแกรมภาษาและจะทำให้เกิดความสามารถที่จะพูดหรือเขียนได้อย่างคล่องแคล่วในเวลาต่อมาและเมื่อเปรียบเทียบผลจากการอ่านกับผลจากการเขียนว่ามีตัวแปรใดมีผลต่อการพัฒนาด้านการเขียน เฮย์ (Krashen, 1984 : 9 citing Heys, 1962) ได้ทำการเปรียบเทียบนักเรียนระดับไฮสคูล เกรด 9 ถึง เกรด 12 ในชั่วโมงการเขียน โดยให้นักเรียนเขียนเรื่องสัปดาห์ละ 1 เรื่อง และครูตรวจแก้ไขอย่างเข้มงวดขณะที่นักเรียนในชั่วโมงการอ่านให้เขียนเรื่อง 1 เรื่อง ทุก ๆ 3 สัปดาห์ และฝึกการอ่านสัปดาห์ละ 1 คาบ เมื่อถึงปลายปีการศึกษาพบว่านักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีความก้าวหน้าในการเขียนเพิ่มขึ้น แต่กลุ่มที่ได้อ่านเมื่อทำการทดสอบการเขียนกับกลุ่มแรก ปรากฏว่ามีความสามารถในการเขียนในด้านเนื้อหาที่เขียน การเรียบเรียงกลไกในการเขียน การใช้ศัพท์สำนวน และมีลีลาใน

การเขียนมากกว่ากลุ่มที่ได้รับการฝึกเขียนเพียงอย่างเดียว จากผลการวิจัยข้างต้นชี้ให้เห็นว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนการเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ จะมีช่วงเวลาในการรับรู้ภาษาได้มากกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนตามคู่มือครูโดยมุ่งเน้นในการสอนคำศัพท์ ส่วนวน โครงสร้าง และฝึกการเขียนทันที จึงทำให้ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม

1.2 นอกจากปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย (Comprehensible Input)

แล้ว การหาข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) หรือการแก้ไขข้อผิดพลาด (Error Correction) ก็มีผลต่อความสามารถในการเขียนเช่นกัน ในการตรวจแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนกลุ่มทดลอง ครูจะดำเนินการโดยให้นักเรียนทั้งหมดช่วยกันหาข้อผิดพลาดของแต่ละกลุ่ม และช่วยกันแก้ไขโดยครูเป็นผู้แนะนำให้ในระหว่างการเรียนการสอน ได้แก่ในช่วงที่นักเรียนเขียนเรื่องคร่าว ๆ (Drafts) แล้วให้นักเรียนเขียนงานที่แก้ไขใหม่ (Rewriting) ต่อจากนั้น นักเรียนแต่ละกลุ่มจะต้องทบทวนเพื่อเติมส่วนที่บกพร่อง (Revising) เป็นการทบทวนงานในขั้นสุดท้าย จึงจะให้นักเรียนทำงานเดี่ยว (Individual Work) จะเห็นได้ว่าขั้นตอนการแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนในกลุ่มทดลองนั้นมิใช่ครูเป็นผู้ตรวจในขั้นสุดท้ายเพียงผู้เดียว ซึ่งต่างจากกลุ่มควบคุม ครูจะตรวจแก้ไขข้อผิดพลาดในขั้นสุดท้าย เมื่อนักเรียนเขียนเสร็จ ซึ่งไม่เกิดประโยชน์ในการพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักเรียนแต่ผลคือ นักเรียนบางคนแก้ไขงานเขียนจากที่ครูส่งให้เมื่อตรวจเสร็จแล้วในขณะที่นักเรียนจำนวนมากไม่ยอมแก้ไขงานเขียนใหม่เนื่องจากพบข้อผิดพลาดที่ครูแก้ไขให้มากมายจนไม่สามารถจะเข้าใจได้ว่า จะแก้ไขข้อผิดพลาดอย่างไร ผลจากการศึกษานี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ บิช (Krashen, 1984 : 11 citing Beach, 1979) ซึ่งทำการศึกษาการตรวจแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนของนักเรียนพบว่า การประเมินผลและการตรวจข้อผิดพลาดของครูในระหว่างการเขียนคร่าว ๆ (Drafts) มีผลในทางบวกต่อคุณภาพการเขียนของนักเรียนระดับไฮสคูล นอกจากนี้ นีวอลล์ และเพ็ทรอฟสกี (Krashen, 1984 : 11 citing Wall and Petrovsky, 1981) กล่าวว่าข้อสังเกตหรือการวิจารณ์งานเขียนของครูต่อนักเรียนที่มีความสามารถในการ

การเขียนจะต้องอยู่ในช่วงการเขียนคร่าว ๆ ในครั้งแรก เพื่อเด็กจะได้ทบทวนแก้ไขงานเขียนของตน และการเขียนคร่าว ๆ หลาย ๆ ครั้ง โดยครูให้คำแนะนำในแต่ละครั้งมีผลต่อการเขียนว่าการแก้ไขข้อผิดพลาดที่จำกัดเฉพาะช่วงสุดท้ายเมื่องานเขียนนั้นเสร็จสิ้นลงแล้ว (Final Version) จึงกล่าวได้ว่า การแก้ไขข้อผิดพลาดเป็นเทคนิคหนึ่งในการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ มีผลทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการเขียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม

1.3 กระบวนการเรียบเรียงในการเขียน (Composition Process)

ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง แครชเชน (Krashen, 1984 : 12) ได้กล่าวว่าเน้นว่า ผู้ที่เขียนได้ดีนั้นยังแตกต่างจากผู้ที่ไม่ดี ตรงที่ขบวนการเรียบเรียงในการเขียน ซึ่งประกอบด้วยการวางแผนในการเขียน (Planning) การทบทวนอย่างคร่าว ๆ (Rescanning) และการทบทวนเพื่อเพิ่มเติมส่วนที่บกพร่อง (Revising) ซึ่งนักเรียนกลุ่มทดลองจะทำงานเป็นกลุ่มช่วยกันวางแผนงานเขียนในกลุ่มของตน ช่วยกันแก้ไข และเพิ่มเติมงานเขียน ในขณะที่นักเรียนกลุ่มควบคุมจะเริ่มงานเขียนในทันที หลังจากได้เรียนคำศัพท์ โครงสร้างต่าง ๆ และฝึกการใช้คำศัพท์และโครงสร้างแล้ว นักเรียนจะเขียนงานที่ครูกำหนดให้โดยไม่ผ่านขั้นตอนในการเรียบเรียงการเขียน จากงานวิจัยของวอลล์และเพ็ทรอฟสกี (Krashen, 1984 : 14 citing Wall and Petrovsky, 1981) พบว่า นักศึกษาปีที่ 1 ที่มีความสามารถในการเขียนดี จะวางแผนการเขียนก่อนการเขียนมากคือ จะใช้เวลาในการคิดก่อนการเขียนเป็นเวลานาน ในขณะที่นักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนค่อนข้างต่ำจะไม่ค่อยวางแผนหรือคิดก่อนการเขียนแต่ชอบที่จะเขียนโดยเริ่มการเขียนในทันที จะเห็นได้ว่า การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีธรรมชาตินั้น ขั้นตอนในการเขียนมีส่วนช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนจึงมีส่วนทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนการเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติดีความสามารถในการเขียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู

2. การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนการเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติกับนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู

จากผลการทดลองในข้อ 2 และ 3 พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติกับนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างก่อนและหลังการทดลองพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนการเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น ในขณะที่นักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนการเขียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษลดลงเล็กน้อย สิ่งที่ส่งผลให้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติสูงกว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู อาจพิจารณาเป็นผลสืบเนื่องมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีธรรมชาตินั้น มีขั้นตอนที่เอื้อให้ผู้เรียนค่อย ๆ เกิดการรับรู้ภาษาก่อนไปสู่การเขียนซึ่งเป็นทักษะที่ผู้เรียนส่วนใหญ่คิดว่าค่อนข้างยาก การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ การให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย (Comprehensible Input) และเมื่อผู้เรียนรับปัจจัยป้อนเข้าได้มาก ผู้เรียนจะสามารถทำงานจากง่ายไปสู่งานที่ยากขึ้นได้ทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจที่จะพยายามทำงานให้สำเร็จลุล่วงลงได้

นอกจากนี้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ทำให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กัน (participation) มีโอกาสฝึกการใช้ภาษาเป้าหมาย อย่างมีความหมายและเป็นธรรมชาติ นักเรียนยังได้ช่วยเหลือ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน วิต และบราวน์ (Krashen, 1984 : 65 citing Read and Brown, 1982) ยังกล่าวสนับสนุนการจัดกิจกรรมกลุ่มว่า เป็นตัวช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่องานเป็นกลุ่ม เช่น การให้นักเรียนตรวจแก้ไขงานระหว่างกลุ่ม นักเรียนจะได้เห็นข้อผิดพลาดในงานของตนเองและงานของผู้อื่น ได้มีการอภิปรายกันถึงสิ่งที่ผิดและถูกต้อง นอกจากนี้ยัง

เพิ่มความสัมพันธ์ทางสังคม และช่วยลดความกังวลใจในการเรียนของนักเรียน ทั้งยังทำให้กล้าแสดงออก มีความมั่นใจ และมีการแข่งขันกันระหว่างกลุ่ม จากการสังเกตระหว่างการเรียนการสอนของนักเรียนกลุ่มทดลอง นักเรียนแต่ละกลุ่มจะพยายามเขียนงานในกลุ่มของตนให้แปลกแตกต่างจากกลุ่มอื่น ๆ และพยายามเขียนงานให้ดีที่สุด มีการเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในกลุ่มของตนและกลุ่มอื่น ๆ ว่าจะมีข้อผิดพลาดมากน้อยกว่ากันเพียงใด ในการจัดกิจกรรมกลุ่มนั้นครูจะเป็นผู้คอยให้คำแนะนำและกำลังใจแก่นักเรียน ซึ่งมีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนเช่นกัน ชูซาน ซาลิมบิน (Salimbene, 1983 : 2) กล่าวว่าครูต้องมีบทบาทในการให้กำลังใจแก่นักเรียน ทำให้นักเรียนเรียนได้โดยไม่วิตกกังวล การเรียนการสอนครูต้องยอมให้นักเรียนเป็นผู้แสดงความคิดเห็นให้มากที่สุด โดยให้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างครูกับนักเรียนและนักเรียนกับนักเรียน

จากเหตุผลข้างต้นจึงพอสรุปได้ว่า การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติมีขั้นตอนในการสอนที่เอื้อให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยนักเรียนมีความปรารถนาที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้ลุล่วงไปด้วยดี พยายามเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ และพยายามทำได้ดีที่สุดกว่าคนอื่น ๆ หรือแข่งขันกันเพื่อให้ได้ถึงมาตรฐานอันดีเยี่ยมตามคำกล่าวของ แมคเคลแลนด์ (McClelland, 1953 : 110 - 11) ฉะนั้นจากผลการทดลองจึงพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนการเขียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู และนักเรียนกลุ่มทดลองมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ หลังการทดลองเพิ่มขึ้นด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะซึ่งอาจเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนดังนี้ คือ

1.1 ในการที่ผู้สอนจะประสบความสำเร็จในการสอนเขียนนั้น การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ผู้สอนต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สัมพันธ์กันทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน เนื่องจากทักษะการฟัง และการอ่านนั้น จะทำให้นักเรียนได้รับปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย (Comprehensible Input) มากพอที่จะนำไปใช้ในการเขียนได้ ฉะนั้นการเขียนซึ่งครูมักจะสอนในลักษณะที่ว่าครูจะมอบหมายให้นักเรียนไปเขียนภาษาอังกฤษเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ตามที่ครูกำหนดให้ หรือที่นักเรียนสนใจ แล้วนำงานเขียนมาส่ง ครูก็จะตรวจแก้ไขนั้นเป็นเทคนิคการสอนที่ไม่มีประโยชน์นัก เนื่องจากผลจากการเขียนคือข้อผิดพลาดมากมายในการเขียน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้ครูผู้สอนเกิดความท้อใจ ในขณะที่เดียวกันนักเรียนจะเกิดความเบื่อหน่ายและเสียกำลังใจในการที่จะทำงานเขียนครั้งต่อ ๆ ไป ทำให้ความสามารถในการเขียนของนักเรียนไม่พัฒนาขึ้นเท่าที่ควร

1.2 การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ผู้สอนต้องใช้เวลาให้นักเรียนในการเตรียมก่อนการเขียนหรือมีช่วงเวลาในการรับรู้ภาษา (Silent Period) มากพอ เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีความพร้อมก่อนที่จะใช้ภาษาจริง ฉะนั้นในการสอนการเขียน ผู้สอนควรเพิ่มหรือขยายเวลาในการเรียนการสอนให้มากขึ้น จึงจะมีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักเรียน

1.3 ครูผู้สอนต้องมีความอดทน ไม่ท้อใจ และต้องพยายามสอนให้บรรลุถึงทักษะการเขียน เนื่องจากผู้สอนมีความเข้าใจว่าการสอนทักษะฟัง พูด และทักษะการอ่านก็เพียงพอ หรือเมื่อถึงทักษะการเขียนก็เป็นเพียงฝึกการเขียนจากแบบฝึกหัด ซึ่งส่วนใหญ่ให้นักเรียนเขียนเป็นประโยคไม่ค่อยมีการฝึกถึงขั้นการเขียนเรียงความที่เป็นเรื่องราว ฉะนั้นครูผู้สอนควรต้องพยายามฝึกนักเรียนให้เขียนเริ่มจากประโยค เป็นอนุเจต (paragraph) และต่อไปจนเป็นการเขียนแบบเรียงความจากเรียงความแบบควบคุม (Guided Composition) จนถึงเรียงความแบบเสรี (Free Composition) จึงจะเป็นการพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักเรียนได้อย่างแท้จริง

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 เนื่องจากทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากและเป็นปัญหากับนักเรียนมาโดยตลอด จึงควรมีการศึกษาทดลองในเรื่องเดียวกันนี้กับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย ว่าจะมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าเดิมหรือไม่

2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนควรมีลักษณะเป็นการเขียนแบบอิสระ (Free Composition) เพื่อจะวัดความสามารถทางการเขียนของนักเรียนแต่ละคนได้อย่างแท้จริง โดยเฉพาะนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

2.3 ควรมีการศึกษาทดลองการสอนเขียนตามทฤษฎีธรรมชาติในวิชาภาษาอื่น ๆ เช่น ภาษาไทย ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน เพื่อพิจารณาว่า การสอนเขียนด้วยวิธีนี้จะเหมาะสมกับการสอนเขียนภาษาอื่น ๆ ได้อย่างเหมาะสมเพียงใด

2.4 ควรมีการศึกษาโดยขยายเวลาการทดลองให้มากขึ้นเพื่อศึกษาว่าความสามารถในการเขียนของนักเรียนจะเพิ่มขึ้นเพียงใด

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กุสุมา มนะสุนทร ความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา

ระดับมหาวิทยาลัยปีที่ 1 วิทยานิพนธ์ คม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2519, 87 หน้า

อัสสาเนา

กองกาญจน์ นิธิพงศ์ การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตวิทยาลัยวิชา

การศึกษา ปรินยานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516,

73 หน้า อัสสาเนา

จันทนา เขียวชะอุ่ม การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน อัตราความเร็วใน

การอ่านและพฤติกรรมการย้อนกลับมาอ่านเนื้อเรื่อง ของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ที่ได้รับการสอนอ่านโดยวิธีธรรมชาติ และวิธีการสอนอ่านตามคู่มือครูของหน่วยศึกษา

นิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ปรินยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร 2528, 86 หน้า อัสสาเนา

ชูศรี วงศ์รัตนะ เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย โรงพิมพ์เจริญผล 2527, 370 หน้า

ณัฐวุฒิ ณ. ปั่น ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ

ในระดับการถ่ายโอน สื่อสาร และวิจารณ์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร

วิชาการศึกษาระดับสูง ในวิทยาลัยครู ภาคการศึกษา 8 วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2522, 94 หน้า อัสสาเนา

ถาวร สุธงกษ การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนฝึกหัดครู

ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ของวิทยาลัยครูสามแห่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ปรินยานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515, 70 หน้า อัสสาเนา

นาพร ทรัพย์ทวีผลบุญ การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยใน

สถาบันฝึกหัดครู ปรินยานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516,

79 หน้า อัสสาเนา

บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์ การทดสอบแบบอิงเกณฑ์ : แนวคิดและวิธีการ คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2526, 285 หน้า

บวรเพ็ญ ทิวะเวช การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The

Natural Approach) และการสอนตามคู่มือครู ปรินยานันท์ กศ.ม.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2530, 148 หน้า อัดสำเนา

บุญนำ บุญเสวีธู "การสอนเขียนในชั้นมัธยมศึกษา" คู่มือครูวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2522

บุญเหลือ ฤทธชวร. ม.ล. ข้อสังเกตเกี่ยวกับระเบียบวิธีสอนภาษาอังกฤษ พระนคร :

โรงพิมพ์คุรุสภา 2500

ประพาศ พงทวิประภา "แนวทางไปสู่การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร" วิทยา

การสอนภาษาอังกฤษ กรุงเทพฯ : บรรณบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร 2528, 191 หน้า

ประหยัด ทองมาก ความวิตกกังวล นิสัยในการเรียน และแรงจูงใจผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน

ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและต่ำกว่าระดับความสามารถ วิทยานิพนธ์ ค.ม. คณะครุศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2518, 101 หน้า อัดสำเนา

พรทิพย์ ตั้งไชยวรรค์ การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการฝึกเขียนโดยการเขียนตามคำบอก การทำ

แบบฝึกหัดแบบโคลซและการทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน ปรินยานันท์ กศ.ม.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2526, 171 หน้า อัดสำเนา

พรรณี ชูทัย "ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรม" จิตวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนว

สมาคมแนะแนวแห่งประเทศไทย 2523, หน้า 2 - 3

มนิรัตน์ ตรีรัตนพันธ์ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติวิทยาศาสตร์ แรงจูงใจผลสัมฤทธิ์

และความคิดแบบสืบสวน-สอบสวน ปรินยานันท์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา

ประสานมิตร 2515, 101 หน้า อัดสำเนา

เมธี / โพธิพัฒน์ ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความซื่อสัตย์

ของเด็กไทย ปริณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

2523, 98 หน้า อัดสำเนา

ระวีวรรณ ศรีคร้ามครัน การสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง

2520, 135 หน้า

รุ่งเรือง ชงศิลา ผลของการจัดการเรียนเพื่อรอบรู้ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแรงจูงใจ

ใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4

ปริณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2527, 145 หน้า

อัดสำเนา

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ หลักการวิจัยทางการศึกษา โรงพิมพ์วิกิจ 2524,

287 หน้า

_____ หลักการวิจัยทางการศึกษา บริษัทศึกษาพร 2528,

314 หน้า

วิบูลรัตน์ วาครักษ์ชิต การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเขียน

ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบโซเลนท์เวย์

กับวิธีการสอนตามคู่มือครู ปริณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร 2528, 58 หน้า อัดสำเนา

วิไล ชิวเจริญกุล ความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของ

นักศึกษาฝึกหัดครู ระดับปริญญาตรี ปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในสถาบันอุดมศึกษา

ภาคใต้ของประเทศไทย วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2523,

167 หน้า อัดสำเนา

ศิธร แสงอนุ และ คิต พงศทัต คู่มือครูภาษาอังกฤษภาคทฤษฎีและปฏิบัติ พิมพ์ครั้งที่ 7

กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช 2521, 102 หน้า

ศรวิทย์ สุวรรณกิติ วิธีสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิชญโลก 2521,
255 หน้า

ศึกษาธิการ, กระทรวง, หลักสูตร หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายพุทธศักราช 2524
คุรุสภา 2524, 307 หน้า

ศึกษาธิการ, กระทรวง กองวางแผนการศึกษา รายงานการประชุมทางวิชาการเรื่อง
ปัญหาการสอนภาษาต่างประเทศแก่เด็กไทย ณ ห้องประชุมหอสมุดแห่งชาติ กอง
วางแผนการศึกษา สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ม.ป.ป., 373 หน้า

ศึกษาธิการ, กระทรวง หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นพุทธศักราช 2521 คุรุสภา
กรุงเทพมหานคร 2522, 217 หน้า

สมบุรณ์ วิภาวินกุล การวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษา
คุรุศาสตร์บัณฑิตหลังบทเรียนการเขียนเพื่อสื่อความหมายและการเขียนเรียงความแบบเดิม
ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2528, 225 หน้า
อัดสำเนา

สินินาถ สัตยมาศ ความสามารถทางทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยการเรียนเป็นกลุ่มของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม)
วิทยานิพนธ์ คม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2528, 98 หน้า อัดสำเนา

สุเบดา ปาทาน การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อ
การเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกกรรมประโยคและ
แบบฝึกหัดทำยบทเรียน 2529, ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2529, 53 หน้า อัดสำเนา

สุพร อุทรานันท์ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทักษะการอ่าน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการสอนที่ใช้บทเรียนสื่อประสมกับการสอนโดย
วิธีครูเป็นศูนย์กลาง ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2527, 236 หน้า อัดสำเนา

สุวิ พงษ์ทองเจริญ วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร 2520, 170 หน้า

อนงค์ ไสยะโว การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 3 (ม.3) โดยสอนให้นักเรียนฝึกเขียนตามคำบอกและเขียนโดยใช้

แบบฝึกหัดท้ายบท ปริญญาพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

2526, 145 หน้า อัดสำเนา

อมรา แสงจันทร์ "แนวการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย" วารสารภาษาปริทัศน์

2(1) : 11 - 17, 2524

อุทัย ภิรมย์วัน และเพ็ญศรี รังสิยากุล ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษแก่ผู้เริ่มเรียน

โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2521, 208 หน้า

Alexander, L.G. "Materials Design : Issues for the 1980's A European Point of View," in The Second Language Classroom : Direction for the 1980's. p. 247 - 265 London, Oxford University Press, 1981.

Allen, Edward David : and Rebecca M. Vallette. Modern Language Classroom Techniques. New York : Harcourt Brace Javanovich, Inc., 1972.

Arapoff, Nancy. "Writing : A Thinking Process," English Teaching Forum. 13(3) : 1975, 233 p.

Aulls, Mark W. "Relating Reading Comprehension and Writing Competency," Language Arts. September, 1975.

Bippus, Anne Clark Marshall. The Relationship of Quality of Students' Written Language, Productivity of Writing, and Reading Comprehension in Grades Four and Six. Dissertation Abstracts International. 38 : 3993 - A, 1978.

Dallmann, Martha. The Teaching of Reading. 5th ed. New York, Rinehart and Winston Inc., 1978. 550 p.

Edwards Allen Louis. Statistical Methods for the Behavioral Sciences.
New York, Rinehart, 1954. 542 p.

Evanneckho, Peter and Others. "An Investigation of the Relationship
between Children's Performance in Written Language and Their
Reading Ability," Research in the Teaching of English.
8(Winter, 1973) 315 - 326 p.

Fan, Chung Teh. Item Analysis Table. Reproduced in Thailand by
permission of Educational testing Service, Princeton, New Jersey,
1952. 32 p.

Ferguson, George A. Statistical Analysis in Psychology and Education.
3rd ed. New York, McGraw - Hill Book Company, 1971. 492 p.

Finocchiaro, Mary and Michael Bonomo. The Foreign Language Learner :
A Guide for Teachers. New York, Regents Publishing Company,
1973. 179 p.

Fisher, Carol J. and Terry, C. Ann. Children's Language and the
Language Arts. McGraw - Hill, Inc., 1977. 361 p.

Good, Thomas L. "Classroom Research : A Decade of Progress."
Educational Psychologist. Vol. 18, No.3, 127 - 144, 1983.

Grittnner, Frank M. Teaching Foreign Language. New York : Harper &
Row, Publishers, 1969.

Harris, David P. Testing English as a Second Language. New York,
McGraw - Hill, 1969, 157 p.

Heaton. J.B. Writing English Language Tests. Longman Groups Limited
London, 1975. 236 p.

Kelly P.G. "Teaching Writing to Tertiary Level ESL Student, RELC
Journal. 15(2) : 80 - 94, December, 1984.

Krashen, Stephen D Second Language Acquisition and Second Language
Learning. Oxford, Pergamon Institute of English, 1981. 151 p.

Krashen, Stephen D. Principle and Practice in Second Language Acquisition. Pergamon Press, Oxford, 1982. 201 p.

Krashen, Stephen D. and Tracy D. Terrell The Natural Approach : Language Acquisition in the Classroom : Pergamon Press, Oxford 1983. 191 p.

Writing : Research, Theory and Applications. Pergamon Institute of English, Oxford, 1984. 49 p.

Lado, Robert. Language Testing, The Construction and Use of Foreign Language Tests, a Teacher Book. London, Longman, 1961. 389 p.

Language Teaching : A Scientific Approach. New York : McGraw - Hill, Book Co. Inc., 1964.

Linguistics across Culture : Applied Linguistics for Language Teachers. Michigan : Ann Arbor University Press. 1968.

Lantolf, James. "Strategic Interaction Methodology and the Place of Grammar in the Teaching of English," Thai/TESOL Information Paper 86/5 October 18, 1986.

° Lindgren, Henry C. Educational Psychology in Classrooms. John Wiley and Sons. New York, 1967. 686 p.

⊗ McChelland, David Clarence. The Achievement Motivation. New York Apleton Century Groff, Inc., 1953. 513 p.

Metzger, Elizabeth Ann. "Causes of Failures to Learn to Write : Exploratory Case Studies at Grade Seven, Grade to and College Level," Dissertation Abstracts International. 38 : 3364 - A December, 1977.

⊗ Murray, Edward J. Motivation and Emotion. New Jersey, Prentice Hall, Inc., Englewood Cliffs, 1966. 118 p.

Myers, Albert E. "Risk Taking and Academic Success and Their Relation to an Objective Measure of Achievement Motivation," Education and Psychological Measurements. 25(2) : 355 - 363, 1965.

Oller, John W. Language Test at School : A Pragmatic Approach.
London, Longman, 1979. 472 p.

Owens, R.J. Teaching of English Composition RELC Journal. 1(6) :
1970. 120 p.

Raffini, James P. "The Relationship between Resultant Achievement
Motivation and College Student Examination Performance,"
Dissertation Abstracts International. 31 : 1085 - A, 1970.

Raimes, Ann. Language in Education : Theory and Practice. Virginia
Center for Applied Linguistic, 1979.

_____. Techniques in Teaching Writing. Oxford, Oxford University
Press. 1983. 164 p.

Revell, Jane. Teaching Techniques for Communicative English.
London : The Macmillan Press Limited, 1979.

Rivers, Wilga M. "Psychology ; Linguistics and Language Teaching"
English Teaching Forum. 19(2) : 1 - 19, 1982.

Rivers, Wilga M. and Temperly, Mary S. A Practical Guide to the
Teaching of English as a Second or Foreign Language. New York,
Oxford University Press. 1978. 399 p.

² Russell, Ivan L. "Motivation for School Achievement : Measurement
and Validity," The Journal of Educational Research. 62 :
263 - 266, February, 1969.

Salimbene, Suzanne. "From Structurally Based to Functionally Based
Approaches to Language Teaching." English Teaching Forum.
Vol. 21 : 2 - 7, January, 1983.

² Scott, William A. Introduction to Psychological Research. John
Wiley & Son Inc., 1967. New York. 455 p.

Song, Kae - Kyun. "Academic Achievement Motivation of Student of Agricultural Education and Its Relationship to Certain Variable," Dissertation Abstracts International. 32 : 2571 - A, November, 1970.

Valette, Rebecca. Modern Language Testing. Harcourt Brace Javanovich, Inc., 1977. 349 p.

Walker, John L. Opinions of University Students about Language Teaching, Foreign Language Annuals. 7 : 102 - 105, 1973.

Wilkins, D.A. "Grammatical, Situational and Notional Syllabuses," in The Communicative Approach to Language Teaching. p. 181 - 194, London, Oxford University Press, 1972.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ .

แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้สึก ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียน หรือการทำงานของนักเรียน ไม่มีคำตอบใดที่ถูกหรือผิด เพราะนักเรียนแต่ละคนย่อมมีความรู้สึกนึกคิดแตกต่างกัน นักเรียนสามารถตอบได้อย่างเต็มที่ให้ตรงกับสภาพความเป็นจริง ของนักเรียนมากที่สุด เพราะจะมีประโยชน์ต่อการปรับปรุงการเรียนการสอน โปรดตอบให้ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริง

วิธีการตอบ

ในกระดาษคำตอบจะมีช่องให้นักเรียนเลือกตอบอยู่ 3 ช่องด้วยกัน แต่ละช่องจะมีข้อความต่าง ๆ เรียงตามลำดับ คือ "จริง" "ไม่แน่ใจ" "ไม่จริง" ขอให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามทีละข้อ แล้วพิจารณาตามความคิดเห็นของนักเรียนว่า ข้อความนั้น เป็นความจริงเพียงใด โดยเขียนเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องที่นักเรียนเลือกในกระดาษคำตอบ เพียงข้อละ 1 คำตอบเท่านั้น

ตัวอย่าง

(0) ข้าพเจ้ามีความรู้สึกที่วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ข้าพเจ้าชอบเรียนมากที่สุด
ขอให้นักเรียนพิจารณาว่านักเรียนมีความรู้สึกเช่นนี้หรือไม่เพียงใด ถ้านักเรียนมีความรู้สึกว่า ข้อความ ดังกล่าวตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด ก็ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย (✓) ลงในช่อง "จริง" ดังนี้

ข้อความ \ ความรู้สึก	จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่จริง
(0) ข้าพเจ้ามีความรู้สึกอยู่ว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ข้าพเจ้าชอบเรียนมากที่สุด	✓		

คำอธิบาย จากตัวอย่างข้อ (0) แสดงว่านักเรียนชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่จริง
1	ข้าพเจ้าพยายามเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้ดีที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ ๑			
2	บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจ เมื่อได้ทำงานในวิชาภาษาอังกฤษจนสำเร็จ			
3	ขณะที่เรียนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าตั้งใจที่จะเรียนรู้เรื่องที่ครูสอนให้เข้าใจ ๑			
4	บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่าย และท้อใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ			
5	ข้าพเจ้ารู้สึกเฉย ๆ เมื่อทำงานที่ครูมอบหมายให้ไม่สำเร็จ			
6	เมื่อข้าพเจ้าพบข้อผิดพลาดในการทำงานวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าจะต้องพยายามปรับปรุงแก้ไขการทำงานให้ดียิ่งขึ้นในครั้งต่อไป ๑			
7	เมื่อทำงานใดงานหนึ่งในวิชาภาษาอังกฤษไม่สำเร็จ ข้าพเจ้าจะคิดหาวิธีการใหม่ ๆ เพื่อที่จะทำงานนั้นให้สำเร็จลงได้ด้วยดี			
8	ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าชอบทบทวนและแก้ไขงานที่ครูมอบหมายก่อนส่งงานเสมอ			

ข้อที่	ข้อความ	จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่จริง
9	ข้าพเจ้าพยายามปรับปรุงการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ อยู่เสมอ			
10	เมื่อรู้สึกเบื่อหน่ายวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าจะหยุดทำงานในวิชานี้			
11	ข้าพเจ้าพยายามเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อความสำเร็วจนอนาคต			
12	ข้าพเจ้าเชื่อว่า ทุกคนจะเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ดี หากเราเห็นคุณค่าในการเรียนวิชานี้			
13	ข้าพเจ้าตั้งความมุ่งหวังในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไว้ล่วงหน้าเสมอ			
14	ในอนาคตข้าพเจ้าคงจะหวังพึ่งความรู้ในวิชาภาษาอังกฤษได้น้อย			
15	ถ้าไม่ต้องเรียนภาษาอังกฤษ ผลการเรียนของข้าพเจ้าคงจะดีขึ้น			
16	ข้าพเจ้าจะตั้งใจเรียนมากขึ้นเสมอ เมื่อครูใช้วิธีการสอนแบบใหม่ ๆ ที่แปลกและแตกต่างไปจากที่เคยสอนอยู่เป็นประจำ			
17	บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าจะศึกษาบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษล่วงหน้าก่อนที่ครูจะทำการสอน			

ข้อที่	ข้อความ	จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่จริง
18	ข้าพเจ้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยความ สนุกมากกว่ารู้สึกทุกข์ใจ			
19	การแบ่งกลุ่มการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทำให้ข้าพเจ้าสนใจเรียนวิชานี้เพิ่มขึ้น			
20	เมื่อเพื่อนได้รับการชมเชยจากครูว่าเก่ง ภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าจะรู้สึกเฉย ๆ ไม่ สนใจที่จะเป็นเช่นนั้น			

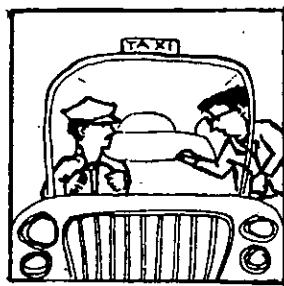
Writing Test

Look at the pictures and read the conversation. Then write a story in about 100 words (15 sentences) or more than this to tell the event. You can add whatever is required for your completion.

ให้นักเรียนอ่านบทสนทนาและดูรูปภาพประกอบบทสนทนา แล้วนำไปเขียนเรียงความโดยให้ความยาวประมาณ 100 คำ (ประมาณอย่างน้อย 15 ประโยค) หรือมากกว่าที่กำหนด นักเรียนสามารถเพิ่มเติมรายละเอียดอื่น ๆ ได้ตามความเหมาะสม

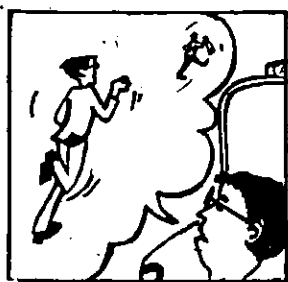
1

2

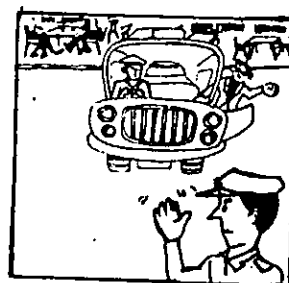
3

4

5

6

Mr.Smith : Taxi! Taxi!

A taxi - driver : Yes, sir - what's the matter?

Mr.Smith : Take me to a police station quickly!

A taxi - driver : What happened sir?

Mr Smith : I've been robbed.

A taxi - driver : Oh - that's terrible.

Mr.Smith : Yes - a man came up to me and took my camera.

A taxi - driver : How awful !

Mr Smith : He took my camera and ran away. I ran after him
but I couldn't catch him.

A taxi - driver : I'm sorry to hear that. I'll take you to the
police station.

Mr.Smith : Wait - look

A taxi - driver : What's the matter?

Mr.Smith : There - in that coffee shop - that's the thief!

A taxi - driver : Really?

Mr.Smith : Yes - I can see my camera.

A taxi - driver : There's a policeman at the corner. Let's go to
tell him. I'll help you talk to him.

Mr.Smith : Oh - thank you.

2. Direction : Choose only One of the given subjects and write a composition of at least 10 sentences. You can add whatever is required for completion.

(เลือกเรื่องที่ทำให้ข้างล่างนี้เพียงเรื่องเดียว แล้วนำไปเขียนเรียงความโดยให้มีความยาวอย่างน้อย 10 ประโยค นักเรียนสามารถเพิ่มเติมรายละเอียดอื่น ๆ ลงไปอีกได้ตามความเหมาะสม)

(1) Sunita's Biography

Name : Sunita

Surname : Thamazit

Date of birth : Dec. 15, 1970

Place of birth : Bangkok

Age : 18 years old

Address : 19/10 Sukhumvit 101, Prakanong, Bangkok 10110

Occupation : M3 student / at Prasarnmit Demonstration School.

Hobbies : swimming / collecting coins / reading

Interests : singing and dancing.

Color of eyes : dark brown

Hair : long / black / parted on the left

Complexion : fair

Birthmark : a mole on the chin

Weight : 52 Kgs.

Height : 163 cms.

(II) Write a letter to apply for a secretarial job. You have all the qualifications wanted in the advertisement. Here is the advertisement.

Wanted

- Male or Female secretary.
- Thai Nationality
- Age between 21 - 24 years
- Graduate from secretarial college
- Able to speak and type in English and Thai
- Pleasant personality

Send educational details and a recent photo to :

The Personnel Manager

Thai Credit Limited

622/1 Suapa Road

Bangkok, 10410

ภาคผนวก ข

การวิเคราะห์ข้อมูล

- ตารางค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ
- ตารางแสดงคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
กลุ่มตัวอย่างระหว่างก่อนและหลังการทดลอง
- ตารางแสดงคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
กลุ่มตัวอย่างระหว่างก่อนและหลังการทดลอง

ตาราง 8 ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน
ภาษาอังกฤษ

ข้อ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่าอำนาจจำแนก (t)
	X	S ²	X	S ²	
1	2.84	0.14	2.40	0.57	2.75
2	3.00	0.00	2.36	0.73	3.76
3	2.92	0.08	2.12	0.51	5.30
4	2.00	0.75	1.12	0.18	4.63
5	2.68	0.39	2.12	0.68	2.80
6	2.92	0.16	2.24	0.43	4.53
7	2.72	0.21	1.80	0.49	5.75
8	2.40	0.33	1.28	0.20	8.00
9	2.92	0.08	2.04	0.45	6.28
10	2.32	0.48	1.76	0.77	2.54
11	3.00	0.00	2.44	0.57	3.73
12	3.00	0.00	2.40	0.66	3.75
13	2.64	0.24	1.56	0.51	6.35
14	2.92	0.16	2.20	0.66	4.00
15	2.80	0.33	1.64	0.41	6.82
16	2.80	0.25	2.48	0.42	2.00
17	2.36	0.49	1.40	0.32	5.33
18	2.84	0.14	1.60	0.40	8.85
19	2.32	0.48	1.48	0.43	4.42
20	2.00	0.66	1.44	0.33	2.94

ตาราง 9 คะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างระหว่าง
ก่อนและหลังการทดลอง

ลำดับที่	กลุ่มทดลอง		ลำดับที่	กลุ่มควบคุม	
	คะแนนสอบ ก่อนทดลอง	คะแนนสอบ หลังทดลอง		คะแนนสอบ ก่อนทดลอง	คะแนนสอบ หลังทดลอง
1	10.4	15.2	1	7.2	10.1
2	7.4	11.4	2	4.3	4.6
3	7.8	10.3	3	7.2	9.0
4	7.5	12.1	4	4.2	9.5
5	4.1	10.9	5	6.1	7.4
6	6.7	8.8	6	1.5	7.5
7	7.1	11.1	7	10.9	9.9
8	5.9	10.8	8	4.4	5.3
9	10.9	14.9	9	11.0	12.9
10	9.9	12.4	10	1.8	8.3
11	13.0	18.1	11	9.4	14.1
12	9.6	11.4	12	15.2	15.2
13	8.4	12.1	13	8.0	10.7
14	13.5	18.3	14	4.0	10.2
15	8.8	17.5	15	7.7	12.8
16	9.0	14.0	16	10.0	14.5
17	3.5	11.0	17	3.2	5.7
18	4.8	9.0	18	14.7	17.5
19	10.2	14.3	19	10.1	14.5
20	12.3	17.6	20	14.5	14.9
21	12.3	16.1	21	9.5	15.8
22	11.2	18.1	22	7.6	10.7
23	2.1	17.9	23	5.2	6.4
24	8.1	13.5	24	11.3	12.2
25	11.1	16.6	25	12.8	15.8
26	9.0	16.4	26	11.8	12.2
27	8.8	15.9	27	6.3	8.8
28	7.1	10.5	28	7.4	9.0
29	4.1	7.6	29	6.5	7.6
30	11.1	16.7	30	10.6	12.4

ตาราง 10 คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
ระหว่างก่อนและหลังการทดลอง

ลำดับที่	กลุ่มทดลอง		ลำดับที่	กลุ่มควบคุม	
	คะแนนสอบ ก่อนทดลอง	คะแนนสอบ หลังทดลอง		คะแนนสอบ ก่อนทดลอง	คะแนนสอบ หลังทดลอง
1	40	41	1	51	53
2	47	49	2	39	35
3	50	51	3	41	40
4	53	57	4	46	38
5	44	46	5	37	36
6	40	45	6	39	38
7	51	53	7	54	53
8	49	50	8	53	50
9	41	42	9	56	55
10	44	44	10	49	49
11	39	45	11	43	42
12	45	49	12	56	58
13	53	56	13	35	37
14	48	50	14	40	46
15	41	45	15	51	52
16	60	60	16	48	46
17	44	46	17	47	49
18	49	47	18	47	45
19	41	46	19	48	50
20	52	52	20	51	53
21	50	50	21	53	49
22	53	52	22	53	55
23	47	50	23	45	46
24	44	50	24	49	51
25	39	48	25	42	43
26	42	45	26	45	50
27	43	49	27	55	53
28	39	41	28	49	49
29	39	47	29	37	37
30	47	50	30	53	50

ภาคผนวก ค

แผนการสอนทักษะการเขียนของกลุ่มทดลอง

แผนการสอนที่ 1

General Information and Physical Appearance

จุดประสงค์

1. นักเรียนสามารถกรอกแบบฟอร์มต่าง ๆ ในเรื่องต่อไปนี้ คือ ชื่อ นามสกุล อายุ วันเดือนปี สถานที่เกิด ที่อยู่ และการศึกษา
2. นักเรียนสามารถเขียนเรียงความเกี่ยวกับรายละเอียดทั่วไป (general information) ในข้อ 1 ได้
3. นักเรียนสามารถเขียนอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตา (Physical Appearance) ในเรื่องของสีผม สีตา รูปร่าง ผิวพรรณ คำหรือหรือผลเป็น น้ำหนักและส่วนสูงได้

เนื้อหา ดูจากเอกสารหน้า 107 - 108

สื่อการสอน

1. แผนภาพแบบฟอร์มรายละเอียดทั่วไป
2. รูปภาพคนระบายสีบอกลักษณะรูปร่างหน้าตาชัดเจน
3. เครื่องฉายข้ามศีรษะ
4. ปากกาเขียนแผ่นโปรงใส
5. แผ่นโปรงใส

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ลำดับขั้นการจัดกิจกรรม	สภาพการจัดกิจกรรม
1. ขั้นก่อนการเขียน (Prewriting)	1. ครูใช้แผนภาพแบบฟอร์มรายละเอียดทั่วไปและรูปภาพประกอบการเล่าเรื่องรายละเอียดทั่วไป และรายละเอียดเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตา นักเรียนฟังและดูแผนภาพและภาพประกอบ 2. ครูเล่าเรื่องรายละเอียดเดิมอีกครั้งในระหว่างนี้ ครูใช้คำถาม ถามนักเรียนเพื่อประเมินดูว่า นักเรียนเข้าใจเนื้อหา มากน้อยเพียงใด (ถ้า นักเรียนยังตอบคำถามไม่ได้ ครูต้องย้อนไปเล่าเรื่องใหม่) เช่น What ' s the girl's surname ? What color is her hair ? Is her face round ? 3. นักเรียนอ่านข้อความ (passage) ที่ครูเล่าด้วยตนเอง ครูให้นักเรียนสังเกตพิจารณาจุดรูปประโยค คำศัพท์ เครื่องหมายวรรคตอน และสำนวนจากข้อความนั้น 4. นักเรียนแบ่งกลุ่มช่วยกันเติมรายละเอียดในตารางให้สมบูรณ์ และกรอกรายละเอียดในตารางในแบบฟอร์มแล้วอ่านคำตอบให้กลุ่มอื่น ๆ ฟัง

ลำดับขั้นการจัดกิจกรรม	สภาพการจัดกิจกรรม
2. ขั้นการเขียน (Writing Activities)	5. นักเรียนช่วยกันเลือกคำตอบที่ถูกต้อง 1. ครูให้นักเรียนในกลุ่มเดิมเขียนอธิบายรายละเอียดทั่วไปและรายละเอียดเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาของคนจากภาพ โดยครูจะแจกภาพให้แต่ละกลุ่มไม่เหมือนกัน เป็นการเขียนคร่าว ๆ ในขั้นแรก (First draft) 2. นักเรียนแต่ละกลุ่มเขียนงานลงบนกระดาษ หรือแผ่นใส แล้วอ่านงานเขียนในกลุ่มของตนให้กลุ่มอื่น ๆ ฟัง จากนั้นครูให้นักเรียนพิจารณางานเขียนเพื่อหาข้อผิดพลาด (Rescanning) 3. นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันตรวจแก้ไขงานที่มีข้อผิดพลาด (Editing) เช่นการสะกดคำ โครงสร้างประโยค และสำนวนที่ใช้ โดยครูเป็นผู้คอยช่วยเหลือและให้นักเรียนจดข้อผิดพลาดลงสมุดไว้ 4. นักเรียนในกลุ่มเขียนงานที่แก้ไขแล้วใหม่ (Rewriting) 5. ทบทวนงานเป็นครั้งสุดท้าย (Revising) ในกลุ่มของตน หากมีสิ่งที่ต้องการแก้ไขเพิ่มเติม 6. ครูให้นักเรียนลอกงานที่ถูกต้องแล้วลงสมุดงานของนักเรียนและให้นักเรียนทำงานเดี่ยว

ลำดับขั้นการจัดกิจกรรม	สถานการณ์จัดกิจกรรม
3. ขั้นประเมินผล	(Individual work) 1. สังเกตจากการทำงานของนักเรียนขณะมีการเรียนการสอน 2. ดูจากงานเขียนของนักเรียนตามที่ครูมอบหมาย ทั้งงานกลุ่มและงานเดี่ยว

General Information

Student Card

Name.....Sumon.....

Surname.....Niyom.....

Date of birth.....Nov. 20 72.....

Place of birth Bangkok.....

Age.....17.....

Address....25/2 silom Rd.,

.....Bangkok.....

Sumon Niyom was born on November 20, 1972 in Bangkok. She is now seventeen years old. She is the third child of Mr.Damrong and Mrs.Suparat Niyom. Sumon has two elder brothers. She lives with her family at 25/2 Silom Road, Yannawa, Bangkok. She is now studying in Mattayom 4 at Satriwittaya School. She will receive her certificate soon.

II Physical Appearance

Look at each picture and study the description :

Dora Stevens is a pretty American girl. She has long blonde hair parted in the middle. Her face is oval. She has a fair complexion with some freckles on her cheeks. She also has a mole on her left eyebrow. She weighs 50 kgs¹ and is 163 cms² tall.

Wera Chokchai is a young Thai boy. He has short black hair parted on the left. His face is round. His chin is square. His eyes are black. He has a dark complexion with some pimples on his cheeks. He also has a scar on his right elbow. His weight is 60 kgs. and his height is 170 cms.

1. kgs. = kilograms

2. cms = centimeters

Group work

I Fill in the following student card using the information given :

student card
Name.....
Surname.....
Date of birth.....
Place of birth.....
Age.....
Adress.....
.....

Jitra Sooksom was born on December 12, 1964 in Bangkok. She is now sixteen years old. She is the second child of Mr. Suchat and Mrs. Kanda Sooksun. Jitra has one elder brother and one younger sister. She lives with her family at 20/1 Sukhumvit 63, Prakanong, Bangkok. She is now studying in Mattayom 3 at Prasarnmit Demonstration School. She will receive her certificate soon.

Student card

Name.....Dora.....

Surname....Stevens.....

Date of birth....May, 19, 70....

Place of birth....U.S.A.....

Age.....19.....

Adress ...233..Cedar St.,.....

.....Minneapolis.....

.....51455, U.S.A.....

Occupation....Student/Business

.....College.....

Now tell about Dora Stevens

.....

.....

.....

Group work

II Study example A then complete B about Wera

	A	B
NAME	Dora	Wera
Surname	Stevens	
Color of eyes	blue	
Color of hair	blonde	
Complexion	fair	
Birthmark / scar	mole on the left eyebrow	
Weight	50 kgs.	
Height	163 cms.	

III The following is information about Thomas Brown and Tippawan

Munkong. Write about them. Follow the example.

Short blonde hair, long black hair, fair, dark, black eyes, blue eyes, 175 cms., 160 cms., a red birthmark on his left arm, a black mole on her upper lip, 46 kgs., 65 kgs.

Thomas Brown is.....

.....

Tippawan Munkong is.....

.....

Individual Work

I Write about your general information.

II You have a lot of friends at school. Write about one of your favorite friends. Describe her or his appearance, and also reasons why you like her or him.

แผนการเรียนรู้ที่ 2 Hobbies and Interests

จุดประสงค์

1. นักเรียนเขียนประโยคและสำนวนต่าง ๆ อธิบายเกี่ยวกับงานอดิเรกชนิดต่าง ๆ เช่น การสะสมแสตมป์ การทำสวนและปลูกต้นไม้ การถ่ายภาพ เป็นต้น
2. นักเรียนเขียนประโยคและสำนวนต่าง ๆ อธิบายเกี่ยวกับความสนใจในเรื่องต่าง ๆ ของบุคคล เช่น คนตรี กีฬา วิทยุโทรทัศน์ การอ่านหนังสือ เป็นต้น

เนื้อหา ดูจากเอกสารหน้า 116 - 117

สื่อการสอน

1. รูปภาพเกี่ยวกับงานอดิเรกของบุคคลต่าง ๆ
2. แผนภูมิแสดงสมาชิกในครอบครัว และความสนใจ
3. เครื่องฉายข้ามศีรษะ
4. แผ่นโปสเตอร์พร้อมปากกาเขียนแผ่นโปสเตอร์

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ลำดับขั้นการจัดกิจกรรม	สภาพการจัดกิจกรรม
1. ขั้นก่อนการเขียน (Prewriting)	1. ครูใช้รูปภาพและแผนภูมิประกอบการเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับงานอดิเรก และความสนใจในเรื่อง ต่าง ๆ ของบุคคล 2. ครูตั้งคำถามถามนักเรียนในขณะที่เล่ารายละเอียดเดิมอีกครั้ง เพื่อทดสอบความเข้าใจของนักเรียน 3. ให้นักเรียนอ่านข้อความ (passage) ที่ครูได้เล่ารายละเอียดไปแล้ว พร้อมกับให้นักเรียนดูภาพและแผนภูมิประกอบการอ่านโดยให้นักเรียน

ลำดับขั้นการจัดกิจกรรม	สภาพการจัดกิจกรรม
2. ขั้นการเขียน (Writing Activities) 3. ขั้นประเมินผล	สังเกตรูปประโยค คำศัพท์สำนวน ตัวสะกด และเครื่องหมายวรรคตอนในข้อความนั้น ๆ 4. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มช่วยกันเติมแผนภูมิเกี่ยวกับงานอดิเรกและความสนใจให้สมบูรณ์ 5. นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันเลือกคำตอบที่ถูกต้องจากงานของทุกกลุ่ม 1. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเขียนเติมข้อความในประโยคจากแบบฝึกเรื่องงานอดิเรกและความสนใจ และแบบฝึกการเรียงประโยคให้ถูกต้อง 2. นักเรียนในกลุ่มพิจารณางานเขียนในกลุ่มของตนเพื่อหาข้อผิดพลาด 3. นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันตรวจแก้ไขข้อผิดพลาดของงานจากทุกกลุ่ม ในขั้นนี้ครูเป็นผู้แนะและให้คำปรึกษา เมื่อแต่ละกลุ่มช่วยกันตรวจแก้ไขงานทั้งหมดแล้ว ครูให้นักเรียนจดข้อผิดพลาดลงสมุดไว้ศึกษาทบทวน 4. นักเรียนนำงานของกลุ่มที่ทำข้อผิดพลาดได้แล้วมาแก้ไข โดยเขียนใหม่ให้ถูกต้อง 5. ครูให้นักเรียนลอกงานที่ถูกต้องไว้เป็นตัวอย่าง และให้นักเรียนทำงานเดี่ยวตามที่ครูมอบหมายให้ 1. สังเกตจากการทำงานภายในกลุ่มระหว่าง

ลำดับขั้นการจัดกิจกรรม	สภาพการจัดกิจกรรม
	การเรียนการสอน 2. ดูจากงานเขียนของนักเรียนแต่ละกลุ่ม 3. ดูจากงานเดี่ยวที่ครูมอบหมายให้

1. Study each picture and its description.

1. Anisa's hobby is collecting stamps.

She collects stamps in her free time.

She keeps stamps in her stamp-book.

1. Anisa

2. Malinee collects dried flowers

in her free time. She keeps them

in a book. Collecting dried

flowers is her hobby.

2. Malinee

3. Cathy also has a hobby. She collects

butterflies and keeps them in a book.

Her hobby is collecting butterflies.

3. Cathy

4. Does Ken have any hobby? Yes, he

does. He has a scrap-book. In his

scrap-book, he keeps pictures from

magazines, postcards and cards. He

has many interesting pictures and

cards. We like the collection in

his scrap-book.

4. Ken

5. What does Karoon do in his free

time? He takes photographs and

keeps them in his albums. He has

many beautiful pictures in his

collection. Photography is his hobby.

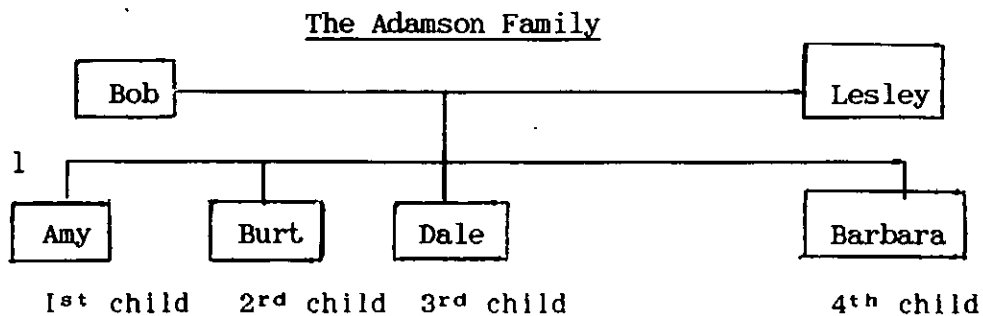
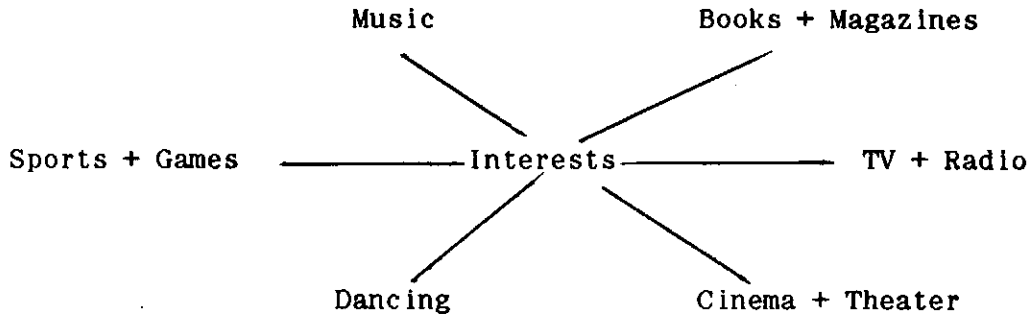
5. Karoon

6. What does Udom like to do in his free time? Udom likes to grow plants. Growing plants is his hobby.

6. Udom

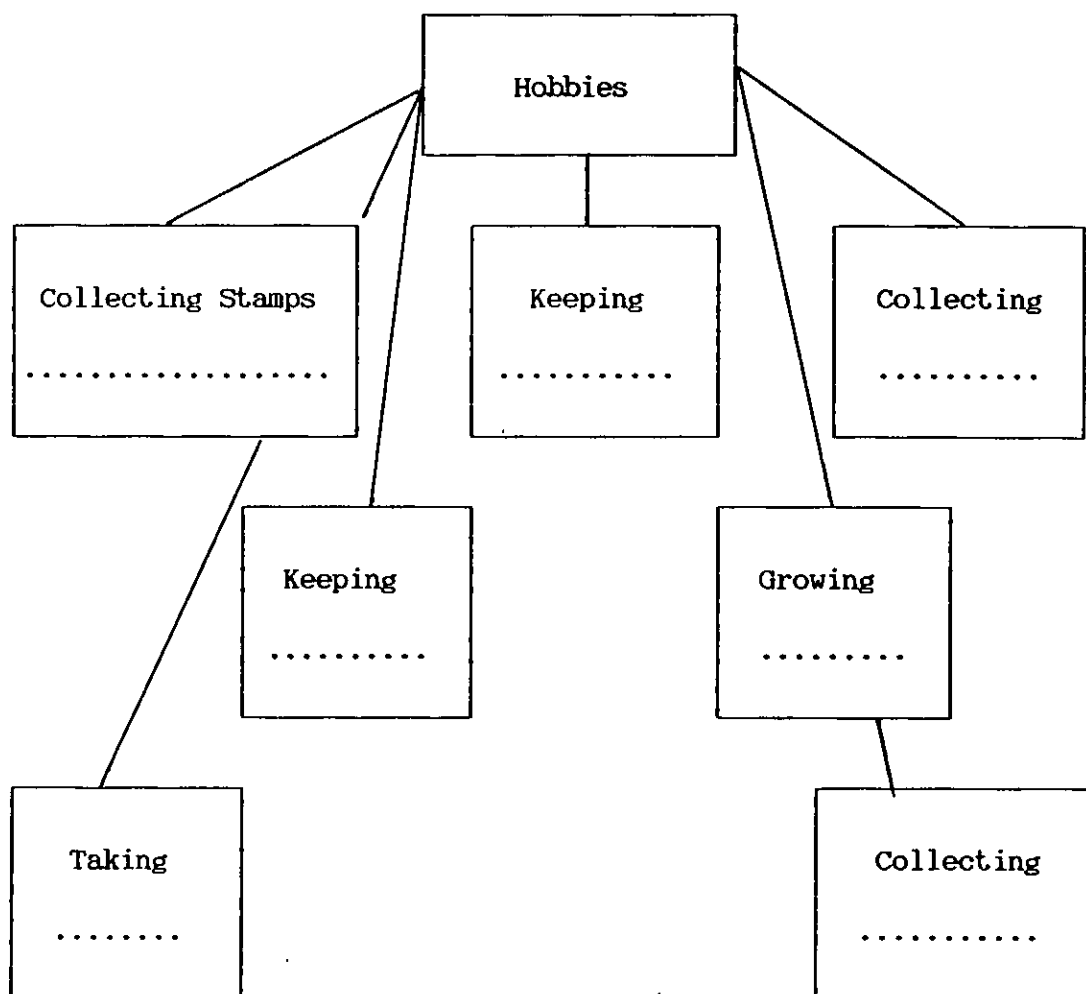
II Study the chart and the passage.

There are six people in the Adamson family. They all have different interests. Bob, the father, likes classical music. He often goes to concerts and operas. Lesley, the mother, likes to read magazines and books. Her interest is reading. Amy, the first child, loves to sing and dance. Her interests are singing and dancing. Burt, the second child, loves sports. He likes to play football and tennis. Dale, the third child, often goes to the cinema. He likes cowboy movies. Barbara, the last child of the family, always watches TV. She loves cartoon.

Group Work

- I Fill in the boxes with hobbies you know. Example : Collecting stamps.

- II. Complete the following sentences.

1. Manida collects coins. She.....book.

Her.....is.....

2. Arun.....shells. He.....in.....box

collecting.....is.....hobby.

3. Mark's.....is photography. He.....in
his free time. He keeps them.....his.....
4. Jane.....dried plants. She.....in
a..... Her.....is.....dried plants.
5. Pamela also has a hobby. She.....postcards and.....
them.....a.....postcards is her.....
6. Seeda likes to grow roses. She.....roses in her free
time.....roses is.....

III Use the following words or phrases to describe Nipa's hobby.

Collecting dolls / many kinds of dolls / from different
countries / beautiful dresses / keeps them in a cupboard / in the
living - room / shows them to her friends

IV. Complete the following sentences. Use the information on page 117

Example ; Bob likes classical music. He likes to listen to
classical music

1. Lesley likes magazines and books.

She likes.....read magazines and books.

Her.....is reading.

She is.....reading.

2. Amy singing and dancing.

Her.....are singing and dancing.

She loves.....and dance.

3. Burt's.....is sports

He likes.....football and tennis.

He.....football and tennis.

4. Dale often goes.....cinema.

He.....cowboys movies.

His.....is.....

He.....football and tennis.

5. Barbara.....cartoon.

She always.....TV.

Her.....is cartoon.

She.....in.....

V Rewrite the following.

Example : interested in / is / Jerry / badminton / /

Jerry is interested in badminton.

1. to / Wiriya / listen to / pop music / likes / . /

.....

2. interest / Ted's / basketball / is / . /

.....

3. loves / to 3 She / cook / her / mother / helps / She / always /
the kitchen / in / . /

.....

4. Aunt Malee / Is / classical music / interested in / ? /

.....

isn't / No, / she / . /

.....

is / interest / pop music / Her / . /

5. TV. / Uncle John / watches / always / . /

.....

boxing / interested in / He / is ./

.....

Individual Work

a) Fill all the box with the hobbies you know.

b) Tell about your hobby and interest.

c) Interview your friends (8 - 10 friends) about their hobbies and use the information to describe your friends' hobby and interest.

แผนการสอนที่ 3

Appointment and Taking Messages

จุดประสงค์

1. นักเรียนสามารถเขียนตารางทำงานประจำวันแบบง่าย ๆ ได้แก่ การนัดหมาย (appointments) ในโอกาสต่าง ๆ กัน เช่น นัดเจรจาธุรกิจ นัดรับประทานอาหาร นัดประชุม เป็นต้น

2. นักเรียนสามารถบันทึกข้อความในรูปของบัตร และในรูปของประโยคง่าย ๆ และสามารถนำไปดัดแปลงใช้ได้ในการจัดบันทึกข้อความทั่ว ๆ ไป

เนื้อหา ดูจากเอกสารหน้า 124 - 126

สื่อการสอน

1. แผนภาพตารางเวลานัดหมายและแบบฟอร์มบัตรที่ใช้บันทึกข้อความ
2. เครื่องฉายข้ามศีรษะ
3. แผ่นโป่งใส และปากกาเขียนแผ่นโป่งใส

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ลำดับขั้นการจัดกิจกรรม	สถานการณ์จัดกิจกรรม
1. ขั้นก่อนการเขียน (Prewriting)	1. ครูเล่าเรื่องการทำงานตามตารางเวลาของ Mr. Paul Williams นักเรียนดูตารางเวลาการทำงานประกอบการฟัง 2. ครูถามคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่เล่า และให้นักเรียนแบ่งกลุ่มช่วยกันตอบคำถาม 3. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันตรวจหาคำตอบที่ถูกต้อง

ลำดับขั้นตอนการจัดกิจกรรม	สภาพการจัดกิจกรรม
2. ขั้นการเขียน (Writing Activities)	ครูเป็นผู้คอยชี้แนะให้ 4. ครูให้นักเรียนดูบันทึกข้อความเกี่ยวกับการโน้ตทางโทรศัพท์ และให้นักเรียนอ่านข้อความเต็มจากข้อความในบันทึกนั้น 1. ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มอ่านเรื่องแล้วเขียนตารางเวลาการทำงานจากเรื่องที่อ่าน 2. นักเรียนแต่ละกลุ่มดูโน้ตบันทึกทางโทรศัพท์แล้วเขียนข้อความเต็มของบันทึกนั้น ๆ 3. นักเรียนแต่ละกลุ่มพิจารณางานเขียนในกลุ่มของตน เพื่อหาข้อผิดพลาด 4. นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันตรวจแก้ไขข้อผิดพลาดของงานจากทุกกลุ่ม ครูเป็นผู้คอยให้คำแนะนำและให้ความช่วยเหลือ เมื่อแก้ไขข้อผิดพลาดแล้วให้นักเรียนจดข้อผิดพลาดลงสมุดไว้เพื่อทบทวน 5. นักเรียนนำงานของกลุ่มที่หาข้อผิดพลาดแล้วมาแก้ไข เขียนใหม่ให้ถูกต้อง ครูให้นักเรียนลอกงานที่ถูกต้องไว้เป็นตัวอย่าง
3. ขั้นประเมินผล	1. สังเกตจากการทำงานภายในกลุ่ม 2. พิจารณาจากงานเขียนของแต่ละกลุ่ม 3. ดูจากงานเดี่ยวที่ครูมอบหมายให้

1. The following passage is about Mr. Paul Williams and his work :

Mr. Paul Williams is the director of the NBC Company. He arrives at his office before eight every morning. At 8 o'clock he starts to work. His secretary shows him his schedule.

Here is the schedule :

Today's Schedule

8.30 : Call the Manager of Benson Co.
 8.45 : See Mr. J. Huntley from Singers Co.
 9.00 : Meeting at the Narai
 12.00 : Rotary Lunch at the Maneeya
 14.00 : Office Meeting
 18.30 : Wedding Reception at the Sheraton

II Answer the following questions :

Example Who will Mr. Williams call at 8.30?

- He'll call the Manager of Benson Company.

When will Mr. Williams call the Manager of Benson Company?

- At 8.30.

1. Who will Mr. Williams see at 8.45 ?

.....

2. When will Mr. Williams see Mr. J. Huntley from Singers Company?

.....

3. When is the meeting at the Narai Hotel?

.....

4. Where is the meeting?

The.....

5. Where will Mr. Williams go at 12.00?

He.....

6. When will Mr. Williams go to the Maneeya?

.....

7. What will Mr. Williams do at 14.00?

He will have.....

8. When will Mr. Williams have his office meeting?

.....

9. Where will Mr. Williams go at 18.30?

.....

10. Is Mr. Williams a busy man?

..... His schedule is.....

III A secretary in an office takes many telephone messages. Here is an example :

<u>Office Memo</u>	
From <u>Mr. Jones</u>	to <u>Mr. Brown</u>
Telephone :	
Time <u>10.30</u>	Date <u>Wed. Aug. 20.80</u>
Message <u>Cannot come to the meeting on Mon.</u>	
<u>Aug. 25.80</u>	
Taken by <u>Julie</u>	

We can write the message like this

There was a telephone message from Mr. Jones to Mr. Brown at 10.30 on Wednesday, Augusts 20, 1980. Mr. Jones cannot come to the meeting on Monday, August 25, 1980.

The message was taken by Julie.

Group Work

I Study cards A and B and complete the messages.

A

<u>Office Memo</u>	
From <u>Mrs.Knight</u>	to <u>Mr.Roberts</u>
Telephone :	
Time <u>9.30</u>	Date <u>Fri.Sept. 19.80</u>
Message <u>Will come to discuss export matters on</u>	
<u>Mon.Sept. 22.80</u>	
Taken by <u>Edith</u>	

A There was a telephone.....from.....to.....
 at.....on.....,1980.....will come to
export.....on.....
 1980

The message was.....by.....

Office MemoFrom Mr. Pearce to Mr. Beach

Telephone :

Time 13.45 Date Tue. Nov. 25.80Message Can come to lunch on Fri. Nov. 28.80Taken by Jenny

B. There was a from.....to.....
 13.45 on....., 1980. can come to
on.....November 28,.....
 The.....was.....by.....

II Write messages from the following cards :

C

Office MemoFrom Mr. Peterson to Mr. Smith

Telephone

Time 14.00 Date Wed. Dec. 17.80Message Will call back at 11.00 on Tue. Dec. 18.80Taken by Susan

D

<u>Office Memo</u>	
From <u>Mrs. Simmond</u>	to <u>Mr. Bright</u>
Telephone :	
Time <u>15.30</u>	Date <u>Fri. Jan. 2. 81</u>
Message <u>Will leave for England on Sun. Jan. 11. 81</u>	
Taken by <u>Margaret</u>	

C. There was.....

.....

.....

.....

The.....

D. There.....

.....

.....

.....

.....

.....

III Complete the schedule below with the information about Mrs. Wilawan

Mrs. Wilawan Pinit is the director of Wilawan Dressmaking School. She's always very busy. She starts to work at eight o'clock

every morning. Today is Thursday, July 10, 1980. She has many things to do all day. At 8.30 she will see Mrs. Shan from Hong Kong. Mrs. Shan always orders dresses from Mrs. Wilawan. Half an hour later, Mrs. Wilawan will see three designers of her School. They will talk about the next Wilawan Fashion Show.

At 10.30 she has an appointment with her hairdresser. At 11.30 she has a lunch appointment with the chairman of the SOSA Foundation. Two hours later, she will give a lecture on dressmaking at her school. At 15.00 she will go to see a fashion show at the Oriental Hotel. After that she will go home to get ready for a wedding party at the Erawan Hotel. She will be at the party from 19.00 to 21.30.

Mrs. Wilawan's Schedule

Thursday, ...

..... :

10.30 : Hair Appointment

..... :

..... :

..... :

..... :

Individual Work

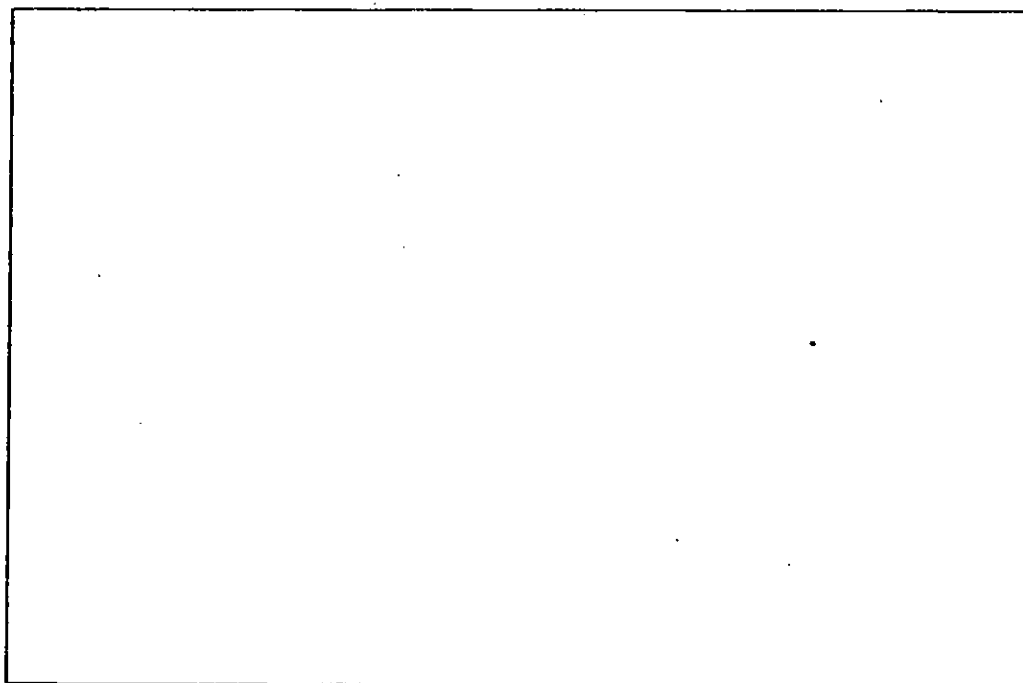
I Are you a busy person? Complete the following schedule with your activities from 8.30 to 21.00

	
8.30 :	
	
	
	
	
	
	
	
	
	
21.00 :	

II Wilaiwan is Mr. Takon's secretary. Each day she writes down Mr. Takon's schedule. Today Mr. Takon has a meeting from nine o'clock to eleven o'clock at his office. Then he is going to meet Mr. Namamura, a Japanese businessman, for lunch at the Tudor Grill, a restaurant in the New Imperial Hotel.

At two o'clock in the afternoon he is taking Mr.Namamura to meet Mr.Wunchai, the Director of A.C.T. company. Mr.Namamura is going back to Japan at nine o'clock in the evening. Mr.Takon is going to the airport to say good-bye to Mr.Namamura.

Write Mr.Takon's schedule for Wilaiwan

A large, empty rectangular box with a thin black border, intended for writing a schedule. It occupies the lower half of the page.

แผนการสอนที่ 4

Informal Letters and Formal Letters

จุดประสงค์

1. ให้นักเรียนทราบถึงรายละเอียดเกี่ยวกับส่วนต่าง ๆ ของจดหมาย
2. นักเรียนสามารถเขียนจดหมายอย่างกันเอง ในโอกาสต่าง ๆ กันเช่น

แสดงความยินดี ขอบคุณ แสดงความเห็นใจ เป็นต้น

3. นักเรียนสามารถเขียนจดหมายติดต่องาน เช่น จดหมายสมัครงานได้

เนื้อหา ดูจากเอกสารหน้า 135 - 140

สื่อการสอน

1. แผนภาพแบบฟอร์มจดหมาย
2. การ์ดขอบคุณ การ์ดแสดงความยินดี การ์ดเยี่ยมไข้.....
3. เครื่องฉายข้ามศีรษะ
4. แผ่นโปสเตอร์ และปากกาเขียนแผ่นโปสเตอร์

กิจกรรมการเรียนการสอน

ลำดับขั้นการจัดกิจกรรม	สภาพการจัดกิจกรรม
1. ขั้นก่อนการเขียน (Prewriting)	1. ครูให้นักเรียนอ่านการ์ดต่าง ๆ ที่เตรียมไว้ได้แก่ การ์ดขอบคุณ การ์ดแสดงความยินดี การ์ดเยี่ยมไข้ พร้อมกับครูอธิบายรายละเอียดให้นักเรียนฟัง 2. ครูถามคำถามเพื่อประเมินดูว่านักเรียนเข้าใจเนื้อหาอย่างน้อยเพียงใด 3. นักเรียนเติมข้อความในจดหมายขอบคุณ

ลำดับขั้นการจัดกิจกรรม	สภาพการจัดกิจกรรม
2. ขั้นการเขียน (Writing Activities) 3. ขั้นประเมินผล	4. นักเรียนช่วยกันตรวจหาคำตอบที่ถูกต้องโดยครูเป็นผู้แนะแนวทางให้ 5. ครูให้นักเรียนดูแผนภาพแบบฟอร์มจดหมายใบประกาศสมัครงาน ครูอ่านจดหมายสมัครงานให้นักเรียนฟังรายละเอียด 6. นักเรียนอ่านจดหมาย ครูให้นักเรียนสังเกตการเขียนแบบฟอร์ม คำศัพท์ ส่วนที่ใช้ในจดหมาย 1. ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่มเขียนการ์ด และจดหมายสมัครงานลงในแผ่นโปรงใส 2. นักเรียนแต่ละกลุ่มเขียนงานและพิจารณางานเขียนในกลุ่มของตนเพื่อหาข้อผิดพลาดในขั้นต้น 3. นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันตรวจแก้ไขข้อผิดพลาดของงานจากทุกกลุ่มที่ละกลุ่ม ครูเป็นผู้คอยช่วยเหลือให้คำแนะนำ หลังจากนั้นครูให้นักเรียนจดข้อผิดพลาดลงสมุดไว้บทวน 6. นักเรียนนำงานเขียนในกลุ่มของตนไปแก้ไข และเขียนใหม่ให้ถูกต้อง ครูให้นักเรียนลอกงานเขียนที่ถูกต้องลงสมุด 1. สังเกตจากการทำงานในกลุ่ม 2. ดูจากงานเขียนของนักเรียนแต่ละกลุ่ม 3. ดูจากงานเดี่ยวที่ครูมอบหมายให้

Here are examples of informal letters.

A. a letter of thanks

Dear Dara.

Many thanks for your lovely
gift. It was just what I wanted.
How very thoughtful of you! We
expect to see you next week.

Please give our regards to your
family.

With lots of love,

Pamela

B. a letter of congratulations

Dear Eddie,

This is to congratulate you on
your graduation. I wish you every
success in your future career.

Yours sincerely,

Pete

C. a get - well letter

Dear Maggie,

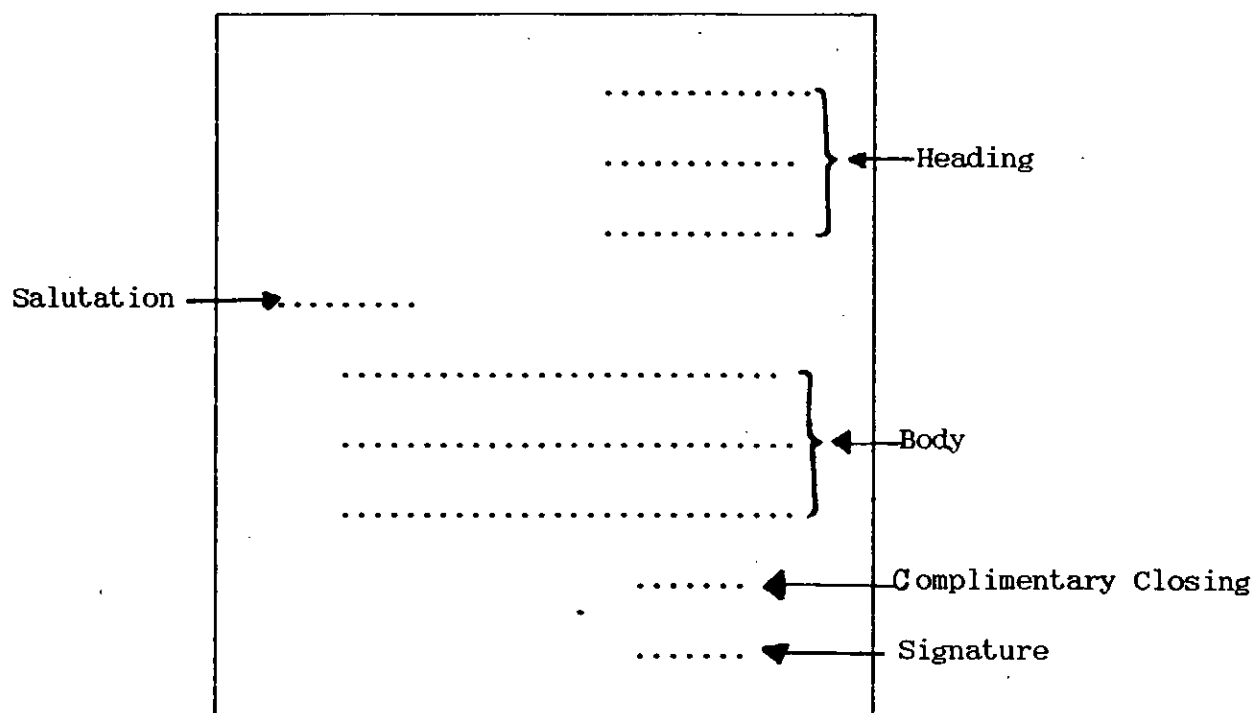
I am very sorry to hear that
you are ill. I hope you will get
well soon.

Please look after yourself.

Yours sincerely,

Laura

This is the lay - out of a letter :

Here are examples of headings :

215 Madison St.

Akron, Ohio 44320

U.S.A.

Here are examples of complimentary

Here are examples of salutations : closings :

Dear Mary,

Yours sincerely,

Dear Somchart,

Sincerely yours,

Dear Mr. Johnson,

With love,

Yours affectionately,

Patra saw the following advertisement in the Bangkok Post on Monday., March 10.,

A & P Co.Ltd.

Requires

Female Secretary

Qualifications :

1. Thai Nationality
2. Graduate from commercial school or secretarial college
3. Able to type in English and Thai
4. Pleasant personality

Send educational details and a recent photograph to

The Personnel Manager

A & P Co. Ltd.

27 Charoen Krung Rd.

Bangkok.

Patra was very interested in this advertisement. She wanted to apply for the job . She wrote the following letter :

The Personnel Manager

A & P Co. Ltd.

27 Charoen Krung Rd.

Bangkok.

68 Rong Muang Rd.

Bangkok

.....

The Personnel Manager

A & P co.Ltd.

27 Charoen Krung Rd.

Bangkok

Dear Sir,

I saw an advertisement in last Monday's issue of the Bangkok Post stating that you require a secretary. I would like to apply for this position.

I am Thai, nineteen years old and am now studying at the Siam Commercial College. I shall receive my certificate in April. I can type in Thai and English. I am good in English and fairly good in Japanese.

I am free to come for an interview on any day except Mondays.

The Director of my college, Mr.Anu Lertsagoon, and my tutor, Mr.Pirom Sermsook, have kindly agreed to send information about me if you require it.

Yours sincerely,

Miss Patra Narongdet.

Group Work

- I a) Complete Somsee's letter with the right words chosen from the following list :

regards

hope

gift

lovely

thoughtful

thank you

beautiful

Dear Panida,

.....for the.....tea-spoon set.

It is a, and a useful one. It was sweet
and.....of you! We like it very much.

We.....to see you at the party next week.

With.....from both of us

Somsee

b) Write a get - well letter to Chitra. She is ill. You and her friends miss her. You hope that she will be back to school soon.

[illegible]

- c) Somsee invited you to her Rayong house. You spent your weekend there. Now you are back in Bangkok. Write a letter to thank Somsee for her hospitality.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

II The following is an advertisement in the Nation on Tuesday,
May 13, 19.....

Vacancy

Secretary

- Female, Commercial College graduate
- Type in Thai and English
- Speak English and Chinese
- Age between 23 - 30 years

Send certificate with 1 photo to :

B.I.A Co.Ltd.

79 Suriwong Road

Bangkok

Write a letter to apply for the job

To

B.I.A.Co Ltd.

79 Suriwong Road

Bangkok

Individual Work

I Write 2 short notes for the following occasions.

1. To congratulate your friend on passing his final examination.

2. To thank your aunt for sending you a Christmas present.

II Write a letter to apply for a secretarial job. You have all the qualifications wanted in the advertisement. Here is the advertisement.

Wanted

Female secretary, Thai, age not over 25 with a pleasant personality, Secretarial College graduate, able to speak and type in English (about 55 words a minute) Send educational details and a recent photo to :

The Personnel Manager

AAA Co.Ltd.

75/10 Superhighway Road

Bangkok.

แผนการเรียนรู้ 5 Directions

จุดประสงค์

1. นักเรียนสามารถเขียนอธิบายทิศทางต่าง ๆ ได้
2. นักเรียนสามารถใช้ศัพท์ สำนวนต่าง ๆ ในการอธิบายทิศทางได้

เนื้อหา ดูจากเอกสารหน้า 149 - 151

สื่อการสอน

1. แผนภาพลักษณะทิศทาง เช่น สี่แยก ทางข้าม วงเวียน เลี้ยวซ้าย ตรงไป
ช่วงตึก เป็นต้น
2. แผนที่และแผนที่สถานที่ต่าง ๆ
3. เครื่องเล่นเทปบันทึกเสียง และเทปประกอบการสอน
4. เครื่องฉายข้ามศีรษะ
5. แผ่นโปสเตอร์และที่เขียนแผ่นโปสเตอร์

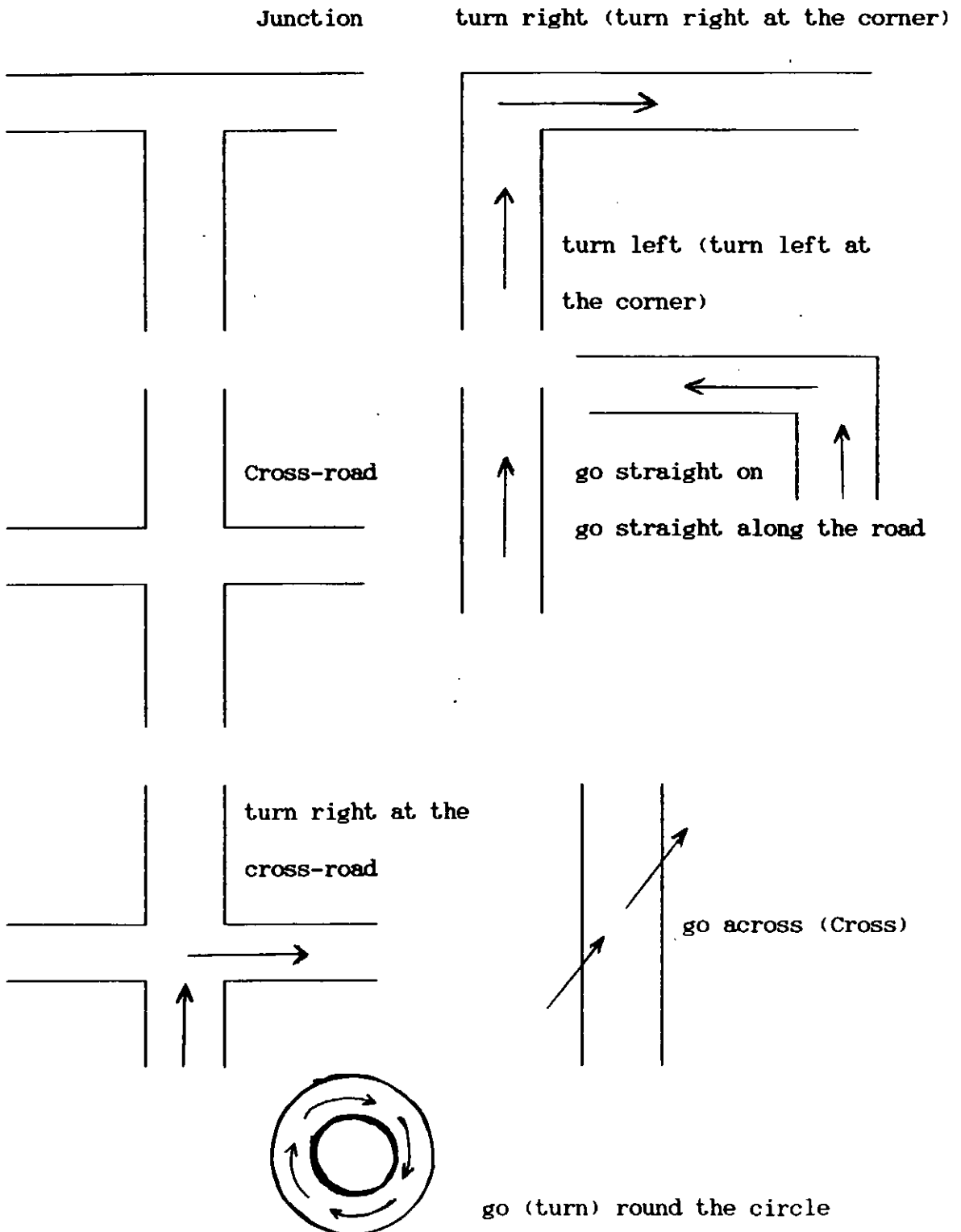
กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ลำดับขั้นการจัดกิจกรรม	สภาพการจัดกิจกรรม
1. ขั้นก่อนการเขียน (Prewriting)	1. นักเรียนฟังเทปคำอธิบายทิศทางต่าง ๆ ได้แก่ ทางแยก ทางข้าม สี่แยก เลี้ยวโค้ง ตรงไป เป็นต้น พร้อมดู ภาพลักษณะทิศทางต่าง ๆ ประกอบให้นักเรียนฟัง 2 - 3 ครั้ง 2. นักเรียนฟังเทปซึ่งจะอธิบายทิศทางแล้วให้นักเรียนลากเส้นไปตามคำอธิบายทิศทางนั้น ๆ 3. นักเรียนอ่านข้อความที่ได้ฟังจากเทปบันทึกเสียง

ลำดับขั้นการจัดกิจกรรม	สภาพการจัดกิจกรรม
	แล้ว ตรวจดูคำตอบ ในขณะที่อ่าน ครูบอกให้นักเรียนสังเกตคำศัพท์ สำนวน และรูปประโยคที่ใช้ในการอธิบายทิศทางนั้น ๆ 4. ครูเล่าเรื่องจากข้อความ (passage) ให้นักเรียนฟัง 2 ครั้ง นักเรียนดูรูปแผนที่ประกอบการฟัง 5. ครูเล่าเรื่องอีกครั้ง พร้อมตั้งคำถามถามนักเรียนทั้งชั้นเพื่อทดสอบความเข้าใจของนักเรียน 6. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มอ่านข้อความที่ครูเล่า และให้สังเกตคำศัพท์ สำนวน รูปประโยค เครื่องหมายวรรคตอน ในข้อความนั้น ๆ
2. ขั้นการเขียน (Writing Activities)	1. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันเขียนเติมข้อความในแบบฝึก การอธิบายทิศทางให้สมบูรณ์ 2. ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มฟังเทป และให้นักเรียนดูแผนที่ประกอบ 3. นักเรียนในกลุ่มฟังเทปอีกครั้งหนึ่งแล้วช่วยกันเติมรายละเอียดของทิศทางในแบบฝึกให้สมบูรณ์ 4. นักเรียนแต่ละกลุ่มพิจารณางานเขียนในกลุ่มของตน เพื่อหาข้อผิดพลาด 5. นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันตรวจแก้ไขข้อผิดพลาดของงานจากทุกกลุ่มที่ละกลุ่ม ครูเป็นผู้คอยให้คำแนะนำและชี้แนะและให้นักเรียนจดข้อผิดพลาด

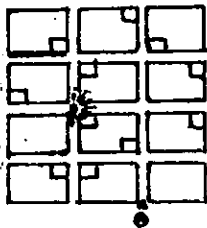
ลำดับขั้นการจัดกิจกรรม	สถานการณ์การจัดกิจกรรม
3. ท้ายประเมินผล	ต่าง ๆ ลงสมุด 6. นักเรียนแก้ไขงานเขียนในกลุ่มของตน โดยเขียนใหม่ให้ถูกต้อง ครูให้ลอกงานเขียนที่ถูกต้องลงสมุด 1. สังเกตจากการทำงานภายในกลุ่มระหว่างการเรียนการสอน 2. ดูจากงานเขียนของนักเรียนแต่ละกลุ่ม 3. ดูจากงานเดี่ยวที่ครูมอบหมายให้

I Listen and study these directions

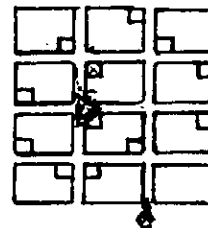

II Look at each map. Listen to the directions. Then draw a line to show where you will go.

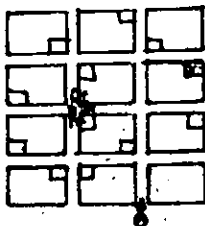
(1)

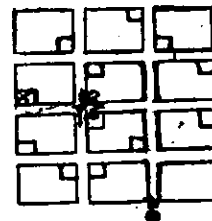
(2)

(3)

(4)

Tapescript

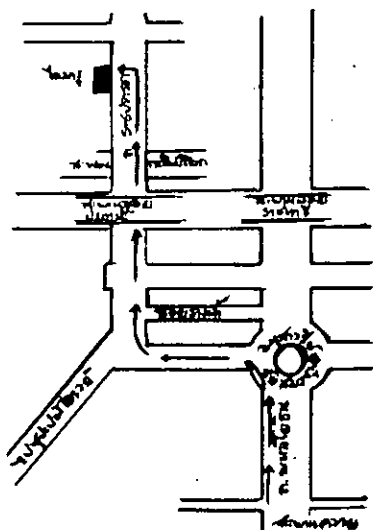
Map 1) Go down this street. Turn left at the corner. Walk two blocks, and it's on the right.

Map 2) Go down this street. Turn left at the second corner. Go to the light and turn right. Go one block. It's on the corner on your right.

Map 3) Go down this street for three blocks. Turn right and go to the corner. It's on the right at the corner.

Map 4) Go down this street. Turn left at the third corner. Walk one block and turn left again. Then go to the light and turn right. Go to the corner. It's on the right.

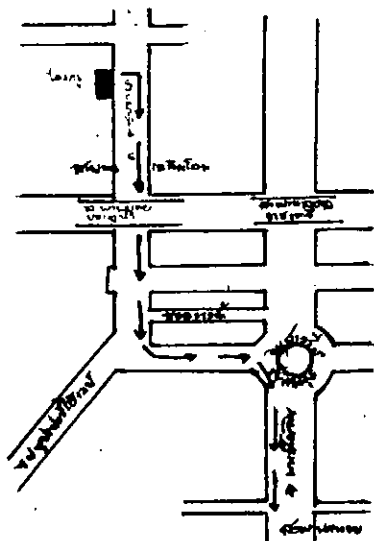
III Wichai sees a foreigner at Span Kwai. He wants to go to the Thai Daimaru Department Store, but he doesn't know the way. He has a car. Wichai draws a map and explains to him how to get there.

First, drive straight on till you see the Victory Monument in front of you. At the Victory Monument Circle, turn left into Rajwitee Road. Then go straight on till you come to the junction. Next, turn right at the junction into Rajprarob Road. Then go straight on along Rajprarob Road until you come to the traffic lights. Go straight through the traffic lights across the Chalerm Lok Bridge. Continue about three blocks. The Thai Daimaru will be on your left.

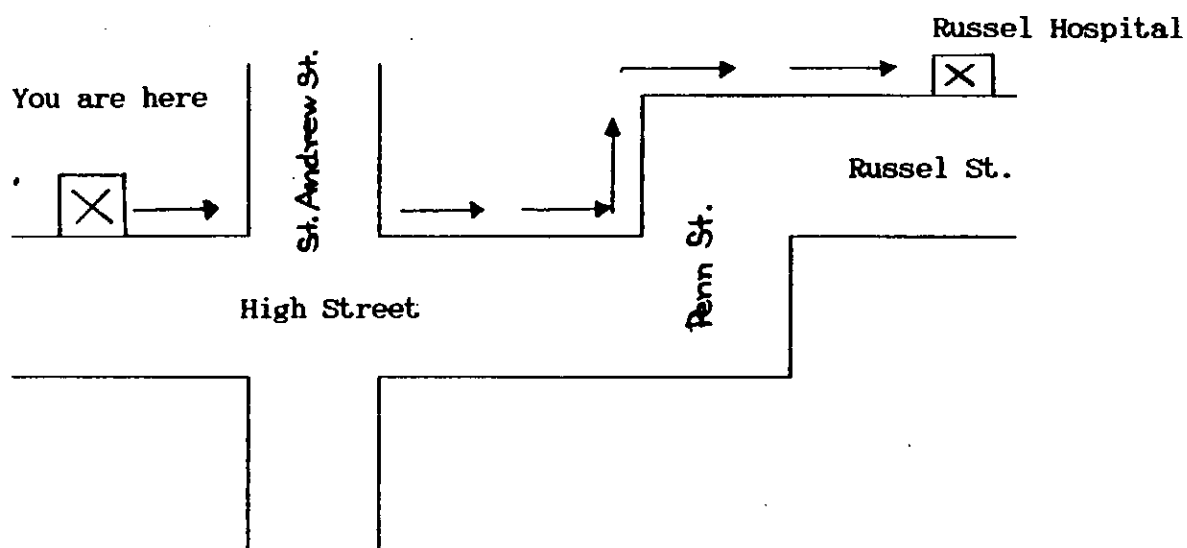
Group Work

I Now complete the following passage. Explain how to go to Span Kwai from the Thai Daimaru.

First, go.....on till you
come to the Chalerm Lok.....
Go.....the bridge past the.....
lights into.....Road. Then go
straight.....Rajprarob Road until
you come to the..... Turn....
at the junction and go along.....
Road. When you come to the Victory
Monument.....,go round the
Circle and turn right into Paholyothin
Road. Next, go along Paholyothin
Road. You will arrive at Span Kwai
in less than ten minutes.

II Complete the passage with the information from the map.

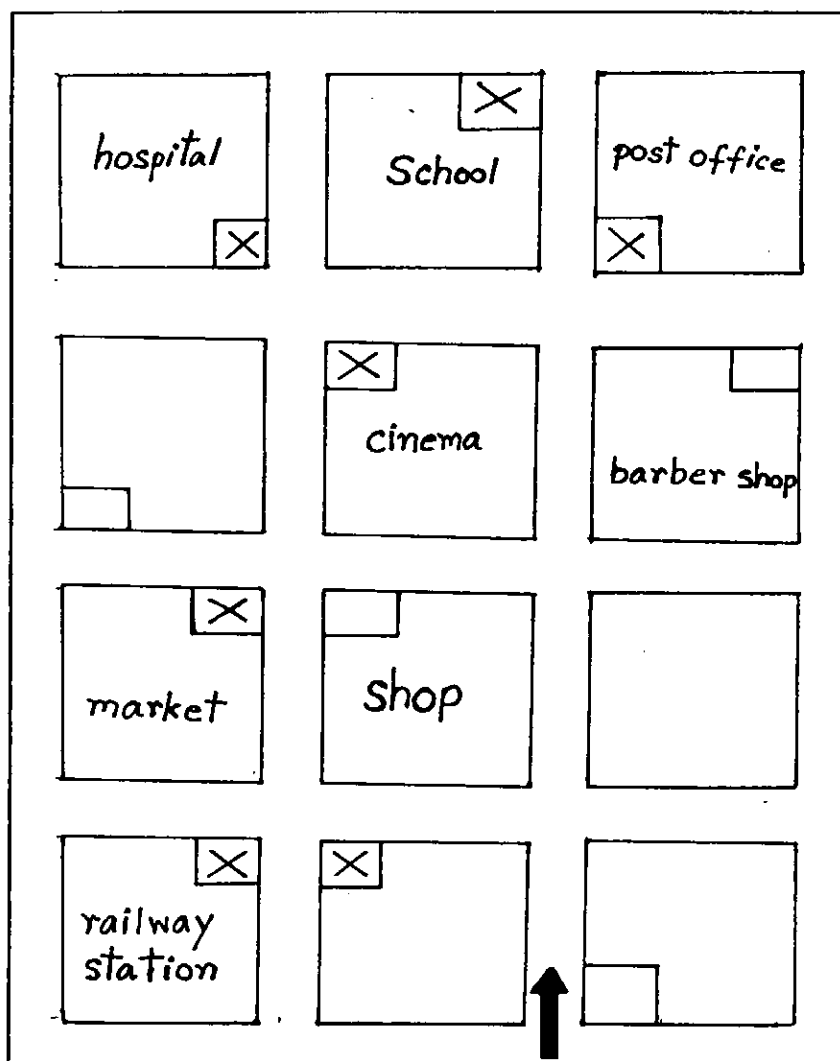
You are in a department store on High Street. You see your friend, David. He asks you how to get to Russell Hospital.

Here is your explanation :

First, you walk.....High Street until you come to the Then St. Adndrew Street and continue to walk along.....Street. When you come to the top of the street, turn.....into Penn Street. Continue to walk.....Penn Street until you come to the.....of the street..... into Russell Street and go..... Soon you'll see Russell Hospital on your.....

III Listen and do it!

Look at the map. Listen to the directions. Do not write; just listen. Then complete the directions below.

1. Walk straight down.....and at the.....corner.

Walk.....block, cross the street. The.....is on the.....

2. at the.....corner. Then and walk.....

The is at the

3., there is. Walk down this street and.....at the...
corner. The.....is at the.....on the..... .
4. not far, ...at the next corner, go to the.....
and..... . The..... is in the.....in the
middle of the block.

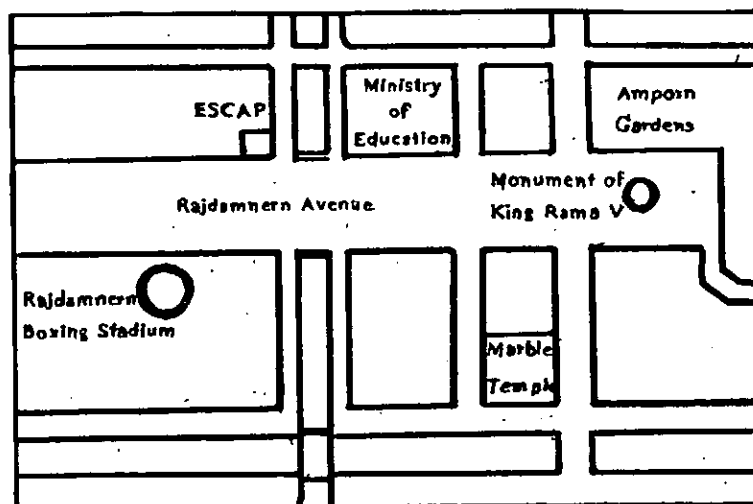
Individual Work

I Read the following passage and study the map.

Chen lives in Singapore. Last year
he came to Bangkok to spend his vacation.
He did not know Bangkok very well. He
went out alone and lost his way a few times
Then he bought a map, and it was not very
difficult to find his way. One day he
went out again. First, he went to the
Marble Temple. He spent two hours there
and took many pictures.

He had an appointment with friend, Damrong, at the Rajdamnern
Boxing Stadium. He walked straight on from the Marble Temple until
he came to the top of the road and saw a square on his right. In
the middle of the square was the Monument of King Rama V on
horseback. Chen turned left into Rajdamnern Avenue and walked
straight on. He saw the Ministry of Education on his right, on the
opposite side of the street. He continued to walk across the

Makawan Bridge and walked straight on for about ten minutes. He saw his friend in front of the Rajdamnern Boxing Stadium on his left.

II Use the same map. Show your friend how to go from Amporn Gardens to the ESCAP building.

แผนการสอนที่ 6

Writing from Pictures

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้แนวทางในการเขียนเรียงความจากภาพชุด
2. นักเรียนสามารถเขียนเรียงความจากภาพชุดได้

เนื้อหา ดูจากเอกสารหน้า 161 -162

สื่อการสอน

1. ภาพชุด
2. เครื่องฉายข้ามศีรษะ
3. แผ่นใสและปากกาเขียนแผ่นใส
4. เครื่องเล่นเทปบันทึกเสียงและเทปทสนทนา

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

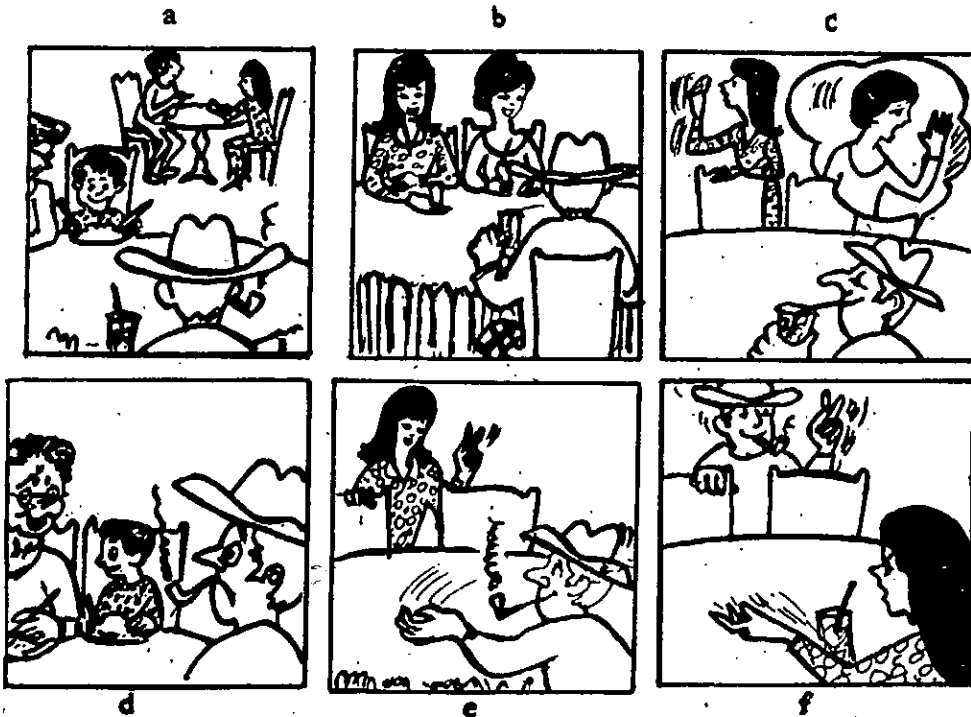
ลำดับขั้นการจัดกิจกรรม	สถานการณ์จัดกิจกรรม
1. ขั้นก่อนการเขียน (Prewriting)	1. ให้นักเรียนฟังเทปทสนทนา นักเรียนฟังตามโดย ครูยังไม่ให้นักเรียนดูภาพประกอบ 2. ครูถามคำถามเพื่อทดสอบว่านักเรียนฟังเรื่องเข้าใจ เพียงใด 3. ให้นักเรียนฟังบทสนทนาอีกครั้ง พร้อมกับให้นักเรียน ดูภาพชุดประกอบบทสนทนาด้วย 4. ให้นักเรียนจัดลำดับภาพชุดให้ถูกต้องตามเนื้อเรื่อง จากบทสนทนาที่นักเรียนได้ฟังแล้ว และเลือกรูปที่

ลำดับขั้นการจัดกิจกรรม	สถานการณ์การจัดกิจกรรม
2. ขั้นการเขียน (Writing Activities)	ไม่เข้ากับเรื่องออก 5. นักเรียนอ่านบทสนทนาพร้อมกับคุณภาพชุดที่จัดลำดับ ถูกต้องตามเนื้อเรื่องแล้ว 6. นักเรียนช่วยกันตอบคำถามจากเนื้อเรื่องโดยครู และนักเรียนช่วยกันพิจารณาหาคำตอบที่ถูกต้อง 1. ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่มและดึงเอาคำตอบจากคำถาม ที่ถามในแต่ละภาพจากเรื่องที่ฟังและอ่านแล้ว นำ มาเขียนเนื้อเรื่องคร่าว ๆ (First draft) 2. นักเรียนในกลุ่มนิจางงานเขียนในกลุ่มของตน เพื่อหาข้อผิดพลาดก่อนที่จะแสดงงานเขียนให้กลุ่ม อื่น ๆ ดู (Rescanning) 3. นักเรียนในแต่ละกลุ่มแสดงงานเขียนให้กลุ่มอื่น ๆ ดู และนักเรียนทั้งหมดจะช่วยกันตรวจแก้ไขข้อ ผิดพลาด (Editing) ของงานจากทุกกลุ่ม โดย ครูเป็นผู้คอยช่วยเหลือและแนะนำ และให้นักเรียน ทุกคนจดข้อผิดพลาดของแต่ละกลุ่มลงสมุดไว้ด้วย 4. นักเรียนนำงานของกลุ่มที่หาข้อผิดพลาดได้แล้ว มาแก้ไขโดยเขียนใหม่ให้ถูกต้องอีกครั้ง (Rewriting) 5. ทบทวนงานเป็นครั้งสุดท้าย หากต้องการเพิ่มเติม เป็นการแก้ไขงานเขียนในกลุ่มของตนเป็นครั้ง สุดท้าย (Revising)

ลำดับขั้นการจัดกิจกรรม	สถานการณ์การจัดกิจกรรม
3. ขั้นประเมินผล	6. ครูให้นักเรียนลอกงานจากเรื่องของกลุ่มที่เขียนได้ถูกต้อง และได้เนื้อหาดีที่สุด ไว้เป็นตัวอย่าง แล้วให้นักเรียนทำงานเดี่ยว (Individual work) 1. สังเกตจากการทำงานภายในกลุ่มระหว่างการเรียนการสอน 2. ดูจากงานเขียนของนักเรียนแต่ละกลุ่ม 3. ดูจากงานเขียนของนักเรียนแต่ละคน จากงานที่ครูมอบหมายให้

Group Work

Listen to the conversation. Look at the pictures in your text. Then find the pictures that do not belong in the conversation. After you have done that, put the other pictures in the correct order. Then write a story about this conversation.

The pictures that do not belong are : and

The other pictures should be in this order :,and.....

A woman : Excuse me, Sir.....

An old man : - Yes....oh my....Yes! Can I help you?

A woman : Are these seats free?

An old man : - Yes - they certainly are.....Please do sit down.

A woman : Just a moment. I'll call my friends over.

An old man : - (She is so beautiful - and her friend will be
beautiful too, I think)

A woman : Thank you so very much, sir. This is my aunt and
this is my little brother.

An old man : - Huh - What? But aren't you going to sit here?

A woman : No, I'm sitting with my boyfriend over there at
that table. Now talk to the nice man, Auntie.

Dam - be a good boy.

: Haabo - you come from where.....?

- sigh

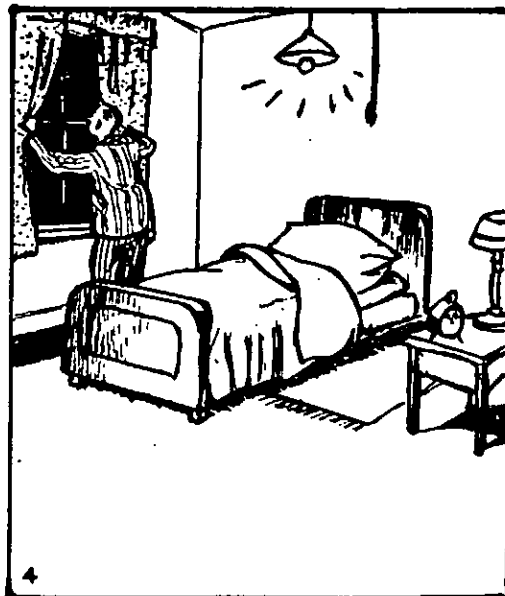
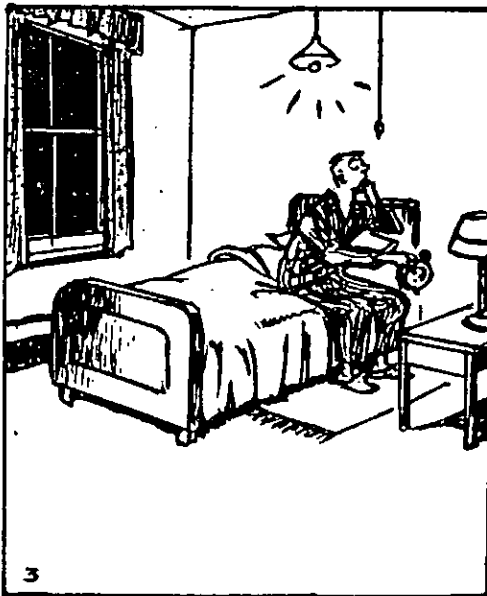
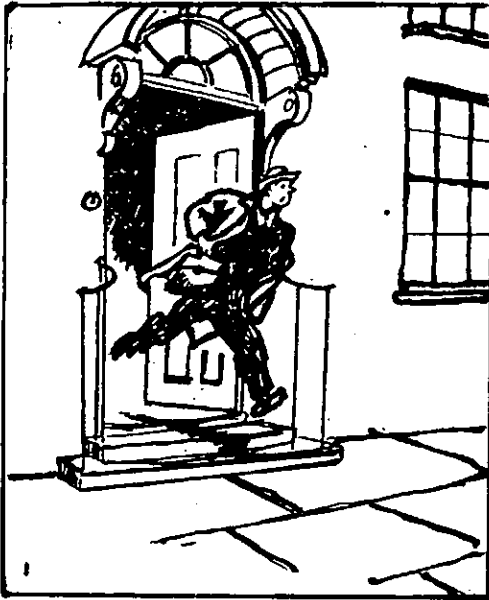
Guided Questions

Answer these questions (You can use your imagination.)

1. Where did this story happen?
2. When did it happen?
3. In the beginning who did the old man sit with?
4. Whom did the lady come with at first?
5. What did she say to the old man?
6. Why?
7. Did she really want to sit with the old man?
8. Why did she ask for the seats?
9. What did the old man think?
10. Whom was the pretty lady going to sit?
11. Did the old man like to sit with the lady's old aunt and her
little brother?
12. Can the old man tell her?
13. What do you think he will do then?

Individual Work

From these pictures use your imagination to write a story (at least 15 sentences)

มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ